

PANORAMA

3 AUGUSTUS 1939 — No. 31

LOSSE NUMMERS 15 CENT

IN DIT NUMMER: EEN UITVINDER HELPT ZICHZELF

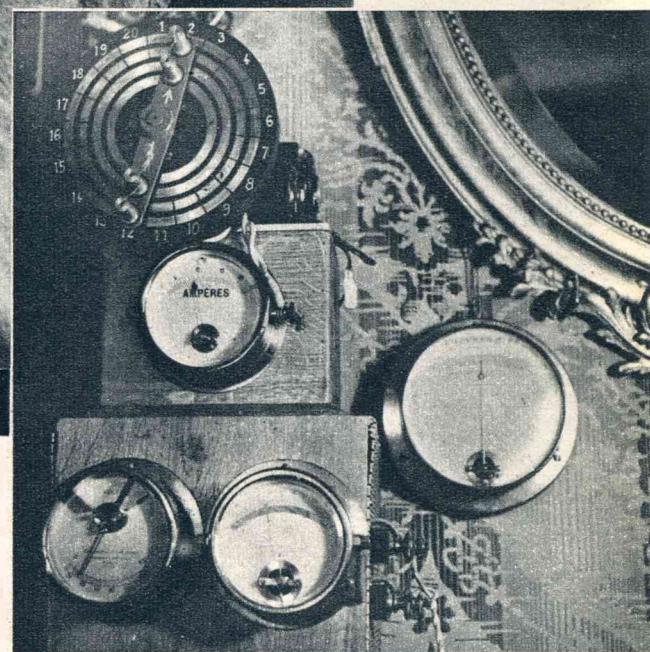

Met zijn lippen brengt de heer Breton een elektrische schijf in beweging, waarvan de twintig schakelaars, die elk weer vier mogelijkheden bieden, alles wat beweegbaar is in de studeerkamer van dezen geleerde, kunnen bedienen. Hij kan zich zonder hulp verplaatsen, anders gaan liggen, telefoneren, het raam openen of sluiten, de radio aanzetten, lezen, ja zelfs constructietekeningen maken.

Op de foto hieronder ziet men de elektrische schijf met twintig schakelmogelijkheden en de ampère- en voltmeters, die te zamen het ingewikkelde apparaat vormen, dat twee armen en twee benen vervangt dank zij de vindingrijkheid van den geest.

De techniek in dienst der menschheid

EEN UITVINDER HELPT ZICHZELF

Om niet steeds afhankelijk van zijn bediende te zijn vond de heer Breton dit „drinkapparaat” uit.

Even drukt hij met zijn lippen op een bepaalde plek, die een minder gevoelig mensch slechts na eenige moeite zou kunnen vinden, en de telefoon herneemt haar oorspronkelijken stand.

Zelfs het eten gaat „mechanisch”! Deze automatische lepels brengen voedsel naar den mond van den geleerde.

De villa van den heer Breton te Meudon.

In een villa te Meudon woont een man van 68 jaar, wiens lichaam niet meer gehoorzaamt aan zijn wil, doch wel aan zijn geest. Na een schitterende carrière en een werkzaam leven, waarin hij achtereenvolgens senator, minister van volksgezondheid, onderstaatssecretaris en directeur van het Nationaal Bureau voor Uitvindingen was, werd de heer J. L. Breton gedwongen zich uit het openbare leven terug te trekken. Zonder dat men er de oorzaak van kon vaststellen, verlamden de ledematen van dezen genialen uitvinder, die in Frankrijk de „vader van de tank” genoemd wordt, en het scheen, dat hij genoodzaakt zou zijn de dagen, die hem nog toebedeeld waren, in volkomen werkeloosheid te moeten slijten.

Maar hoewel zijn lichaam als het ware afgestorven was, werkte zijn brein met verdubbelde kracht om zijn invaliditeit te overwinnen en dank zij een apparaat, dat op zijn aanwijzingen geconstrueerd is en dat hij met zijn mond bedient, kan hij zelfstandig de werkzaamheden verrichten, waarvoor een normaal mensch zijn armen en beenen noodig heeft. Indien ooit, dan kan men ten opzichte van dezen merkwaardigen man met recht zeggen, dat zijn geest zijn lichaam overwonnen heeft!

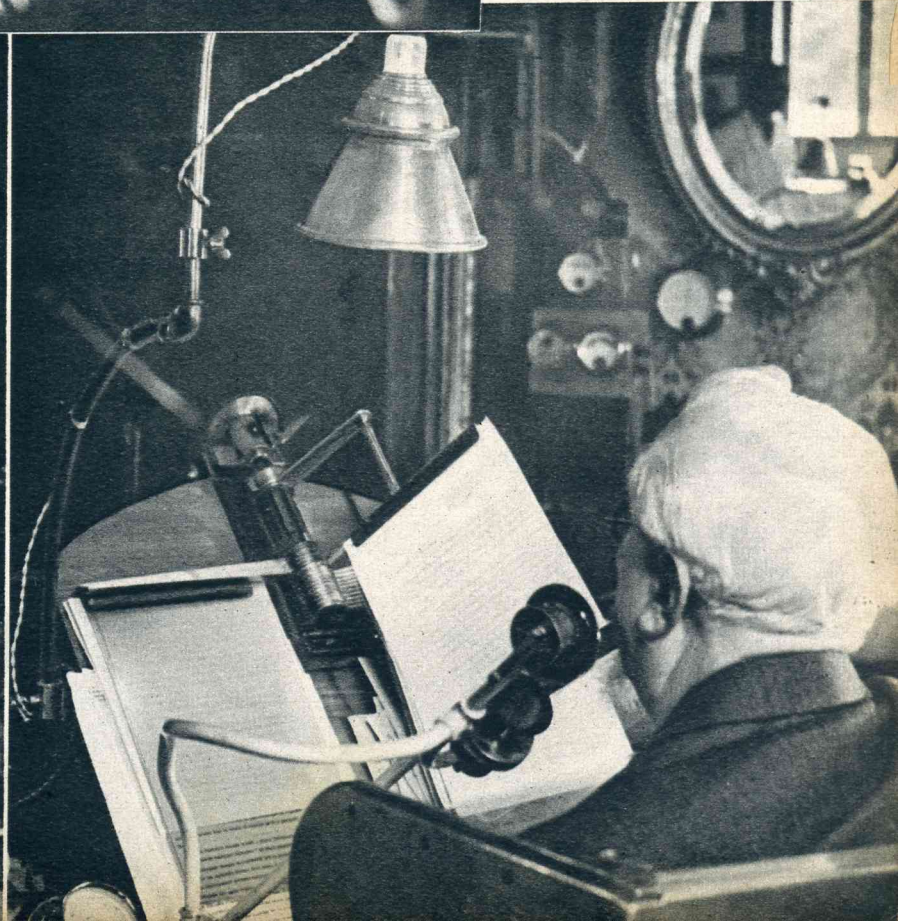
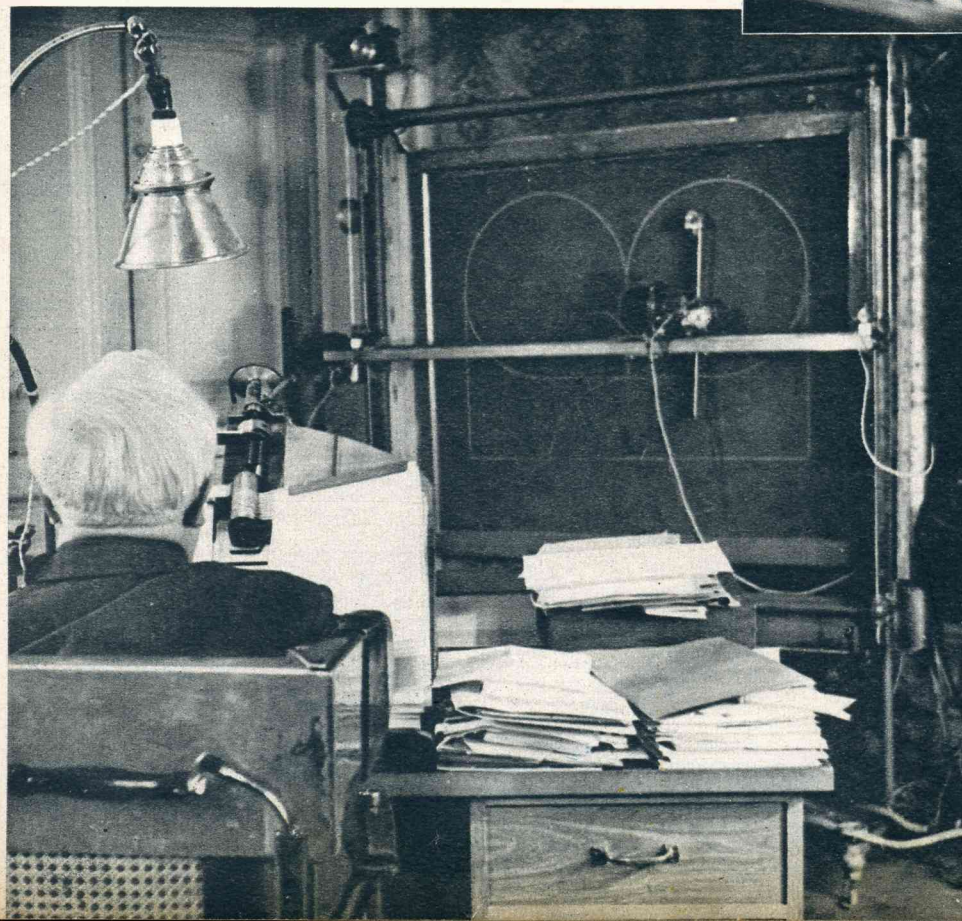
Een teekentafel, waarop de heer Breton van zijn stoel af constructietekeningen ontwerpt, die als werkschema voor zijn medewerkers moeten dienen.

Wanneer hij niet in verbinding staat met zijn onmisbare apparaten is de heer Breton een hulpeloze zieke, die zich volkomen moet toevertrouwen aan de zorgen van zijn verpleger.

Slechts een lichte druk met zijn tong is voldoende om al de ingewikkelde instrumenten in werking te brengen. Zij worden echter gecontroleerd door het oog en de hersenen van dezen genialen man.

Een apparaat, dat automatisch de bladzijden omslaat, stelt den heer Breton in staat op zijn gemak een manuscript te lezen.

**VOOR
25
JAAR**

Het lot is geworpen. Het regiment der garde-kurassiers trekt uit Berlijn weg naar het oorlogsfront, luide toegejuicht door de bevolking, die met hoeden en zakdoeken zwaait.

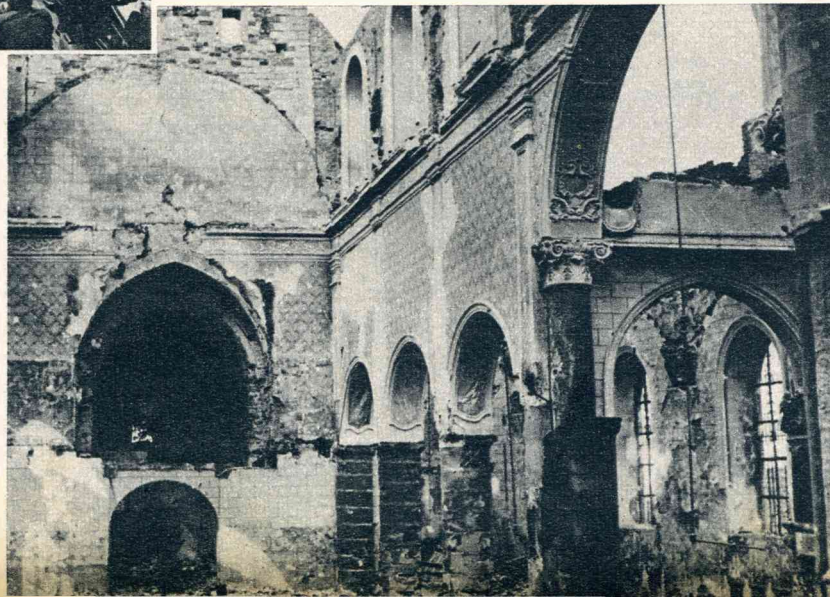
DE EERSTE OORLOGSWEEK

(van 2-9 Augustus 1914)

Een overzicht van de historische zitting van den Duitschen Rijksdag op den 4den Augustus 1914, waarin alle voorgestelde oorlogswetten met eenparigheid van stemmen werden aangenomen, en verder de zitting verdaagd tot den 24en November. In deze zitting erkende de rijkskanselier ook volmondig de schending van de Fransche grens en de schending van het volkenrecht door den inval in Luxemburg en België, onvermijdelijk geacht op grond van militaire noodzaak.

Visé kreeg, als grensplaats, den eersten stoot der Duitsche troepen op te vangen. De tegenstand, door de Belgische troepen geboden, was heviger dan de Duitschers hadden verwacht. Een regen van projectielen daalde op de taai verdedigde grensplaats neer, die grondig werd verwoest. Hiernaast een foto van de vernielde kerk van Visé. Tientallen andere kerkgebouwen zouden in de komende maanden hetzelfde lot ondergaan.

Een facsimile van de eerste bladzijde van den oorspronkelijken tekst van het ultimatum, door den heer von Bulow, Duitsch gezant te Brussel, aan den heer Davignon, minister van Buitenlandsche Zaken van België, overgemaakt op 2 Augustus 1914, te 7 uur 's avonds. In dit ultimatum verklaarde o.m. de Deutsche regering „betrouwbare berichten te hebben ontvangen, volgens welke de Fransche strijdmachten het plan hebben, bij Givet en Namen over de Maas te trekken. Deze tijdingen laten geen twijfel over de bedoelingen van Frankrijk, om over het Belgische gebied naar Duitschland op te marcheerden... Het is een eisch van zelfbehoud voor Duitschland om dezen vijandelijken aanval te voorkomen. De Deutsche regering zou het daarom zeer levendig betreuren, indien België het als een daad van vijandschap tegen zich zou aanzien, dat de maatregelen der vijanden van Duitschland dit rijk verplichten, uit tegenweer, ook zijnerzijds Belgisch gebied te betreden. Ten einde elk misverstand uit te sluiten, verklaart de Deutsche regering hetgeen volgt:... 4e. Zoude België vijandig optreden tegen de Deutsche troepen, in het bijzonder hun opmarsch bemoeilijken door tegenstand aan de Maasversterkingen,

Brüssel, den 2 August 1914

Kaiserlich
Deutsche Gesandtschaft
in Belgien

Très confidentiel.

Die Kaiserliche Regierung liegen zuverlässige Nachrichten vor über den beabsichtigten Aufmarsch französischer Streitkräfte an der Maas - Strecke Givet - Namen. Sie lassen keinen Zweifel über die Absicht Frankreichs, durch belgisches Gebiet gegen Deutschland vorzugehen.

Die Kaiserliche Regierung kann sich der Erwartung nicht erheben, daß Belgien, trotz besten Willens, nicht im Stande sein wird, ohne Hilfe einen französischen Anmarsch mit so großer Sicherheit auf Erfolg abzuwenden, daß davon eine unabweisende Gefahr gegen die Bedrohung Deutschlands gepaart werden kann. Es ist ein Gebot der Selbsthaltung für Deutschland, dem feindlichen Angriff zuvorkommen. Mit dem grössten Bedauern würde es daher die deutsche Regierung erfüllen, wenn Belgien einen Akt der Feindseligkeit

oder durch Vernichtung von Spoorwegen, Straßenwegen, Tunnels oder andere werken, dem deutschen Reich Schaden zufügen würde, als Feind des deutschen Reichs zu betrachten. In dem Falle der Verletzung dieser Bedingung würde die deutsche Regierung sich gezwungen sehen, die notwendigen Maßnahmen zu ergreifen, um die Sicherheit des deutschen Reichs zu gewährleisten. Die deutsche Regierung ist bereit, die Belangen Belgiens zu berücksichtigen, wenn Belgien die notwendigen Maßnahmen ergreift, um die Sicherheit des deutschen Reichs zu gewährleisten. Die deutsche Regierung ist bereit, die Belangen Belgiens zu berücksichtigen, wenn Belgien die notwendigen Maßnahmen ergreift, um die Sicherheit des deutschen Reichs zu gewährleisten.

Generaal Lemahieu, de dappere verdediger van Luik, die van geen overgave van de door zijn troepen met doodsverachting verdedigde fortentuin wilde weten.

De zwaar door beton en pantser versterkte Belgische forten konden slechts door zwaar geschut worden overweldigd. Maar de uitwerking van de Duitse 12 cm. kanonnen was dan ook vernietigend. Een enkel schot uit zulk een mortier was in staat om het dikste betondek en het sterkste pantser in puin te schieten en te doorboren. Het resultaat van één treffer op een pantserfort van het fort Loncin.

Generaal Otto von Emmich, de aanvoerder van het 10e Duitse legerkorps, dat Luik veroverde.

In enkele uren tijds stond heel Europa op voet van oorlog! Luxemburg, de kleine grensstaat zonder legermacht, werd, alle neutraliteit ten spijt, bezet door Duitsland, dat zich den inval in Frankrijk wilde vergemakkelijken. België wordt, wanneer het weigert de Duitse troepen binnen te laten, stormenderhand genomen. Na den eersten heldhaftigen tegenstand door de versterkte steden wordt het successievelijk onder den voet geloopt. De grenssteden langs de Maas, zooals Visé en de vestingstad Luik, worden als eerste van een lange reeks dorpen en steden grondig verwoest.

Ziedaar de eerste en voornaamste gebeurtenissen uit de eerste dagen van den schrikkelijken vernielingsstrijd, welke als een lawine over Europa kwam. Lang kon het onmogelijk duren — zoo was het algemeene oordeel. Slechts een enkeling deelde deze meening niet en rekende op een oorlog van langeren duur. In ons eigen vaderland wel geen oorlog, maar de

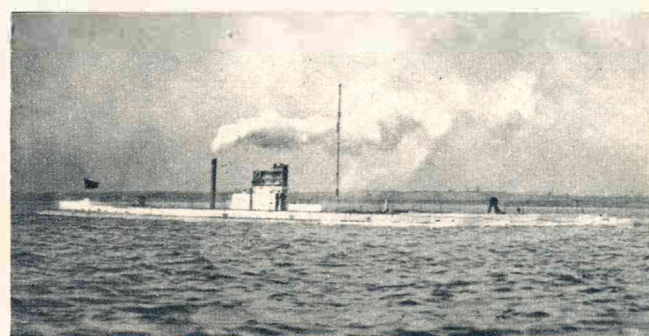
algeheele mobilisatie van land- en zeemacht met al de gevolgen van dien. Ontwrichting van gezin en maatschappij: gelderisis, de run op de banken en spaarkassen, het verschijnen der eerste zilverbons.

Vatten we hieronder de gebeurtenissen dier eerste oorlogsweek in een kort chronologisch overzicht samen:

2 Augustus. Ultimatum van Duitsland aan België en afbreken der diplomatieke betrekkingen tusschen Duitsland en Rusland. Duitsland mobiliseert. Italië blijft, op grond van het Driebondsverdrag, neutraal. Eerste schermutselingen tusschen de Fransche en Duitse troepen bij Delle, ten zuidoosten van Belfort.

3 Augustus. Duitse troepen overschrijden de Belgische oostgrens na de weigering van België op het door Duitsland gestelde ultimatum.

4 Augustus. Buitengewone zitting van

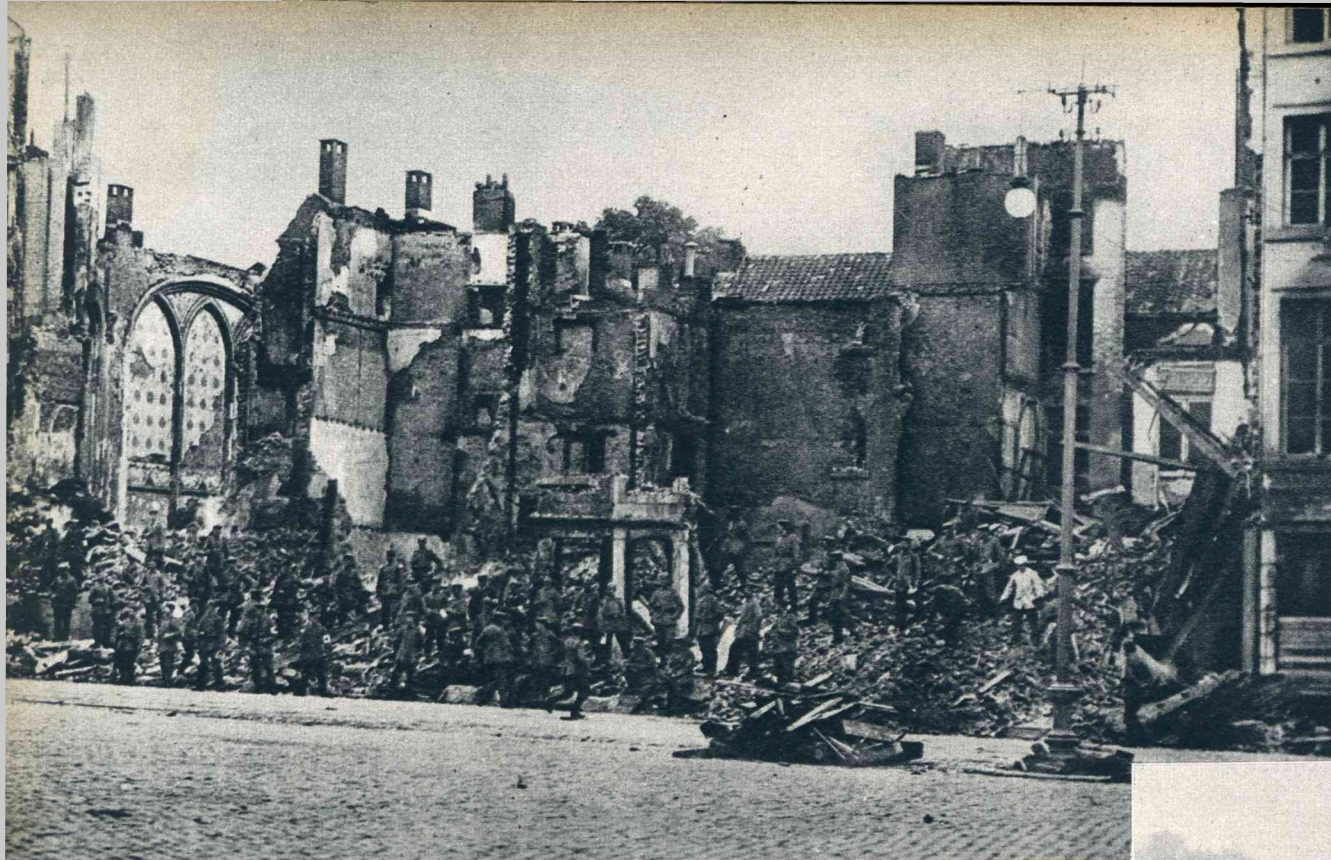
De U 15, de eerste Duitse onderzeeboot, die op 9 Augustus 1914 zonk. Zooals men weet, was de duikbootoorlog verschrikkelijk in zijn gevolgen. Duitzenden menschenlevens, om nog niet te gewagen van de verliezen aan schepen en goederen, gingen ten gevolge van de verraderlijke duikbootaanvallen verloren.

Met spanning volgden de bevolkingen der verschillende landen ieder nieuw bericht, dat door de regeeringen op aanplakzuiden en -borden werd bekend gemaakt. Een typische foto uit het Berlijn dier eerste oorlogsdagen. De Berlijners nemen kennis van de oorlogsbulletins, welke elkander in snel tempo opvolgden.

Evenals in het buitenland was ook in Nederland de belangstelling der bevolking voor de gemobiliseerde troepen zeer groot. Hier ziet men de Amsterdammers samengroepend voor de Oranje Nassau-kazerne in verband met het vertrek der manschappen naar de verschillende standplaatsen.

Hoe Luik er na de hevige beschieting door de zware artillerie der belegeraars uitzag, toont deze foto, gemaakt na de inneming door de Duitse troepen. De soldaten onderzoeken de puinhoopen.

den Duitschen Rijksdag, waar alle oorlogswetten met vlag en wimpel er door gaan. Turkije mobiliseert leger en vloot. De Engelsche gezant vraagt zijn pas aan om Berlijn te verlaten.

5 Augustus. Het IJzeren Kruis wordt weer ingesteld.

6 Augustus. Oostenrijk-Hongarije verklaart Rusland den oorlog. Duitse troepen bezetten Briey, ten noordwesten van Metz. De Belgische socialist Vandervelde wordt minister. Lord Kitchener wordt minister van oorlog in 't Engelsche ministerie. De oorlog ter zee eischt de eerste slachtoffers.

Den 6en Augustus kwam in de Tweede Kamer de wet tot stand, waarbij de reeds in aanmaak zijnde zilverbons van fl 1.— en fl 2.50 wettig betaalmiddel werden. Reeds den daaropvolgenden dag werden de eerste zilverbons in omloop gebracht. Herinnert u zich de kleine papertjes nog? Links vindt u er een afbeelding van.

Turkije mobiliseerde, zooals men in ons chronologisch overzicht kan zien, den 4en Augustus. Wijn de Turksche marine niet over de noodige deskundige leiders beschikte, werden Duitse marine-officiëren met de leiding der marine-troepen belast. Een foto uit de eerste dagen der Turksche mobilisatie.

De run op de banken, waarvan men in het buitenland getuige was geweest, herhaalde zich ook in Nederland. Hoe beangstigd de bevolking in die dagen was voor haar geldelijke bezittingen bewijst wel deze foto van honderden Amsterdammers, zich reeds vroeg in den morgen verdringend voor de poorten der Nederlandsche Bank.

7 Augustus. Na beschieting der forten met zwaar artilleriegeschut wordt Luik door het 10e legercorps onder generaal Otto von Emmich genomen. Sir John Jellicoe wordt benoemd tot opperbevelhebber der Engelsche vloot. De voorposten van 't Russische leger onder Rennenkampf trekken de Duitse grens over.

Montenegro verklaart den oorlog aan Oostenrijk-Hongarije.

8 Augustus. De Franschen bezetten Mülhausen, en in de koloniën rukken Fransche troepen Togo binnen.

9 Augustus. De Duitschers nemen Mülhausen weer terug. De eerste Duitse onderzeeboot, de U 15, gaat verloren. Engelsche troepen landen in Le Havre.

In Londen is de Engelsche bevolking al even enthousiast als de Duitschers in Berlijn. Op de foto hieronder ziet men de menigte met vanden en vlaggetjes de eerste Engelsche troepen, die naar Frankrijk vertrekken, uitgeleide doen.

Hij heette Nelis de Jong, maar de jongens van de vierde sectie noemden hem „den hongerijsder”. Dien bijnaam had ’n korporaal voor hem uitgevonden en het moet gezegd worden, dat er geen toepasselijker naam voor hem te bedenken zou zijn geweest. Want minstens driemaal per dag klonk zijn vraag door de barak wie er nog brood over had, maar aangezien die vraag hem doorgaans weinig of niets opleverde, trachtte hij zijn geuwthonger te stillen door ’s middags aan den keukenwagen te verschijnen met een geëmailleerde lampetkom, die de afmetingen had van een babybad en die hij boordevol eten liet scheppen.

Den eersten dag dat hij zich met dit stuk slaapkamermeubilaar bij den kok vertoonde, had hij een aardig trucje verzonnen.

„Eten voor drie kwartierzieken, sergeant,” meldde hij zich model bij den sergeant-kok, die den wagen begeleidde. Prompt werden hem drie porties eten opgediend, mét drie ballen gehakt en omdat het voor „zieken” was, vischte de sergeant ook nog ’n vierden bal uit den ketel.

„Samen deelen,” zei hij erbij, maar hij keek een beetje valsch, toen hij Nelis zag grinniken. En hij keek nog veel valscher, toen hij na afloop van de receptie aan den keukenwagen tot de ontdekking kwam, dat de vierde sectie slechts tweeënveertig man sterk was en dat hij volgens de streepjes op zijn sterkelijst zesenvieertig ballen gehakt had uitgereikt. Gelukkig was het ’n kok met gevoel voor humor en waarschijnlijk had hij genoeg ballen gehakt in reserve. Er kwam ten minste geen rapport van, maar voor den tweeden keer ging Nelis’ trucje niet op. Voortaan kreeg hij afgepast slechts één portie vleesch bij zijn diner voor drie personen.

Overigens was Nelis een zeer bedaarde jongen. In het burgerleven deed hij van alles en nog wat en hij was niet getrouwd. Correct deed hij zijn dienst en na afloop wandelde hij ’s avonds de hei op in de richting van de grens, waar een paar kleine boerderijtjes en vervallen dagloonerswoningen verspreid lagen rond een plas, die in de toekomst misschien nog eens zal worden gebombardeerd tot een Nederlandsch natuurbad. Daar ging hij zwemmen, avond aan avond en in een oud fiber-koffertje nam hij zijn badgoed mee. En verder was er niets in zijn gedrag, dat ons het avontuur voorspelde, dat tot nu toe de belangrijkste krijgsverrichting is geweest van de vierde sectie.

Dien nacht, toen dit hevige avontuur zich afspeelde, stond Dirk Lammers van tien tot twaalf op post bij de verboden zone. Zóó werd het gebied genoemd, dat niemand betreden mocht, omdat er een batterij veldgeschut stond opgesteld, mitsgaders nog een stuk of wat mitrailleurnesten. Het was een donkere avond met een klein sikkeltje maan. Om kwart voor tien kreeg Dirk bezoek van den luitenant, die het avondrapport had ingenomen.

„Alles in orde, schildwacht?”

„Alles in orde, luitenant,” rapporteerde Dirk.

Speurend liet de luitenant zijn blik door het zwakverlichte voorterrein dwalen. Juist stond hij op het punt zich te verwijderen, toen Dirk plotseling een gedaante in de verboden zone ontdekte, die zich haastig in de richting van de grens rept. Onze luitenant had de verschijning ook reeds gezien.

„Halt!” schreeuwde hij door den stillen avond.

De schaduw gleed nog sneller voort en vlug bracht Dirk zijn geweer aan den schouder en loste een waarschuwingsschot in de lucht. Dat schot maakte blijkbaar méér indruk, want plotseling liet het verdachte sujet zich vallen. De knal had intusschen de heele wacht gealarmeerd en binnen een minuut waren we allemaal op het appél.

„Onraad in de verboden zone,” fluisterde de luitenant den sergeant van de wacht toe. „Vlug, sergeant, laat je mannen zich links en rechts verspreiden. Misschien is het een smokkelaar, maar hij kan ook méér op zijn geweten hebben. Alleen in de uiterste noodzaak schieten en richten op zijn beenen...”

In een oogwenk waren we allemaal een en al actie en vuur. Verspreid en in gebogen houding rukten we de hei op, in de richting van een oude dagloonerswoning, die bewoond werd door een bejaarde vrouw en een paar kleine kinderen. Daarachter liep de grens. Een kwartier later lagen wij met ons vieren onder commando van den luitenant in de hei achter de woning uitgestrekt. Daarbinnen was alles donker en geen gerucht deed zich hooren. Het spel ging begi-

ONRAAD

IN DE VERBODEN ZONE

Een nachtelijk grensavontuur door Piet Huijgens

nen; de sergeant van de wacht zou den spion — want daarvoor hielden we de verdachte verschijning — met een paar mannetjes opjagen en hem ons regelrecht in de armen drijven....

Met popelend hart lagen we te wachten. Het was ons eerste avontuur in die lange, vervelende maanden aan de grens en koortsachtig verbeidden we den afloop. Tien meter van ons af verhief zich de woning van de oude vrouw tegen den donkeren avondhemel. Daarnaast stond een schuurtje, waarvan de vele reten gedicht waren met oude zakken. We waren hier al vaker in de buurt geweest en een paar keer hadden we ook een gesprek trachten aan te knopen met de bewoonster. Maar die poging tot kennismaking was op niets uitgelopen; we hadden nauwelijks antwoord gekregen op onze vriendelijke informaties. Toch waren wij iets van haar omstandigheden te weten gekomen. Haar zoon zat voor een smokkelzaak aan den anderen kant van de grens in de gevangenis en de kinderen, die zij verzorgde, waren haar kleinkinderen. Het was een doodarm gezin en wellicht lag hierin de oorzaak, dat zij zoo weinig toeschietelijk was. Bittere armoede maakt nu eenmaal wantrouwend.

Er verstrekten tien minuten in groeiende spanning. Er gebeurde niets, maar de ontkenning kon zich niet lang meer laten wachten. De sergeant met zijn mannetjes moest ons reeds dicht genaderd zijn en de verdachte verschijning kon links noch rechts ont-

plotseling hoorden wij een zwak gerucht van voetstappen in de stilte. En bijna tegelijk zagen we een flauwe schaduw tusschen het huis en het schuurtje in glijden. Oogenblikkelijk ging er een zacht gefluister van mond tot mond: „Dáár... dáár...!”

„Stil, jongens,” waarschuwde de luitenant zacht. „Houd je gereed. Als ik sis, springen we allemaal op...!”

Scherp turend bleven we wachten. Maar wij zagen niets meer, de bewegende schaduw was ineengevloeid met de scherphoekige schaduw van het huis. Toen hoorden we plotseling een gerucht. Piepend ging de schuurdeur open en daarbinnen klonk het geblaas van een geit. Maar bijna terstond ging de deur weer dicht en het volgende oogenblik werd de schaduw opnieuw zichtbaar.

„Ssst...” waarschuwde de luitenant en in een oogwenk waren wij opgevlogen.

„Halt...! Grijpt hem, jongens...!”

Als antwoord klonk er een schreeuw door den stillen avond. Het was méér een rauwe kreet, als van iemand, die plotseling overvallen wordt door een doodelijken schrik. Wij stormden vooruit, renden om de schuur en het huis heen... en ontdekten niemand. Maar vijftig meter verder, in tegengestelde richting van de grens, holde iemand de hei over — dwars door de verboden zone heen. En precies in de armen van den sergeant en zijn mannetjes...

„Halt!” klonk het dreigend. Toen hoorden we een geschreeuw, een verbaasden uitroep en ten slotte nog een naam: „’t Is Nelis maar...!”

Natuurlijk waren we stomverwonderd en de luitenant nog het meest. Met groote, driftige passen stapte hij door de hei op het groepje toe. Nelis stond met een zenuwachtig lachje op zijn armezondarsgezicht naast den sergeant en wist niet uit zijn woorden te komen.

„Wat doe je hier, man?” voer de luitenant boos uit. „Ná het avondappél de barak verlaten en in de verboden zone aangetroffen. Dat komt je op ’n doud te staan. En ben je vanmorgen niet door den dokter onder de wol gestopt?”

Inderdaad had Nelis zich ’s morgens niet lekker gevoeld en had de dokter hem twee dagen bedrust voorgeschreven. Op een dag of acht kwartierarrest kon hij minstens rekenen en over drie dagen was hij aan de beurt om met vierentwintig uur permissie

te gaan. Zijn gezicht stond heelemaal verslagen....

„Geef antwoord: wat had je hier te zoeken of te doen?” hernam de luitenant. „En wat deed je daar in die schuur?”

„Ik... ik ging zoo maar ’n luchtje scheppen, luit,” stotterde Nelis, maar aan zijn stem was te hooren, dat hij loog.

De luitenant vroeg niets meer; er scheen hem een gedachte te zijn ingevallen, die bij ons al eerder opgekomen was. Die geregelde avondwandelingen in de richting van de grens leken plotseling erg verdacht: het smokkelbedrijf trok Nelis misschien nog méér aan dan het water....

„Breng hem naar de barak terug en laat hem onder de wol gaan, sergeant,” zei de luitenant. „En houd vannacht een oogje op ’m, zoodat hij er weer niet tusschenuit gaat...!”

Nelis zei niets meer en de luitenant wees mij en nog twee anderen aan, om hem te vergezellen. Hij keerde naar de woning terug, waarachter wij verborgen hadden gelegen. Daarbinnen brandde nu licht; de vrouw scheen gewekt te zijn door het rumoer. Zoodra zij voetstappen op het kleine erf hoorde, verscheen zij aan de deur. In het lichtvlak van de lamp daarbinnen herkende zij ons.

„Wat komen jullie hier zoeken?” vroeg zij niet bepaald vriendelijk.

„Niets, moedertje,” stelde de luitenant haar gerust. „We willen alleen maar eens ’n kijkje nemen in de schuur.”

De vrouw zei niets meer, doch zij bleef staan waar zij stond. De luitenant haalde zijn zaklantaarn voor den dag, deed de schuur open en belichtte de kwalijk riekende ruimte daarbinnen. Hij hoefde niet eens lang te zoeken: vlak voor zijn voeten stond het fiber-koffertje van Nelis....

„Dus toch...!” dachten wij en de luitenant sprak het uit. „Z’n zwemgoed,” mompelde hij sarcastisch. „Jawel, maar er zit een luchtje aan die dagelijksche zindelijkheid. Smokkelwaar, en ’s nachts wordt het hier afgehaald...!”

Hij plaatste het koffertje in het lichtvlak op het erf en knipte het open. Het viel uiteen en alle drie bukten we ons om te zien wat erin zat. De spanning was nog grooter dan straks, toen we met zooveel ongeduld naar de vangst van den „spion” hadden uitgezien.

De eerste oogenblikken maakte de ontdekking van den inhoud ons stil. Onze verbaasde oogen starden naar ’n goeie halve kuch met een klont boter en een bijna heelemaal gevulden menageketel met een heelen bal gehakt. Toen begon een van ons te lachen. Maar dat lachje klonk nogal onnatuurlijk.

„Aardappelen met spinazie en gehakt,” zei hij. „Het menu van vandaag...!”

We hadden het natuurlijk terstond begrepen. De hongerijsder hield er een paar beschermelingen op na, die hij half in den kost genomen had. En omdat de dokter hem ’s morgens bedrust had voorgeschreven, had hij zich verplicht gezien tot na het avondappél te wachten om te gaan „zwemmen”....

Onze luitenant zei niets meer. Hij gaf het koffertje aan de vrouw, tastte in zijn zak en drukte haar iets in de hand dat niet rinkelde, maar ritselde. De vrouw begon te stotteren, maar daar luisterde hij niet meer naar. Hij was al weggelopen en vergat zelfs tegen ons te zeggen, dat we konden inrukken.

Dat was de ontkenning van het eerste nachtelijke grensavontuur van de vierde sectie en ik help u wenschen, dat het ons gevaarlijkste avontuur zal blijven. Natuurlijk waren wij erg nieuwsgierig hoe het met Nelis af zou loopen. Maar ook dát kwam in orde.

Den volgenden morgen verscheen de luitenant aan de barak, om de wacht te inspecteeren.

„Bijzonderheden, sergeant?” vroeg hij.

„Geen bijzonderheden, luitenant,” rapporteerde de sergeant. „Alleen mankeert er een scherpe geweerpatroon aan de uitrusting van een van de mannen. Toen hij gisteravond op post stond, dacht hij onraad te bespeuren in de verboden zone en ter waarschuwing loste hij een schot in de lucht. Maar het bleek gezichtsbedrog te zijn.”

De luitenant keek hem een oogenblik strak aan. Toen knikte hij en er verscheen een bijna onmerkbaar lachje om zijn mond.

„’t Is in orde, sergeant. Verantwoord die patroon maar in het wachtrapport. En laat de wacht maar inrukken...!”

En zoo ontsprong Nelis den dans en kreeg hij toch zijn permissie.

AAN HET STRAND

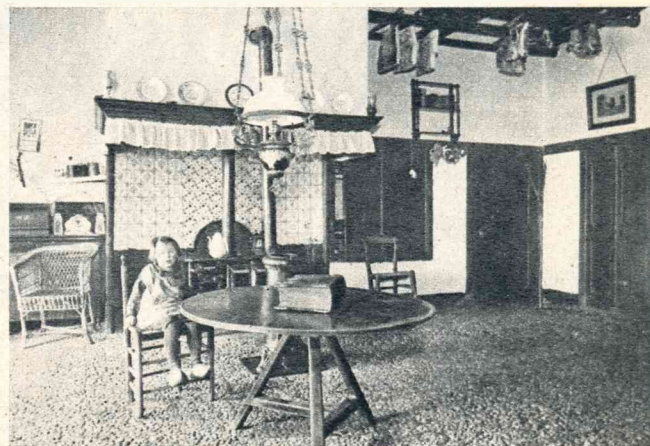
Naar een pasteltekening van W. van Duyl

In het centrum en het oosten van ons land vindt men ze nog vele, de echt Hollandsche binnenhuisjes, waar de olielamp niet verdronken kon worden door het electrische peertje en liefhebbers van antiek hun oogen te gast laten gaan aan oude meubelen en gebruiksvoorwerpen; waar een stemming en 'n sfeer hangen, die de moderne woning niet kan schenken; waar de fotograaf kostelijke tafereeltjes treft, die de schilder hem kan benijden.

Blank en proper glimt en glanst alles u tegen in deze mooie hofstede te Hierden bij Harderwijk.

Het Hollandsch BINNENHUISJE

De kamer-keuken in een oude Saksische boerderij te Winterswijk.

Op vele plaatsen zijn oudheidkamers en musea ingericht, die het leven der bevolking, oude architectuur en de geschiedenis van streek en stad illustreren (Oudheidkamer 't Vrielink te Almelo).

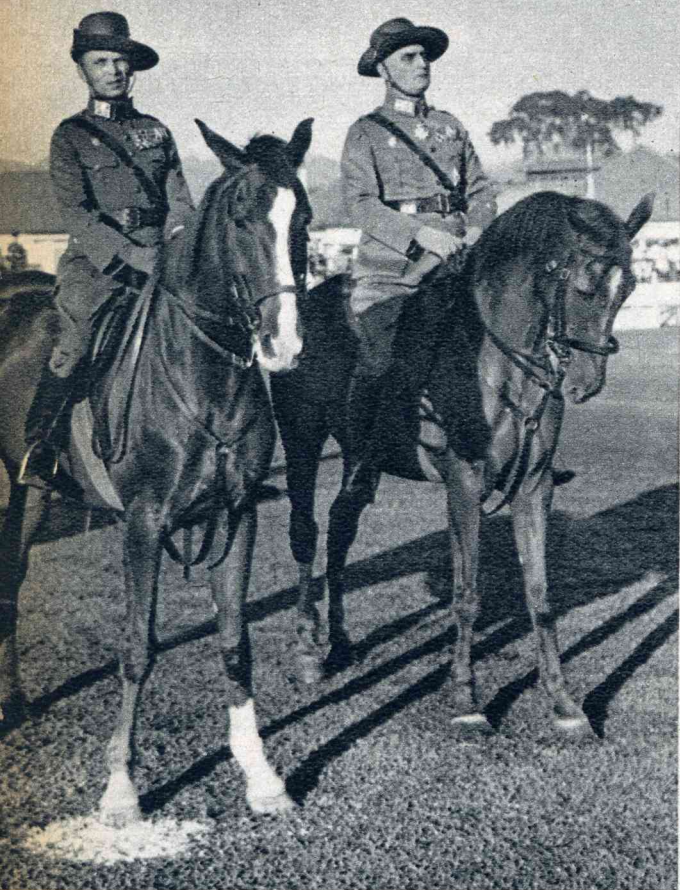

De cavaleristen trekken voorbij.

Links: Lt.-generaal Berenschot, de nieuwe legercommandant, en de scheidende functionaris lt.-gen. Boerstra.

WISSELING VAN HET LEGERCOMMANDO IN NED.-INDIË

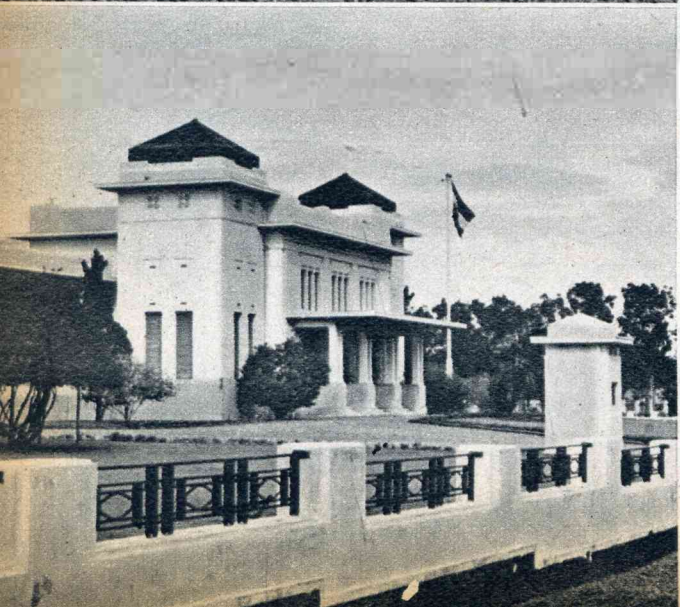
22 Juli j.l. heeft luit.-generaal M. Boerstra de functie van legercommandant van Ned.-Indië overgedragen aan luit.-generaal G. J. Berenschot. In Indië beschouwt men de overdracht van het opperste militaire commando als een der gewichtigste officieele gebeurtenissen, zoodat de parade, welke bij deze gelegenheid plaatsvond, door duizenden personen werd bijgewoond.

Een afdeeling zware mitrailleurs in den stoet.

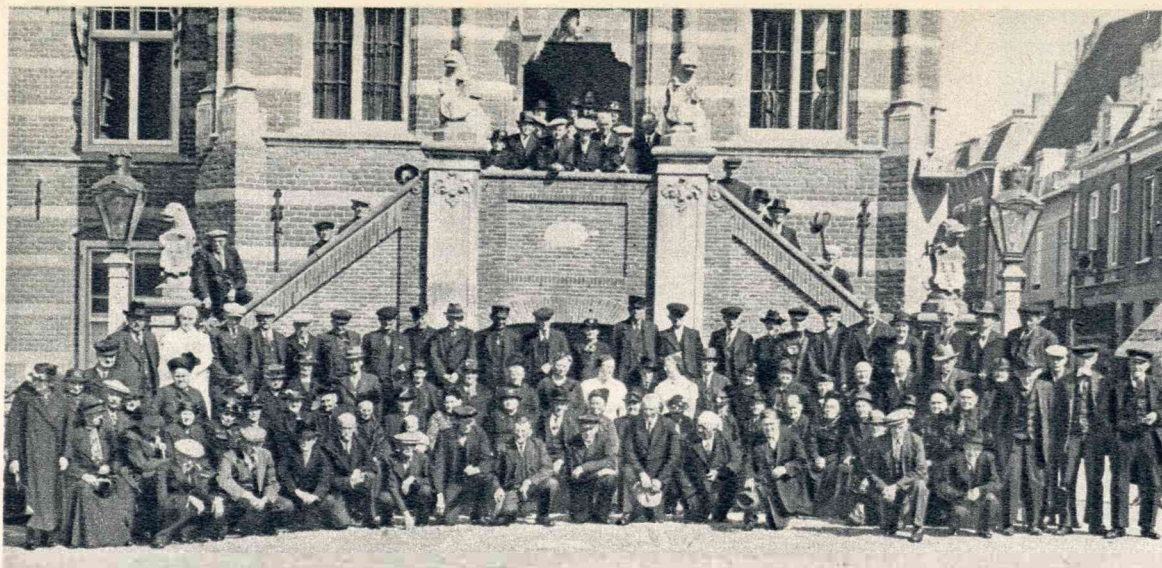

De afdeeling tractors passeert de officieele tribune.

Links: Het paleis van den legercommandant te Bandoeng.

De gemotoriseerde zoeklichtafdeeling tijdens de parade.

Aan 120 ouden, van dagen te Oulemborg werd een uitstapje aangeboden, dat dit jaar ging naar Ouwehand's Dierenpark te Rhenen. De reis begon bij het raadhuis.

Gemengd Nieuws

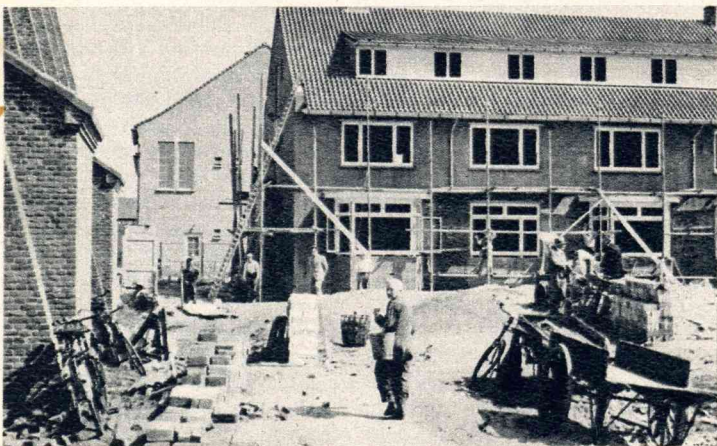
De cycloon, die Zondagavond boven een gedeelte van ons land woedde, richtte ook te St. Jansklooster (Ambt Vollenhove) groote schade aan. Men ziet hieronder hoe het dak van de Chr. kerk aldaar het moest ontgelden.

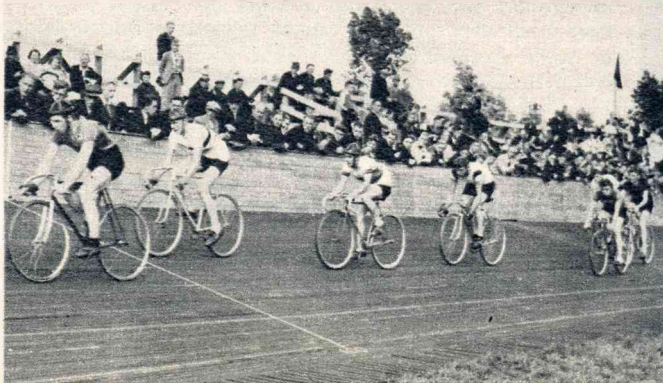
Te Hamcate nabij Hellendoorn wordt een duiker voor de Regge onder het Overijsselsch kanaal gebouwd. Met het graafwerk is men reeds begonnen.

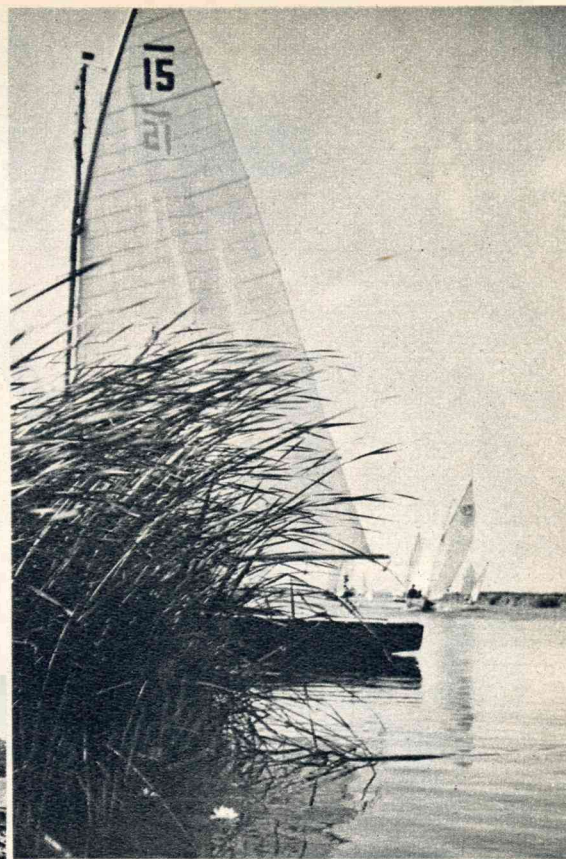
Een zwaar hondenhok werd met hona en al meer dan tien meter verder tegen een boom geworpen.

Bij de werkzaamheden aan 'n in aanbouw zijnd zusterhuis te Tuindorp bij Utrecht stortte een balkon, dat aan de kapzijde van het perceel gebouwd was, naar beneden, waardoor drie arbeiders zwaar en een vierde licht gewond werden. Op onze foto het bouwwerk, waar het ongeluk gebeurde.

Zondagmiddag werden op de Liesboschbaan te Jutphaas de provinciale kampioenschappen verreden. Het peleton in den lange-afstandwedstrijd in actie. Voorop de Amersfoortse De Gans, vierde van links de kampioen J. Westbroek.

Een snapshot van de zeilwedstrijden, die Zaterdag op het Bergumer meer werden gehouden.

Majoor de Leeuw, vervangend regimentscommandant, reikte Maandag aan den adj. o. o. instructeur J. J. Huigen van het 1e reg. luchtdoelartillerie te Utrecht de gouden medaille uit voor 36-jarigen trouwen dienst.

De Utrechtsche gemengde zangvereniging St. Raphael, bestaande uit R.K. Spoorwegpersoneel, keerde Zondagavond uit Nijmegen terug van het groot nationaal zangconcours, waar zij den eersten prijs won. In de hal van het Centraal Station te Utrecht werden de reizigers vergast op een vreugdelied. Op den rug gezien de dirigent Gerard van Seumeren.

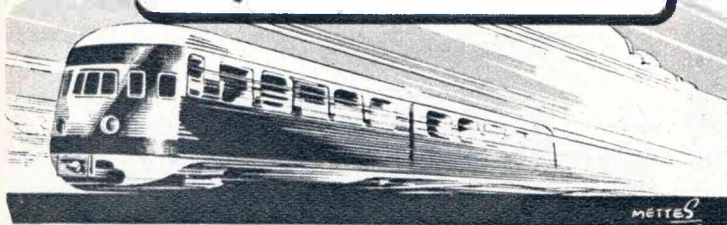

NA GEDANEN ARBEID

is het goed rusten! Woont U in de stad? Ga dan 's avonds een uurtje naar bosch of hei of strand. — Woont U buiten? Ga dan 's avonds eens een paar uur naar de stad! Naar theater, concert of bioscoop. — Na half zes 's avonds een avondretour. Slechts iets meer dan één cent per kilometer! — Geldig tot den volgenden ochtend 8.15 uur op de plaats van bestemming. Op de lijnen Amsterdam-Rotterdam bovendien geldig in enkele treinen overdag.

*Reist
per spoor!*

NU OOK WEEKEIND-RETOURS!

USBEREN IN
OUWEHAND'S
DIERENPARK

OUWEHAND'S DIERENPARK • Rhenen
Een van de modernste Dierenparken van Europa
GROOTSCH! - OVERWELDIGEND!

VERLOREN PARADIJS

door Henk van Halem

Thans is de steeg verdwenen. Opge-eischt door den onverzadigbaren Moloch, die modern verkeer geheeten is. De zware sloopershamer verbrijzelde de laatste muren en vergruizelde het laatste krot, waarin door velen geleefd, geliefd en geleden werd. Geleden het meest. Want in de steeg heeft veel bittere armoede gewoond, misdaad en ellende. En slechts zelden en voor weinigen was zij een kortstondig paradijs.

Hoelang is het geleden dat Heinz, de jonge schoenmaker hier woonde en werkte? Twintig, neen, reeds vijftientwintig jaren. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat klonk zijn gehamer door de steeg, zijn lach en zijn lied. Op stille zomeravonden, als het moede leven in de steeg zich ter ruste had gelegd, kon men er zelfs Goethe beluisteren.

„Ueber allen Gipfeln ist Ruh; In allen Wipfeln spürest du. Kaum einen Hauch; Die Vögelein schweigen im Walde. Warte nur, balde ruhest du auch. . .”

„Hoor Heinz nog eens zingen,” zeiden de late opblijvers dan en menig meisjes hart onder de daken van de steeg klopte sneller bij het hooren van die stem. Want Heinz was een forse, knappe jongen en hij verdiende behoorlijk zijn brood. Een jaar of zes woonde hij daar al met zijn moeder, die een Hollandse was en na den dood van haar man van Duitsland naar haar eigen vaderland was teruggekeerd.

Naast Heinz woonde Nelly Bongers. Zij was een vroolijk, aardig meisje met gitzwarte haren en tanden, die blank waren als parels. Haar moeder was een sloofje en haar vader een leeglooper, die de zorg voor het onderhoud van zijn gezin aan zijn vrouw en dochter overliet. Aan den anderen kant naast hen woonde Kees Verbeek. Zijn ouders waren arme, doch fatsoenlijke menschen wier grootste verdriet was, dat zij hun oudste jongen niet konden laten leeren. Want Kees had een helderen kop en hij was zeer leergierig. Maar als oudste moest hij den kost mee verdienen voor het groote gezin en toen hij de ambachtsschool verliet, ging hij bij een smid werken.

Dat was een jaar of zes voor den grooten oorlog; in den tijd, toen Heinz zich in de steeg vestigde. Nelly en Kees waren bevriend en Heinz voegde zich bij hen als „Dritte im Bunde”, zooals hij het noemde. Een vroolijk stel, dat men 's avonds altijd aan kon treffen voor de stoep van Nelly's woning en wier luide lach en overmoedige stemmen rumoerig tusschen de geveltjes der huizen weerklonken. Een zorgeloze tijd, vele jaren lang. . .

Toen kwam de dag, dat Kees zich van lieverlede terug begon te trekken uit dien hechten vriendschapsbond. Hij was achttien jaar geworden en was Nelly met andere oogen gaan zien. Zij was opgegroeid tot een knap meisje, dat heelemaal niet thuis scheen te hooren in zoo'n armoedige steeg. Maar Kees waren de oogen ook nog voor iets anders opengegaan dan voor haar onthutende schoonheid. Hij had bespeurd dat Nelly heimelijk reeds gekozen had en dat Heinz de gunsteling was. En daarom trok hij zich langzamerhand van hen terug.

De anderen misten hem niet eens. Zij hadden genoeg aan elkander en droomden zich een paradijs in die vunjige steeg met haar armoede en ellende. Niet lang daarna werden ze het samen eens en verloofden zij zich.

„Vaste verkeer” heette het met een meer algemeen woord in de steeg.

Kees hoorde ervan en was een van de eersten, die hen gelukwenschten. Maar hij werd nog stiller dan hij den laatsten tijd reeds geworden was en ook 'n beetje bleeker. Hij verlangde weg te komen uit hun paradijs en toen hij een kans kreeg, die hij als de kans van zijn leven beschouwde, greep hij haar met beide handen aan. Hij vertrok naar Amerika, naar Detroit, en vond in de snel opbloeiende automobiellindustrie een baan met een toekomst.

Toen gebeurde dat met Nelly's vader. Hij werd gearresteerd wegens inbraak en kreeg drie jaar gevangenisstraf. Voor de steeg was het geen sensatie: misdaad en armoede gingen er zoo vaak hand aan hand. Niemand dacht er ook aan, Nelly of haar moeder minachtend om die schande aan te zien, of hen zelfs maar te beklagen. Het moest een opluchting zijn zoo'n nietsnut voor een tijd kwijt te raken.

Eén was er, die er anders over dacht. Die eene was Heinz. Al woonde hij in de steeg, hij was niettemin opgevoed naar strenge begrippen van eer en fatsoen en met het denkbeeld de dochter van een man met een geschandvleken naam tot vrouw te nemen, kon hij zich op den duur onmogelijk verzoenen. Heel langzaam verslapte de innige band. Heinz sprak niet meer over trouwplannen; vaak ging hij 's avonds uit en liet Nelly alleen. En spoedig begon zij te begripen. . .

Een paar maanden later brak de groote oorlog uit. Heinz was Duitscher en moest dienen in zijn vaderland. Hij nam afscheid en nam zijn moeder mee. En bijna zeker wist zij, dat zij hem niet meer terug zou zien. Zelfs geen brief, geen kaart kreeg zij meer van hem. Zij werd er bleek en mager van. Meisjesverdriet, oud als de wereld. En méer geleden in de steeg, die met alle menschenleed vertrouwd was.

Jaar na jaar verstreek — met nooden, oorlogswee en veel menschenlijke wanhoop. De bouwvallige steeg begon langzamerhand leeg te loopen, heel langzaam. Verreweg de meeste krotten waren reeds lang voor bewoning afgekeurd, maar er was woningnood en de menschen waren gedwongen er te blijven huizen, tot zij op instorten stonden. Dan verscheen de slooper en haalde zoo'n krot omver, bijna elke week een. De steeg kreeg er een ruïneus aanzien door; zij leek een wildernis met zoo veel puinhoopen. En gestaag ging de slooper nog door. . .

Nelly was intusschen reeds vijftientwintig jaar geworden. Zij heette nu Nel en woonde nog altijd in hetzelfde huis, met haar sloofje van een moeder en haar nietsnut van een vader. Naast de leeg schoenmakerswerkplaats van Heinz en met een puinhoop aan den anderen kant. Want Kees' ouders waren verhuisd naar een behoorlijker woning; de kinderen waren groot geworden en waren mee gaan verdienen. En Kees ging het daarginds ook voorspoedig. . .

De jaren waren aan Nel zonder sporen voorbijgegaan. Haar haren waren nog gitzwart en haar tanden blank als parels. Maar die ongelukkige liefde had haar eertijds vroolijk gelaat gestempeld met een vroegrijzen levensernst. Zij lachte zoo gemakkelijk niet meer en de mannen oefenden geen bekoring meer op haar uit. Die eerste groote teleurstelling in haar leven had haar argwanend gemaakt.

Op zekeren dag werd zij verrast door een langen brief uit Amerika. Hij kwam van Kees en hij joeg een brandenden blos naar haar wangen. Hij begon met van zijn werk te verhalen, dat hem alle bevrediging schonk, die hij er zich van gedroomd had. Hij had zich daarginds snel bekwaamd en thans bekleedde hij een positie, waarom velen in Holland hem zonden benijden. Vervolgens weidde hij uit over zijn leven en het langst over zijn eenzaamheid. De Amerikaanse meisjes stonden hem niet aan en hij zou graag een Hollandsche willen trouwen. Hij had haar na al die jaren nog steeds niet vergeten en hij hoopte, dat ook zij zich hun oude vriendschap nog herinneren zou. Van zijn ouders had hij gehoord dat zij eveneens nog vrij was en hij eindigde met de vraag, of zij niet een beetje van hem zou kunnen houden...

Die brief bracht haar dagenlang in verwarring. Haar hart had zich nooit geheel van Heinz vervreemd, maar zij had al die jaren niets van hem gehoord. Misschien was hij reeds lang gesneuveld, of anders getrouwd. Het zou een dwaasheid zijn niet toe te stemmen. Zij was gaan gruwen van die woestenis om haar heen en zij voelde zich ongelukkig. Een beteren man dan Kees kreeg zij nooit en zijn omstandigheden schenen zoódanig te zijn, dat zij daarginds kon leven als een dame. Het eenige bezwaar was, dat zij haar moeder zou moeten verlaten. Een ernstig bezwaar...

Haar tweestrijd duurde drie dagen. Toen sprak zij er met haar moeder over. Deze ried haar onmiddellijk aan toe te stemmen en na een slapelozen nacht was zij besloten: dienselfden dag nog zou zij Kees schrijven, dat zij bereid was over te komen.

Die dag werd de onvergetelijkste van haar leven. Tegen vijf uur 's middags kwam zij uit haar betrekking thuis. Haar moeder was nog in haar werkhuis en haar vader ondergewoonte uit. Juist was zij van plan zich met pen en inkt aan tafel te zetten, toen zij schreeuwende stemmen buiten hoorde. Zij liep naar het venster, in de vaste overtuiging dat het rumoer veroorzaakt werd door burentwist, die in de steeg aan de orde van den dag was. Tot haar bevreemding zag zij een invalidewagentje aan het trottoir staan. Er zat niemand in, doch er werd gebeld en voor de deur zag zij een aantal burenhijers bij elkander staan. En toen stond plotseling Heinz in de deuropening van de kamer.

Heinz was invalide. Een van zijn beenen miste hij tot boven de knie, aan het andere ontbrak de voet. Hij liep op een kunstschoen en met behulp van een kruik en staarde haar vreemd aan en zonder iets te kunnen zeggen. Zij was niet minder ontgaan. Zij had hem terstond herkend, ofschoon hij véél ouder geworden leek, dan inderdaad het geval was. Werktuiglijk had zij steun gezocht aan de tafel. De eerste oogenblikken was zij sprakeloos, doch eensklaps trok er een zenuwachtig lachje over haar gelaat. „Maar, Heinz, ben je 't werkelijk? Ga toch zitten; je doet of je hier vreemd bent...”

Heinz viel op een stoel neer en vond eindelijk ook woorden. „Ja,” zei hij schor van emotie en met een sterk Duitsch accent in zijn stem. „Daar ben ik weer. Ik zou daarginds doodgegaan zijn. Gezonden van lijf en leden kunnen er zelfs geen werk vinden en waar zou ik dan van moeten leven?” Hij wees op zijn verminkingen en ging voort: „In negentien-zeventien, Nelleke. Mijn laatste gevecht was aan 't front in Galicië.”

Hij keek haar aan, maar plotseling werd het hem te machtig. Hij legde zijn hoofd op zijn armen op de tafel en begon te huilen. Krampachtig en met diepe

snikken, die zijn heele lichaam deden schokken. En toen ging Nel naar hem toe. Zij dacht niet aan zijn verminking en nog minder aan het groote verdriet, dat hij haar had aangedaan. Dat „Nelleke” werkte als een tooverwoord en in weinige tellen tijds bloeide heel die oude liefde weer in haar hart open. Kees was vergeten en het goede leven, dat haar daarginds wachtte, was haar onverschillig geworden. Met een liefkoozende beweging gleden haar ruwgewerkte handen door zijn haren en daarna legde zij haar hoofd tegen het zijne.

„Stil maar, Heinz,” zei ze met oogen vol tranen, als suste zij een kind. „Je kunt hier best weer opnieuw beginnen. Hiernaast staat het nog altijd leeg en zoolang wij hier wonen, wordt het huis niet gesloopt. En als je erop af gaat, krijg je je oude klanten gemakkelijk weer terug...”

Van dien dag af klonk het rusteloos geklop van den hamer weer in de steeg, die met zoo veel gaten en puinhoopen in haar lichaam dien naam eigenlijk niet meer verdiende. En de burenhijers en de nieuwsgierigen, die even kwamen kijken naar die ruïne, bleven stilstaan bij Heinz' lied. Drie maanden later trouwden die twee. En nog eenmaal was de steeg getuige van het geluk van twee minnende mensen. Zij zonden de laatsten zijn. Want toen woonden er nog maar acht gezinnen en de slooper maakte haast...

Een jaar later ontruimden ook zij hun huis. Nel en Heinz vonden een keurige woning en voelden zich den koning te rijk. Het was er ruim en luchtig, ze hadden een tuintje en de zaken lieten zich florissant aanzien.

„Ik begrijp niet hoe ik 't zoo lang in zoo'n krot uit heb kunnen houden,” zei Nel, toen ze voor het laatst de deur in de steeg dichttrok. „'t Is daarginds een paradijs bij hier vergeleken.”

Dat alles is vele jaren geleden. Maar nog lang bleef de steeg dezelfde steeg van de laatste jaren. Want ten gevolge van de crisis moesten de geldverslindende plannen tot saneering van de oude stad voorloopig opgeschort worden en jarenlang bleven daar nog acht of tien huizen staan, oude krotten, waarin nog slechts ratten konden huizen.

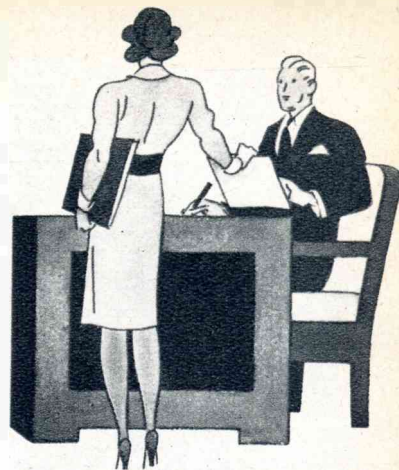
Kort geleden echter begonnen de muren gevaar op te leveren voor de eenzame wandelaars, die er nog eens kwamen kijken. En het verkeer eischte nieuwe wegen, méér ruimte. Toen kwamen de plannen weer voor den dag en de zware moker van den slooper beukte de laatste wankelende muren neer. Dien dag kwam een journalist er nog eens een kijkje nemen. En méér mensen, die de steeg hadden gekend, of er hadden geleefd, geliefd en geleden. Ook een sjofel gekleede vrouw, die een invalide-wagentje voortduwde, waarin een man zat met kleine kraallogjes en verdacht roode wangen.

De journalist klauterde over de ruïnes heen en teekende triomfantelijk aan: „Een schandvlek uit ons stadsbeeld verdwenen...”

En de vrouw telde de puinhoopen en dacht aan vroeger. Aan den tijd, toen haar zorgeloze lach nog tegen de geveltjes opklonk, toen zij daar nog lieven kon en gelukkig was. Toen dacht zij aan haar tegenwoordig leven, aan de vele, vele en grievende teleurstellingen die haar deel waren geworden, aan het ongeluk door den drank veroorzaakt en aan nog honderd andere dingen meer, die tot den ondergang hadden bijgedragen. Vóór zij verder reed, wierp zij nog een laatsten blik opzij en in dien blik lag diepe treurnis.

Treurnis over die oude steeg, haar verloren paradijs...

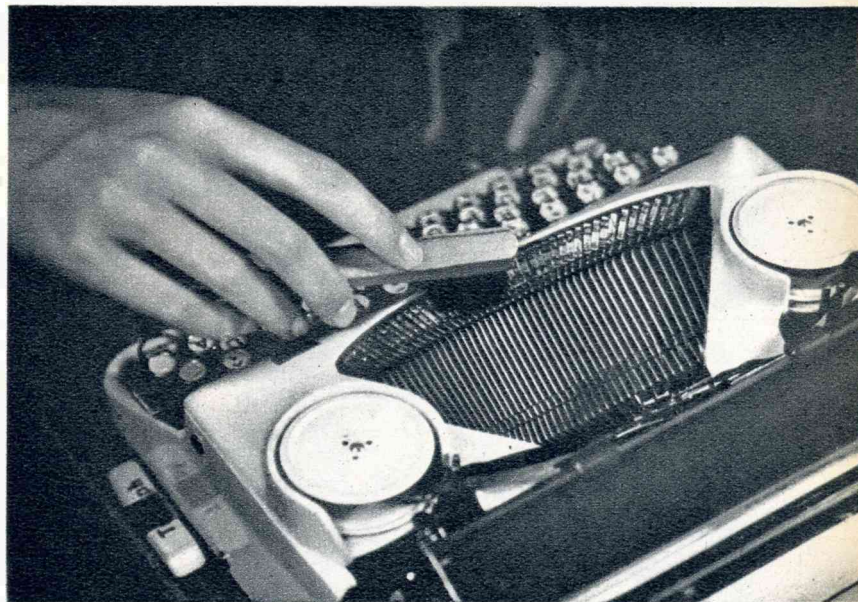
*Wat zoudt
U doen,
wanneer...?*

Uw secretaresse is over het algemeen zeer betrouwbaar. Maar steeds weer krijgt U brieven ter onderteekening, waarin bepaalde letters onleesbaar zijn. De oorzaak: Uw secretaresse houdt haar schrijfmachine uiterlijk wel erg schoon, maar verzuimt echter, de nauwe tusschenruimten der letters zorgvuldig schoon te maken. Wat zoudt U in zoo'n geval doen? Zeer zeker zoudt U Uw secretaresse een aanmerking maken over haar nalatigheid.

Bent U niet net zoo nalatig?

Belangrijker dan Uw schrijfmachine is Uw gezondheid. Gaat U zelf ook niet even lichtvaardig bij de behandeling van Uw tanden te werk? Net zoo slordig als Uw secretaresse met haar schrijfmachine?

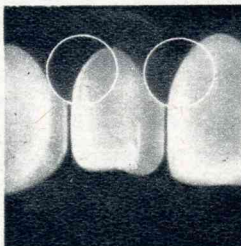
Want niet het voor het oog prachtig uiterlijke beslist over het lot Uwer tanden, waarvan veel meer afhangt dan de werking van Uw glimlach op anderen, doch: een behaaglijk gevoel, gezondheid en het besparen van vele rekeningen.

Slechts de grondige reiniging kan Uw gebit in stand houden. Wetenschappelijke onderzoeken hebben geleerd, dat slechte tanden dikwijls de oorzaak van gevaarlijke sluipende ziekten zijn.

Reinig Uw tanden grondig! Spoel Uw mond ter dege 's ochtends, 's middags en 's avonds, ook tusschen de tanden, opdat alle etensrestjes zelfs uit de kleinste hoekjes en gaatjes weggespoeld worden.

Een eenvoudige regel:

Gorgel steeds met ODOL ook tusschen de tanden. ODOL doodt de voor de gezondheid schadelijke bacteriën — en desinfecteert mond en keel. Gebruik steeds ODOL voor het naar bed gaan en geniet 's morgens van de verkwikkende werking van een mondspoeling met ODOL. U zult dan den heelen dag een prettig en opgewekt gevoel hebben.

Zindelijkheid tusschen de tanden

Met Odol paart U Zindelijkheid aan Schoonheid!

ODOL, het antiseptische mondwater, is een Nederlandsch fabrikaat van prima kwaliteit en in flacons voor resp. f 1,25 en f 1,95 overal verkrijgbaar.

Het nieuwste: een handige reisflacon à f 0,75.

Op het Celsiusplein te Eindhoven scheerde de woeste wind alle daken af van een geheele huizenrij.

EEN ORKAAN WOEDDE BOVEN BRABANT

Eindhoven en Den Bosch geteisterd

Noodweer teisterde Zondagavond en -nacht een deel van Nederland.

Rukwinden joegen om steden en dorpen, gepaard gaande met geweldige slagregens.

In Brabant woedde een hevige orkaan, die vooral in Eindhoven, doch ook in Den Bosch en andere plaatsen vreeselijk huishield.

In de lichtstad werd het dak van een nieuwe kerk grootendeels weggeslagen; ook

scheerde de wind, alsof het kinderwerk was, alle daken af van een rij huizen op het Celsiusplein.

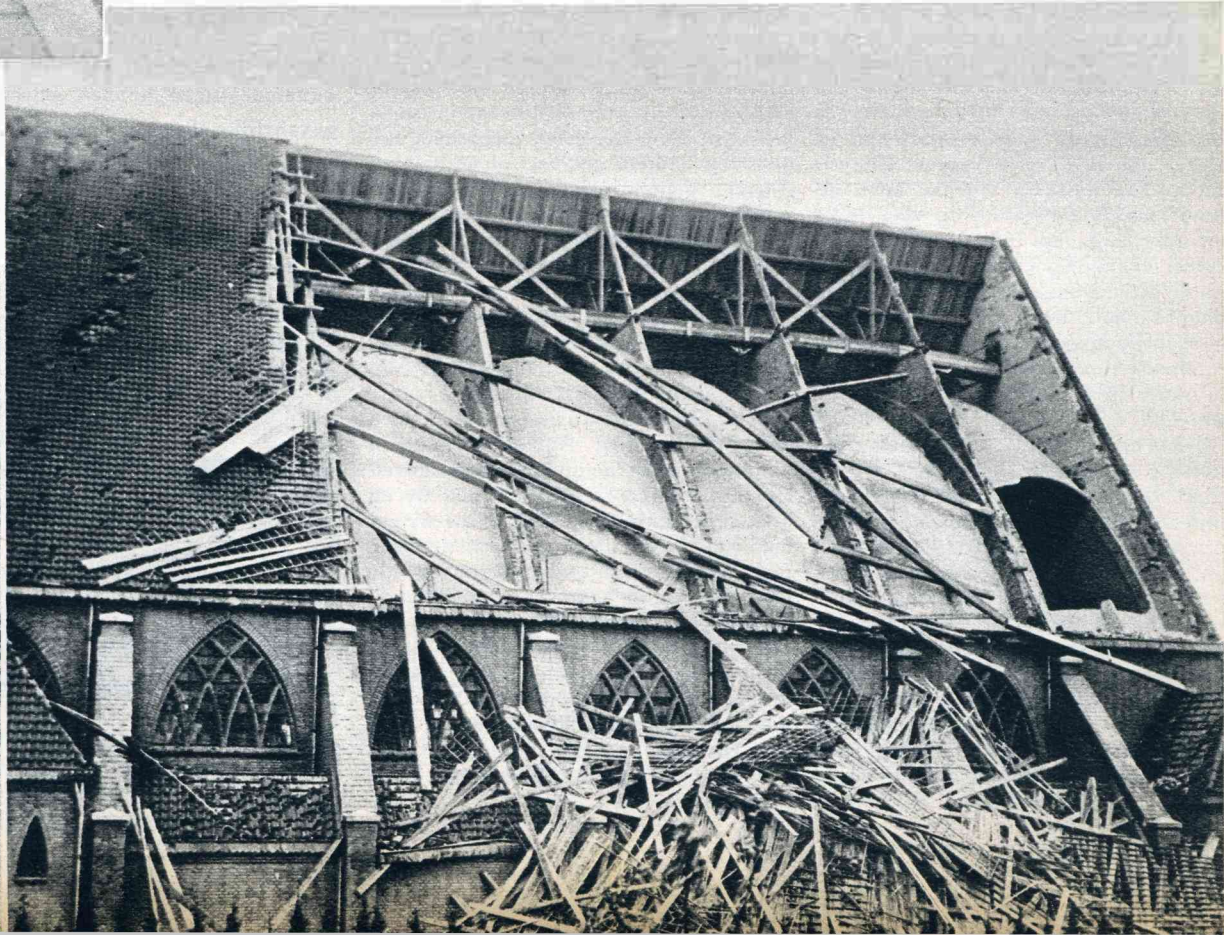
Te Den Bosch sloeg de storm een groot gat in een nieuwen asfaltweg, waarin een wagen van den gemeentedienst verdween! We plaatsen hier enkele indrukwekkende foto's van het noodweer, zooals dat gelukkig slechts weinig plaatsvindt in ons land.

Het dak van de nieuwe H. Pastoor van Ars-kerk te Eindhoven werd grootendeels door den storm verwoest.

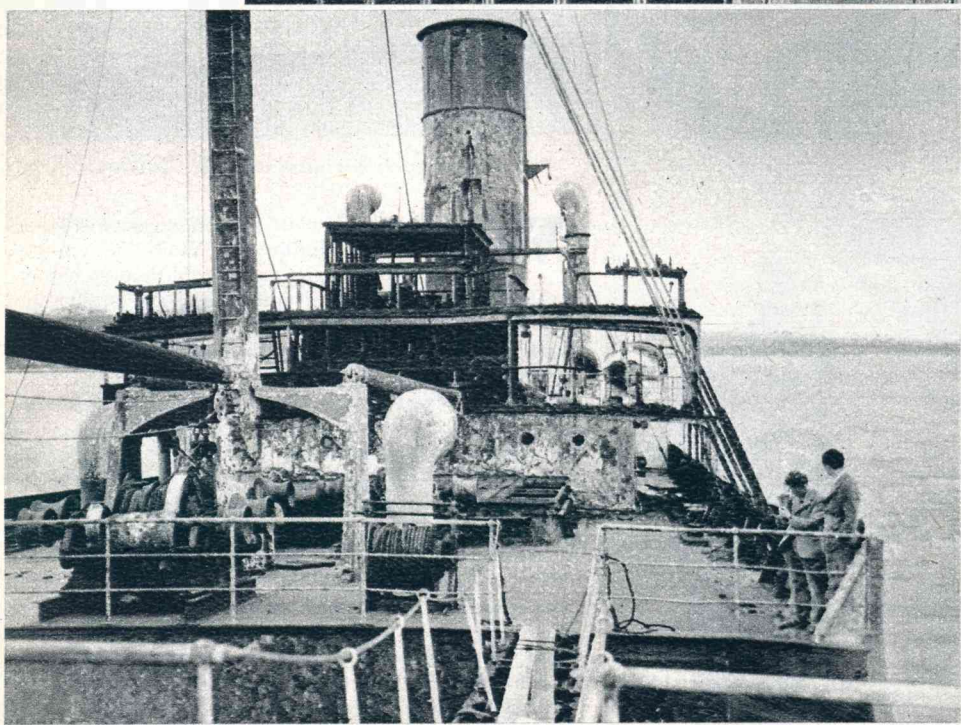
Aan den Pelssingel te Den Bosch sloeg de storm een enorm gat in het nieuwe wegdek. Een gemeentewagen verdween als bij tooverslag.

Onder: In de Javastraat te Den Bosch werd het wegdek eveneens vernield en lantaarnpalen werden uit den grond gerukt.

LAATSTE NIEUWS

Prins Gustaaf Adolf, zoon van den Zweedschen kroonprins, opent als voorzitter van het tiende internationale padvinderscongres, dat dit jaar te Edinburgh gehouden is, op gemeidelijke wijze — in hemdsmouwen — de eerste zitting der driedaagsche bijeenkomst.

Elf menschen kwamen om het leven, toen het Zweedsche stoomschip Grangesberg tijdens een dikken mist in 't Kanaal in aanvaring kwam met de Fransche tankboot Sunik. In een oogwenk stond de Sunik in lichtelaai, terwijl de golven in verren omtrek bedekt waren met brandende benzine, hetgeen de reddingspogingen ten zeerste bemoeilijkte.

Het voordek van den Zweedschen slooner vatte eveneens vlam, maar dank zij krachtig ingrijpen wist men een dubbele ramp te voorkomen. De Grangesberg in de haven van Falmouth.

't Binnensmokkelen van Joodsche vluchtelingen in Palestina neemt ondanks de strenge maatregelen steeds grootter vormen aan. Dezerdgen werd door den Engelschen mijnenveger H. M. S. Sutton onder Jaffa het stoomschip Atrato aangehouden, dat 401 Joodsche vluchtelingen aan boord had. De mannen, vrouwen en kinderen, die 'n maandlang op zee hadden rondgezwakt, waren ondergebracht op 't bovendek, tusschen koeien en stukgoederen.

SCHOOL VOOR SCHIPPERS

Door de breede ramen van het buitengoed IJselstein, zoo blank en zoo rustig gelegen in de uiterwaarden van den Gelderschen IJseloever, stroomt de zon binnen.

De ramen geven uitzicht op de weiden, op een steenfabriek in de verte, op den Hattemermolen en op dat wonder van duizenden kleuren: den eeuwig zich veranderenden majestueuzen IJsel. Welk 'n voortreffelijke smaak om hier een buitenverblijf te bouwen, hier, aan de meest Nederlandsche van alle Nederlandsche rivieren, den IJsel, met zijn grijs glinsterende wateren, z'n donkere schepen, z'n rood-bonte koeien en zijn pralende wolkenluchten. Een droomenland en een dadenwereld tegelijk.

Maar, wat is het ook een grootsch idee geweest, om juist hier een schipperskamp in te richten, en ieder half jaar aan dertig à veertig jongens, die meenden, dat ze feitelijk overcompleet waren in de wereld, weer vertrouwen in zich-

zelf, hun kansen en mogelijkheden te geven. Hier zijn ze op het land en zitten ze toch op het water. Want water is er aan alle vensters van het huis, en binnen wordt den geheelen dag de doffe motor gehoord van de passerende schepen, zoodat het lijkt alsof er ergens in een verborgen hoek van het gebouw een scheepsmachine staat opgesteld, die 't blanke „schip” over de woelige IJselgolven moet voortstuwen.

Wrikken is een kunst, die men leeren moet.

Splitsen en knopen ontbreekt natuurlijk niet op den lesrooster van deze school.

Commandant C. Zwart.

Een moderne schipper moet goed thuis zijn op de kaart.

De IJssel is het ruime leslokaal voor praktisch onderwijs

En toch is het maar een gewoon huis. Het raam, waardoor we den IJssel bewonderen, is het raam van de eetzaal; verderop en boven liggen de slaapzalen en leslocaliteiten.

Wat de bewoners hier doen, hebben we reeds met een enkel woord gezegd. Zij worden opgeleid voor schippersknecht bij de Rijn- en kustvaart en het is de stichting „Nederlands Volkskracht”, welke de plannen voor dit belangrijke werk ontwierp. Aan de verwezenlijking werkten A.M.V.J. en Sociale Zaken mede.

IJsselstein is dus een schippers-internaat, en om de leerlingen vast te wennen aan het leven aan boord, is alles in dit huis op schippersleest geschoeid. De état-major, dien wij aan boord van dit nieuwste „schip” der binnenvaartonderwijsvloot ontmoeten, draagt scheepsuniformen en scheepstitels. Allereerst is daar kapitein C. Zwart, eertijds stuurman op de groote vaart; verder eerste officier E. v. d. Molen uit Amsterdam. Een technicus staat de beide heeren met zijn speciale adviezen bij. De rest der bemanning zijn de matrozen. Zij dragen blauwe baretten en blauwe uniformen als echte matrozen op een echt schip. De état-major staat den geheelen dag op de brug. Zoo druk kan het echter niet wezen, of kapitein Zwart heeft nog wel even de gelegenheid om, zooals dat in scheeps-

terminologie heet, een boom te duwen over dit zoo belangrijke sociale werk. Hij gaf ons een kort overzicht van de dagindeeling voor de bemanning van het huis.

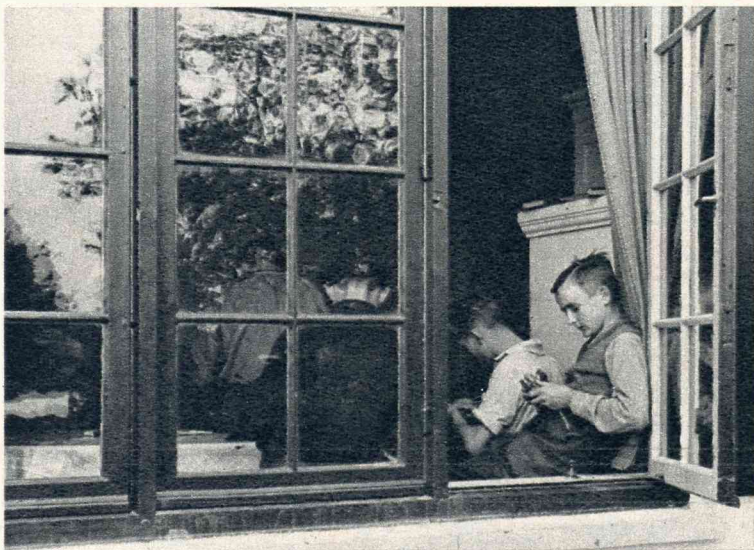
's Morgens zeven uur is het „overall”, reveille dus. Vervolgens inspectie, om acht uur ontbijt,

door den heer v.d. Molen lager onderwijs gegeven.

's Avonds volgt het vakonderwijs aan de binnenvaartschool te Zwolle, die mede wegens haar technische outillage de best ingerichte van het land is. Overdag is er voorts gelegenheid voor sport en ander wateronderricht.

We zijn de kombuis en de pantry doorgewandeld en hebben de jongens bezig gezien in hun les- en eetzaal, waar ze baksgewijze plaatsnemen. De bedden zijn vervaardigd door de geschoolde werklozen, in de centrale werkplaats voor jeugdige werklozen te Dordrecht, en tal van andere materialen, zooals kapstokhaken, potpels, bergkastjes e.d. door andere jeugdige werklozen. Aan de inrichting van het internaat mankeert nauwelijks iets en evenmin aan de studiemogelijkheden.

In het voorjaar is dit „schip” officieel van stapel geloopt, waarbij de minister van Sociale Zaken, mr. Romme, persoonlijk tegenwoordig was en zijn beste wenschen meegaf voor de toekomst.

Knoopen leggen.

een korte pauze om post en kranten te lezen, en dan om negen uur: schoolwerk. Dat gaat zoo den geheelen dag door. Overdag wordt er

De kombuis levert stevigen en gezonden kost.

T. van Schendel won 't derde deel van de 16e etappe van de Ronde van Frankrijk (Maurice-Anneey). Men ziet hem hier vóór den Luxemburger P. Clemens het doel bereiken.

Nog een plaatje uit een der laatste dagen van de Ronde van Frankrijk. Het peleton tusschen de steile rotswanden van de Alpen. T. v. Schendel heeft de leiding.

Een aardige kiek van den overwinnaar van de Ronde Sylvère Maes. Hij moet van wiel wisselen in de Alpen. M. Desgranges, de organisator van de Ronde van Frankrijk, ziet toe.

SPORT VAN DE WEEK

De laatste dag van de Vierdaagsche. Eenige leden van de Nijmeegsche Wandelclub in de bloemen.

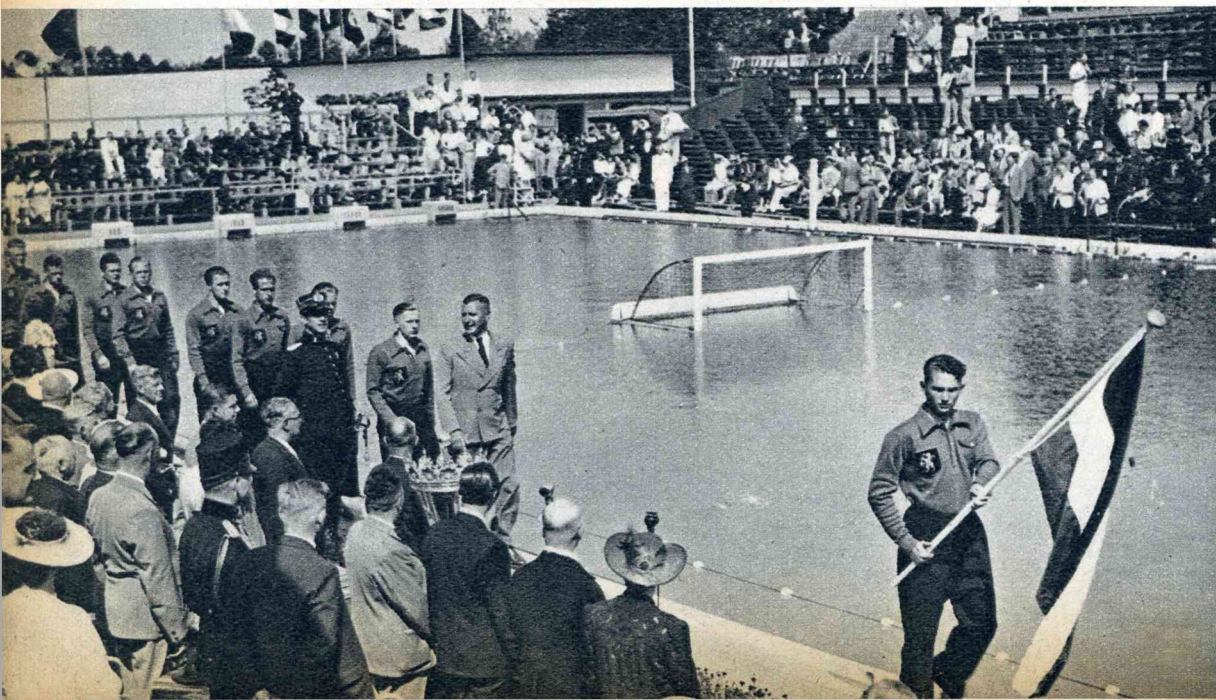
De laatste dag van de Vierdaagsche Afstandsmarschen. Overste Bakker reikt het gouden kruis uit aan den heer P. Regtien van de Amsterdamsche politie.

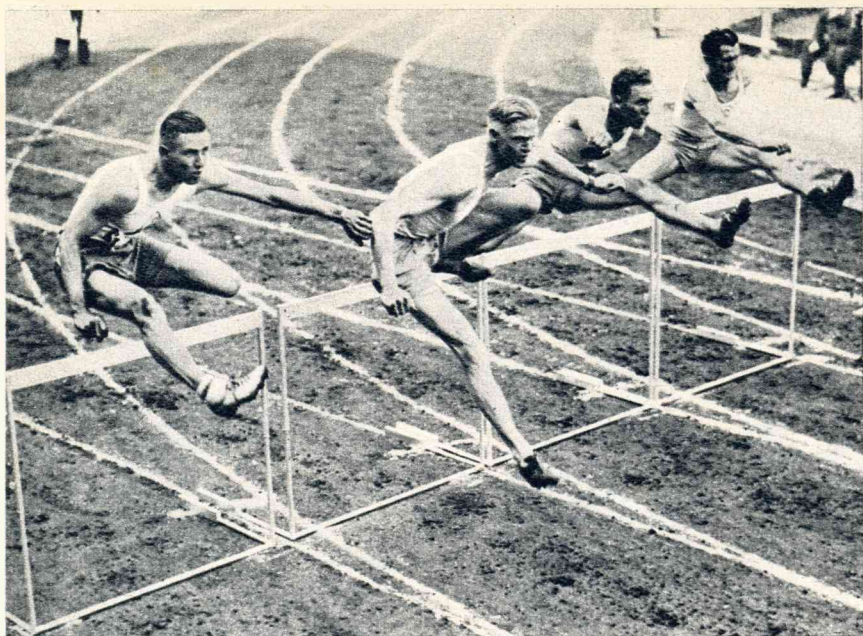

De Nederlandsche athletiekkampioenschappen in het Feijenoord-stadion te Rotterdam. Overwinning van F. A. de Ruyter op de 1500 m. hardloopen, waarbij hij het Ned. record van 3 min. 57 sec. op 3 min. 56 sec. brucht.

Links: Het „Horthy-beker”-waterpoloturnooi te Doetinchem. Defilé van de Nederlandsche waterpolo-spelers voor Z.K.H. prins Bernhard.

De internationale zwem- en polowedstrijden te Doetinchem. Willy den Ouden deelt autogrammen uit aan de Italiaansche waterpolospelers.

De Nederlandsche athletiekkampioenschappen in't Feijenoord-Stadion te Rotterdam. Finale 110 m. horden. V.l.n.r. J. J. W. Loozen (P. E. C.), de kampioen R. J. Brasser (A. A. C.), L. Hogendoorn (Trekvogels) en Ph. van Leeuwen (A. A. C.).

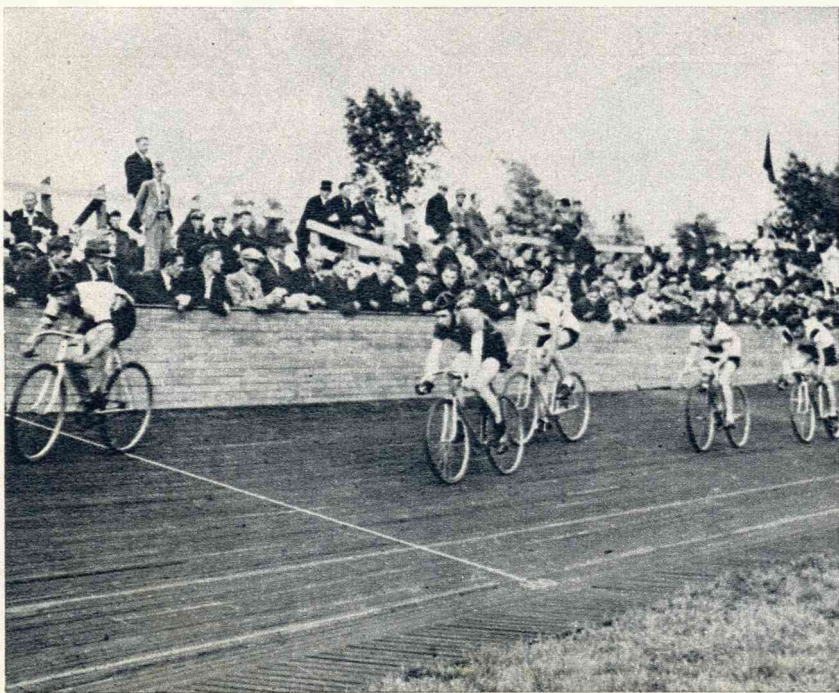
Het nummer polsstokhoogspringen op de nationale athletiekkampioenschappen te Rotterdam. C. Iamoree met een sprong van 3.70 m.

Het Horthy-beker-waterpolotoernooi te Doetinchem. De wedstrijd Nederland-België, gewonnen door de Belgen. Hans Stam scoort het derde Nederlandsche doelpunt.

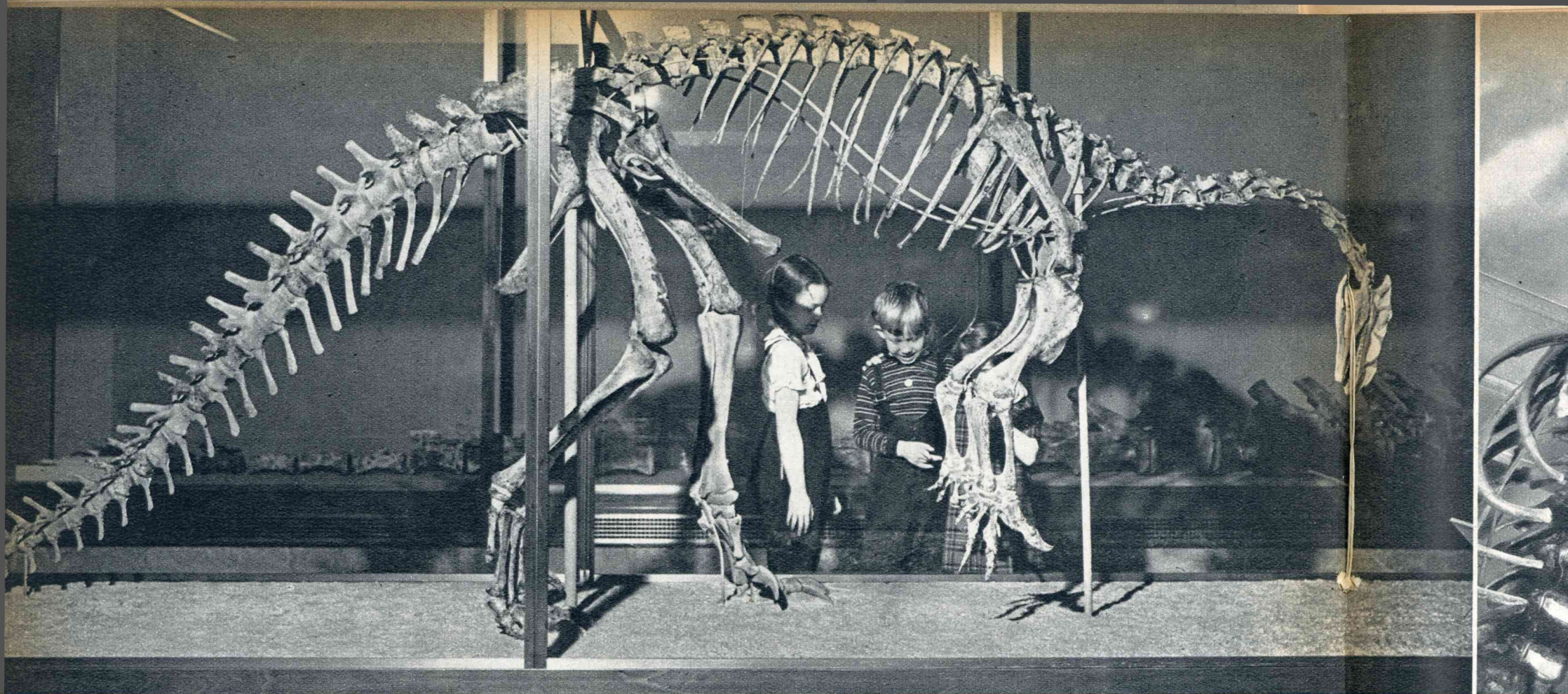
Nog een aardige foto van het waterpolotoernooi te Doetinchem. De voorzitter J. de Vries overhandigt Rie v. Veen van de R. D. Z. haar prijs. V.l.n.r.: A. Stijl (Z. I. A. N.), die derde werd, in het midden Betty Groenendijk (R. D. Z.), tweede, en Rie v. Veen.

Nationale wielervedstrijden op de Liesboschbaan te Jutfaas. Moment uit den afstandsrit over 35 km.

Op den Kralingschen Plas te Rotterdam werden Zondag de nationale wedstrijden van de Rotterdamsche Zeilvereeniging gehouden. Fraaie strijd tusschen de Olympia-jollen om de eerste plaats.

De plateosaurus — onze hagedis — kon op zijn achterpooten staan en zijn voorpooten waren gewapend met een paar stevige klauwen.

Iemand der en van achterpooten

REUZEN UIT HET VERLEDEN

EEN VOORHISTORISCHE LEGPUZZLE

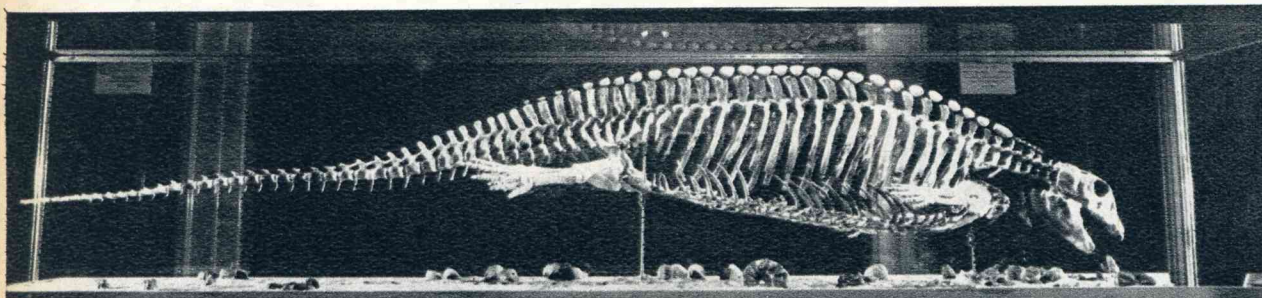
Hoe zagen de dieren, die voor ettelijke miljoenen jaren onze wereld bevolkten, er uit? Hoe groot of hoe zwaar waren ze? De tentoonstelling, die dit jaar te New York werd geopend, onder auspiciën van het Amerikaansch Museum voor Natuurkunde, geeft op deze en tal van andere vragen antwoord. De ruim tweehonderd aanwezige exemplaren vertegenwoordigen, volgens de geleerden, een tijdperk van 200.000.000 jaren en de toeschouwers krijgen in chronologische volgorde een idee omtrent

de opkomst en den ondergang der dinosaurussen.

Dr. Barnum Brown, die deze tentoonstelling heeft georganiseerd, heeft en speuren om al die exemplaren te vinden. Hij vond den nodosaurus bij een gelijkenis vertoont met een andere soort. Een plek, waar 't geraamt ongeveer tienduizend stuks waren, allemaal weer aan en in

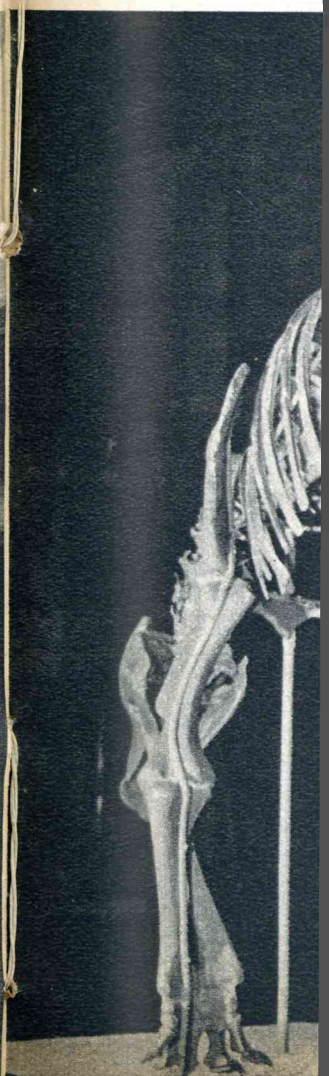
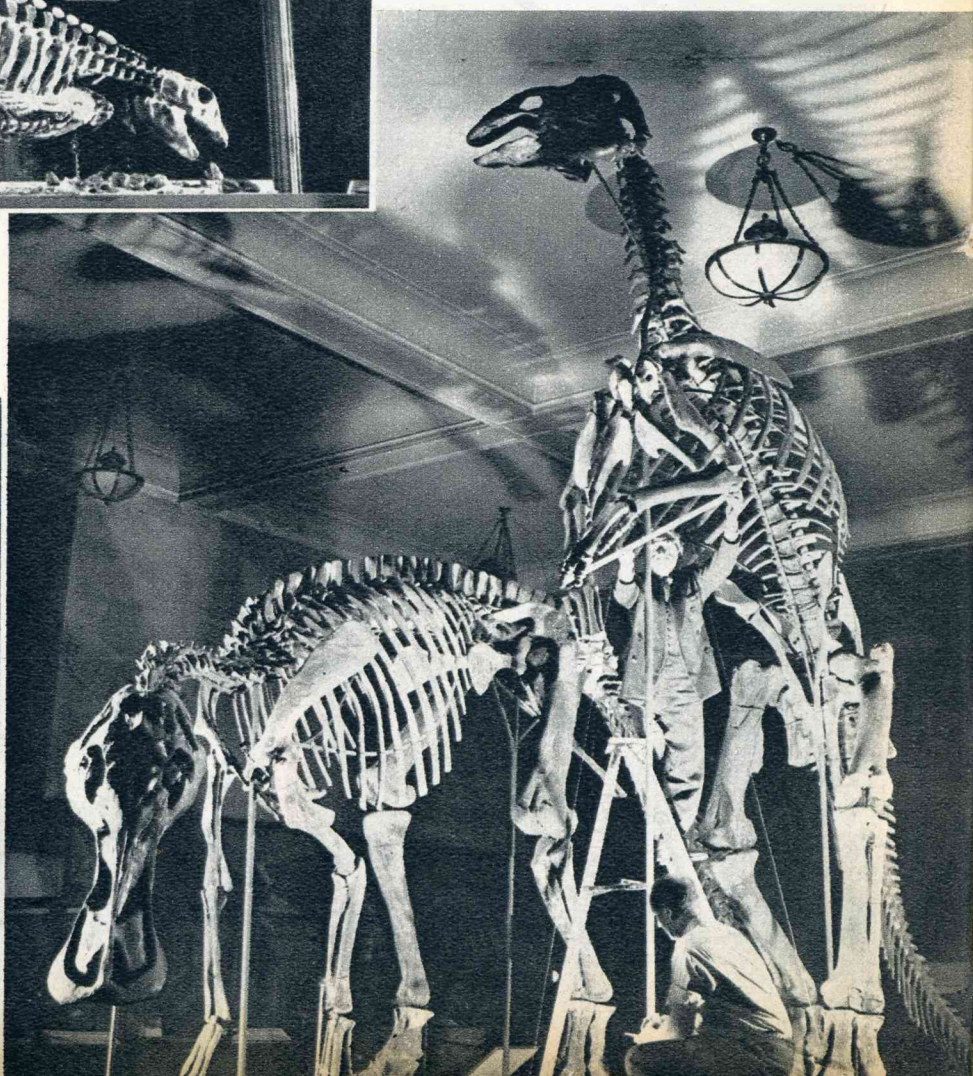
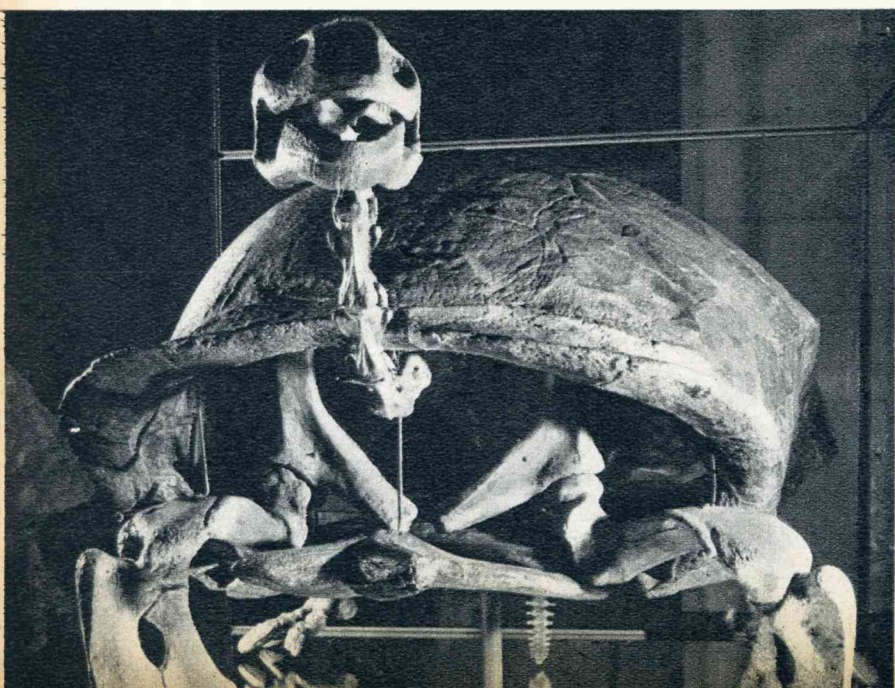
Een der meest voorkomende vertegenwoordigers der dinosaurussen, de trachodon, was in het bezit van een gebit met 2500 tanden, die achter in zijn bek stonden. Het ging met die tanden als met de kogels van een machinegeweer. Vlogen ze er uit, dan kwamen er telkens andere voor in de plaats.

De ook zoo als

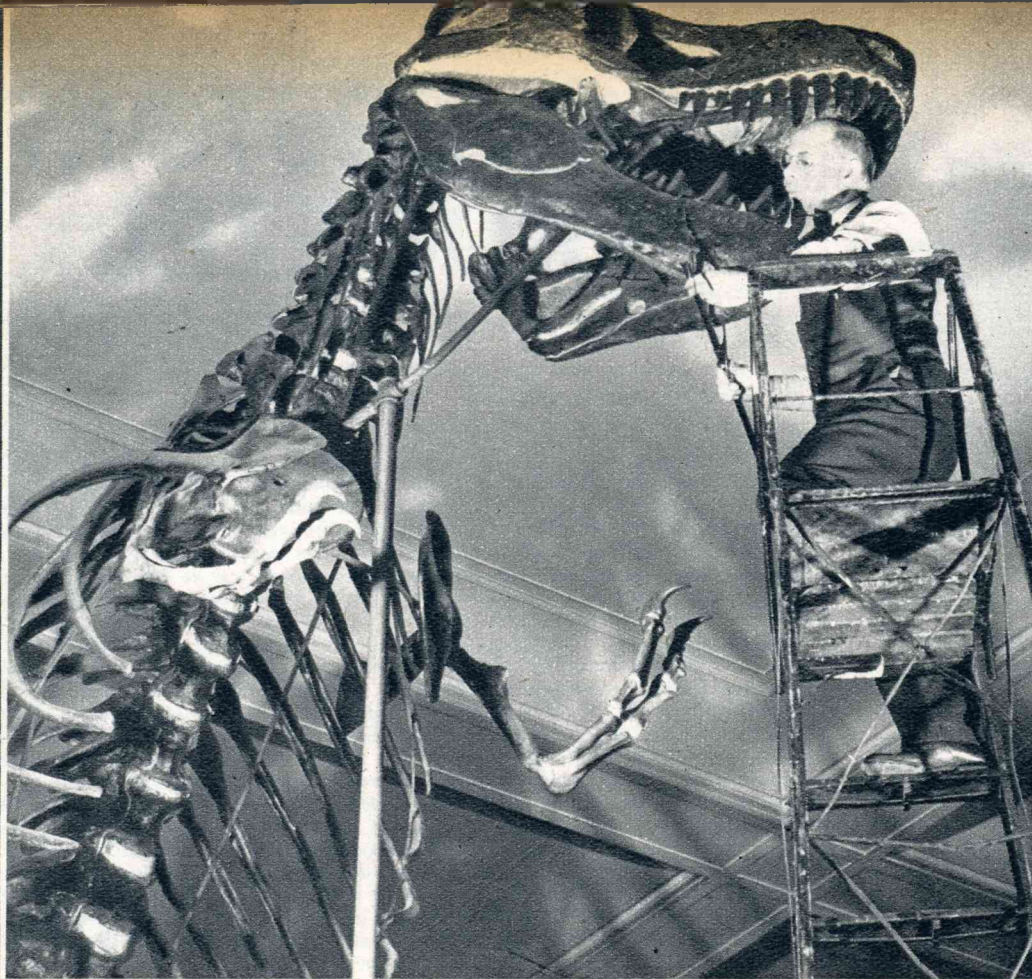
Deze ruim twee meter lange placodus bewoonde ettelijke miljoenen jaren geleden onze oceanen. Zijn pooten waren voorzien van zwemvliezen, maar hij was overigens vrij ongevaarlijk, daar hij zijn slachtoffers hoofdzakelijk zocht en vond onder de weekdieren.

De grootste landschildpad, die ooit in Indië werd gevonden. Ze woog 2500 pond en was ruim twee meter lang, gemeten van kop tot staart.

tyrannosaurus — onze hagedis — kon op zijn achterpooten staan en zijn voorpooten hangend met een paar stevige klauwen.

Iemand die van een lekker hapje vleesch hield was de tyrannosaurus. Alleen de beenderen van zijn schedel wogen al 1000 pond. Deze knaap beschikte over een enorm stel achterpooten, maar zijn voorpooten waren niet dikker dan de armen van een man.

die voor ettelijke miljoenen
bevolkten, er uit? Hoe
waren ze? De tentoon-
stelling in New York werd geopend,
het Amerikaansch Museum voor
Natuurgeschiedenis, met een
reus en tal van andere vragen
behoorden aanwezig exem-
plaren, volgens de geleerden, een
half miljoen en de toeschouwers
volgorde een idee omtrent

de opkomst en den ondergang van de dynastie der
dinosaurussen.

Dr. Barnum Brown, die het initiatief nam voor
deze tentoonstelling, heeft heel wat moeten zoeken
en speuren om al die exemplaren bij elkaar te krijgen.
Hij vond den nodosaurus bijv. — die zoo'n frappante
gelijkenis vertoont met een gehoornde pad — op
een plek, waar 't geraamte was uiteengevallen in
ongeveer tienduizend stukken en brokken, die
allemaal weer aan en in elkaar moesten worden

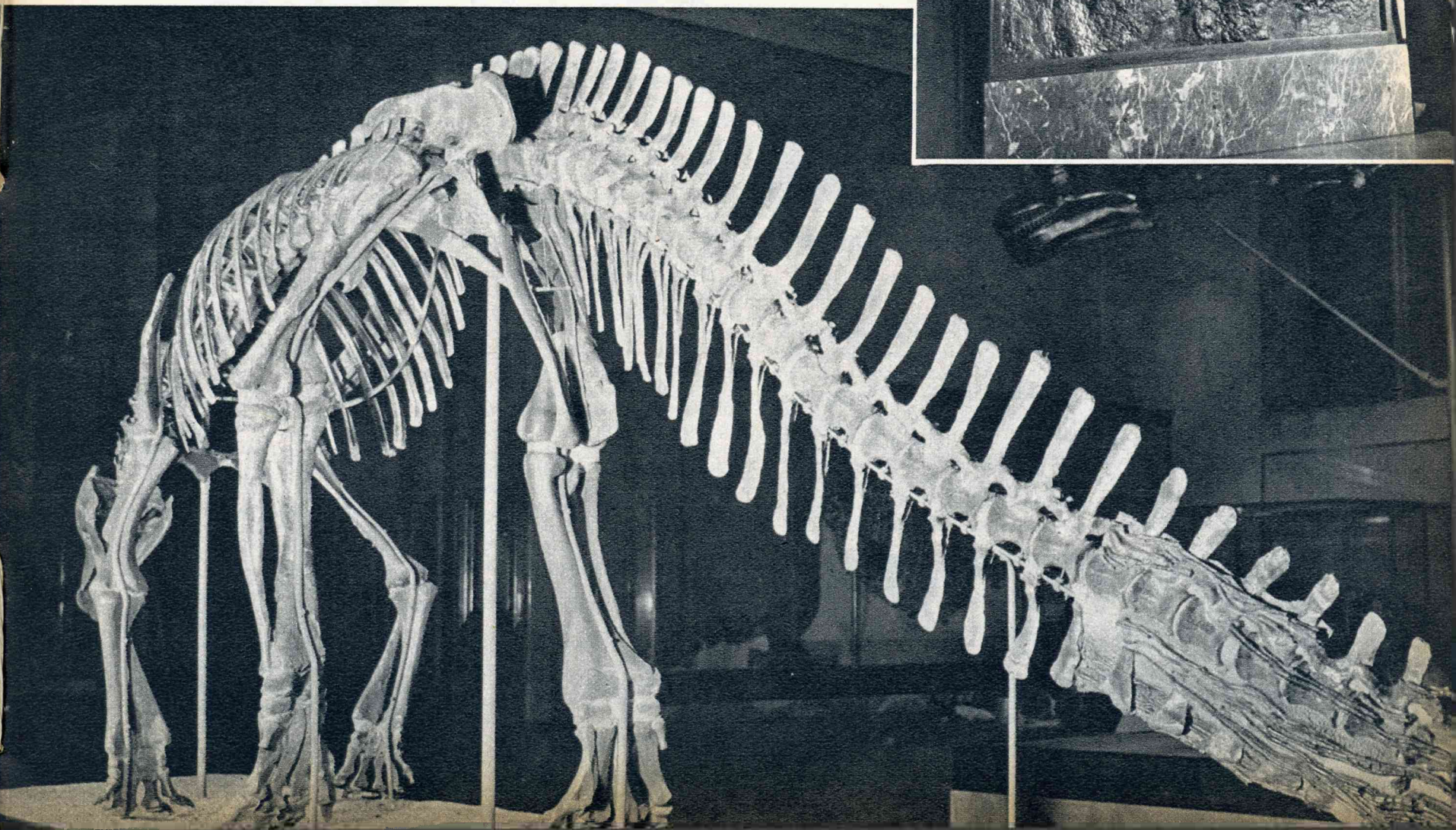
gepast. Na twee maanden werken had men de stuk-
ken bij mekaar, maar het duurde nog bijna een vol
jaar, voordat men alle deeltjes van deze wetenschap-
pelijke puzzel tot 'n compleet en gaaf skelet had
saamgevoegd.

Het zal onze lezers ongetwijfeld interesseeren om,
aan de hand van dit fotomateriaal, op hun beurt een
kort bezoek te brengen aan een tentoonstelling, die
in meer dan één opzicht merkwaardig mag worden
genoemd.

de vertegenwoordigers der dinosaurussen, de trachodon,
en gebit met 2500 tanden. Die achter in zijn bek
hield tanden als met de kogels van een machinegeweer.
kwamen er telkens andere voor in de plaats.

De iguanodon had een snavel als een eend en
ook een paar tanden. Zijn staart was tweemaal
zoo lang als zijn lichaam en hij gebruikte hem
als roeispaan bij het zwemmen in de rivieren.

In een mijn van Oedarede, in
Amerika, heeft men nog de sporen
gevonden van een iguanodon. Een
zoo'n stap mat „slechts” 4½ meter.

„Je voelt je
'n ander mensch!”

Weg vliegt de vermoeidheid... verdwenen is dat loome, stoffige gevoel! Eau de Cologne Boldoot maakt U tot „'n ander mensch!” Alle opwekkende verfrissing, die alleen zuivere „sterke” Eau de Cologne geven kan, werd door Boldoot in haar heerlijke Eau de Cologne tezaam gebracht!

Ga nooit zònder
Eau de Cologne

Boldoot

NEDERLANDSCH FABRIKAAT.

Geen náár-smakende Laxeermiddelen meer...

Hier is een chocolade-laxans: Laxobac!

Laxobac smaakt als de fijnste chocolade - werkt zacht maar tòch grondig. Ge hoeft alleen maar een klein tabletje Laxobac af te breken en dit chocola-tje te eten voor het naar bed gaan. Door de zacht purgeerende werking functioneeren de darmen 's morgens met de regemaat van een klok. Met Laxobac zijn alle ouderwetsche, kwalijk smakende middelen uit den tijd. Dáárom zoo prettig in te nemen, voor volwassenen zoowel als voor kinderen.

GRATIS MONSTER
op aanvraag aan
N.V. ROWNTREE, Afd. A
Heerengracht 209, A'dam

LAXOBAC

HET IDEALE CHOCOLADE-LAXEERMIDDEL

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten in blikdoosjes van 35 en 85 cent

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

DOOR W. H. LANE CRAUFORD

KORTE INHOUD VAN 'T VOORAFGAANDE:

Paul Challisson is erfgenaam van den titel en het familiebezit van zijn ongehuwden oom sir Richard Challisson. Hij woont te Londen op kamers en hoewel zijn oom hem aangespoord heeft flink uit te gaan en geld te verteren, brengt hij z'n vrijen tijd door met wetenschappelijke proeven. Hij ontvangt een telegram onmiddellijk op Woodcroft te komen, waar z'n oom ziek blijkt te zijn. „Ik zal het niet lang meer maken, Paul,” zegt deze, „en ik wil je getrouwd zien voor ik sterf.” Paul staat voor een zeer moeilijke opdracht, omdat hij nog nimmer met meisjes heeft omgegaan. Hij ontmoet de dochter van den inmiddels overleden jachtopziener, wier opvoeding in de handen van oom Richard's huishoudster berust. Den volgende dag komt er bezoek van Geoffrey Rammerleigh (een broer van oom Richard's vroegere verloofde, die een dag voor hun huwelijk stierf) met zijn dochter Veronica. Paul begrijpt de bedoeling van dit bezoek maar al te goed. Hij vertelt z'n oom evenwel, dat hij niet op haar verliefd kan worden. Sir Richard dreigt hem te zullen ontvaren, wanneer hij niet binnen drie maanden getrouwd is. Paul keert naar Londen terug en roept nu de hulp in van z'n vriend Michael en diens verloofde, een tooneelspeelster. Twee maanden lang wordt hij aan alle mogelijke meisjes voorgesteld, doch ze laten hem allemaal koud. Ten einde raad stelt Michael voor (om sir Richard voor hij sterft nog een paar gelukkige maanden te bezorgen) een meisje te zoeken, dat zich zonder eenige verplichting met Paul wil verlobben. Maisie, de verloofde van Michael, zal deze rol vervullen. Tot Paul's verbazing blijkt plotseling in den gezondheidstoestand van z'n oom verbetering te zijn gekomen. Oom Richard wil, dat ze spoedig trouwen. Maisie kan haar rol niet langer blijven spelen en dreigt den volgende morgen te vertrekken.

Met een vertrouwen, zooals hij nog niet had gevoeld sinds hij in huis was gekomen, stond Paul op, en ging naar de studeerkamer.

Sir Richard zat aan zijn bureau met een document voor zich, dat er zeer rechtsgeleerd uitzag. Hij keek niet op, maar wees zijn neef met zijn vrije hand een stoel. Hij las het document ten einde, legde het in een la, zette zijn hoornen bril af en keek grimmig.

„Zoo, en wat wou je nu?” vroeg hij eenigszins benieuwd.

„Ik zal 't nog eens moeten probeeren.”

ZEVENDE VERVOLG

„Denk je er om, dat je nog maar één maand tijd hebt?”

Paul keek naar den grond — het gesprek was niet op zeer veelbelovende manier begonnen.

„Ik hoopte, dat u me wat meer tijd zou geven.”

„Waarom zou ik dat doen?”

„Ik heb mijn uiterste best gedaan.”

Een verachtelijk knorgeluid. „Jawel, op zoo'n manier, dat je je verwantschap met een visch nog wat duidelijker hebt bewezen; en dan nog met een zeer koelbloedigen visch.”

Voor een wetenschappelijken geest was dit een holle woordenreeks, want de koudbloedigheid van een visch staat niet in verband met zijn gemoedsbewegingen, maar Paul vond het geen geschikt moment, om daarop te wijzen, dus zweeg hij. „Enfin, ik zal wel verplicht zijn, je nog een kans te geven,” zuchtte sir Richard.

„Ja, dank u.” Oom werd een beetje toeschietelijker, maar Paul dankte niet uitbundiger, vóór hij den aard van die andere kans had vernomen.

Sir Richard kuchte. „Ik ben nog steeds besloten, mijn vermogen niet na te laten aan een vrijgezel,” verklaarde hij, „dus als je weer niet slaagt, zal ik mijn testament wijzigen in den reeds besproken zin.”

Paul had gehoopt, dat die daad van willekeur althans zou worden uitgesteld, en riep verbaasd:

„Maar u bent stukken beter!”

„Een ietsje beter,” klonk het behoedzaam, „maar dat mag geen invloed

hebben op mijn besluit, want als ik in leven blijf en je trouwt later nog, kan ik opnieuw een testament maken, al naar de omstandigheden het me voorschrijven.”

Daardoor bleef veel aan het toeval overgelaten, veel te veel naar Paul's zin, en zijn wrevelig zwijgen drukte zooiets uit.

„Maar je hebt nog een maand.”

Was dit spot, dan hoorde Paul dien niet, want hij antwoordde even ernstig:

„Da's veel te kort.”

„In gewone omstandigheden mischien wel,” gaf sir Richard toe. „Maar het is mogelijk, jaren van toenadering samen te dringen in een maand, mischien zelfs in een paar dagen.”

Paul keek hem met groote oogen aan. „Hoe moet dat dan?”

Zijn oom keek hem aan. „Maneschiën, muziek, zacht klimaat, den heelen dag niets te doen, en knappe meisjes in overvloed...”

„O juist,” zei Paul, die er nog niet veel van begreep.

„Ik wou je een zeereis laten maken,” ging sir Richard voort.

„Een zeereis!”

„Ik heb dat idee al een heel tijdje in mijn hoofd,” hernam de huwelijksmakelaar, „en als je me niet in den waan had gebracht, dat je iemand op 't oog had, was ik er al eerder over begonnen.”

Paul trok zijn wenkbrauwen op. „Gaat u mee?”

Sir Richard schudde zijn hoofd.

„'t Zou u goed doen.”

„Je weet, wat me méér goed zou doen,” was het antwoord, „dus ik hoop, dat je dat nu eens goed aanpakt.”

Paul keek onrustig. Hij werd heen en weer geslingerd tusschen den wensch, zijn oom te behagen, en de overtuiging, dat de voorgestelde methode niets dan geld- en tijdverspilling zou zijn.

„Nu, als u vindt, dat 't het probeeren waard is...” begon hij.

„Dat vind ik indertijd,” zei sir Richard. Op zakelijken toon ging hij voort: „Ik betaal natuurlijk de kosten, en ik zal je waarschuwen, als ik alles in orde heb.” Zijn onderlip kwam iets naar voren. „Je moest maar over een dag of veertien vertrekken.” Een edelmoedig

handgebaar. „Ik zal natuurlijk niets aan mijn testament doen, voor je terug bent.”

Paul haalde diep adem. „Dat idee van den maneschijn en 't klimaat lijkt me wel iets,” zei hij met een stem, die juist het tegenovergestelde uitdrukte, „maar ik snap echt niet, waarom de meisjes aan boord anders zouden zijn dan aan den wal.”

„Dan zul je 't wel merken,” klonk het vol vertrouwen. „Aan boord wordt iedereen verliefd.”

Een gewaagde bewering — maar Paul zag er iets ergers in, namelijk een deerlijken val van zijn ooms ideaal. Een kennismaking, opgejaagd door maneschijn, muziek en tropisch klimaat... dat was een concessie aan den modernen geest van reppen en er dan 't beste maar van hopen. Sir Richard was meer dan dertig jaar trouw gebleven aan de eene liefde van zijn bestaan; meende hij soms, dat een liefde van gelijke kwaliteit op zou bloeien in het hart van zijn neef, door het broekas-systeem van forceeren, dat hij nu voorstond? Moest zoo'n kweeksel van het zuiden niet jammerlijk vergaan in noordelijk klimaat? En waar bleef het onschuldige, onderwetsche meisje? Dacht sir Richard zoo'n meisje te vinden onder de rijke verwende luiheden, die alle andere soorten vermaak hadden uitgeput, en daarom op zee een vervelende paar weken door gingen geeuwen? Hij sprak die gedachte uit.

„Zoo'n zeereis lijkt me anders niet iets voor de cocktails-drinkende klanten van nachtclubs.”

„Niet uitsluitend.” Zijn oom werd moe — zijn stem klonk veel minder krachtig.

„Misschien niet uitsluitend,” erkende Paul, „maar 't lijkt me niet de beste weg, om zoo'n soort meisje te vinden, als u graag hebt.”

Sir Richard zat te staren. „Ik vraag het onmogelijke niet,” zei hij. Er kwam opeens glans in zijn oogen. „Hebben we niet pas gehoord, dat 't meisje, zooals ik 't graag had, al jaren dood is?”

Paul vermoedde sterk, dat ze nooit geleefd had, maar dit bracht hij niet onder woorden.

„Ze komen niet meer voor,” bromde sir Richard. „Je zult 't met op één na het beste moeten doen.”

„Dus daar wilt u 't mee doen?”

„Ik zal me er in schikken.” Hij zuchtte, met zijn voorhoofd op de palm van zijn hand en hij deed zijn oogen dicht. „Enfin, ga nu maar,” zei hij zacht. „Ik ben moe.”

Paul maakte een medelijdend blaasgeluid, stond op en gleed de kamer uit. In de veranda gekomen, bleef hij staan en keek hij rond met een belangstelling, alsof hij alles voor 't eerst zag. Er welde een liefde voor het oude huis in hem op, waarvan hij zich de diepte niet bewust was geweest. De scheiding zou hem zwaar vallen; maar toch, als hij geen liefde veinsde, die hij niet voelde, of op de een of andere wijze inderdaad van iemand ging houden, moest het huis, waarin heele geslachten zijner voorvaderen gewoond hadden, in andere handen overgaan. En een liefde veinzen, die hij niet voelde, dat deed hij niet, dat stond vast. Maisie tijdelijk voor zijn verloofde uitgeven, dat had gekund — dat was een noodmaatregel van voorbijgaanden aard geweest. Maar nu het om de meer blijvende kwestie van een huwelijk ging, werd het een heel andere zaak. Als hij niet uit liefde trouwde, deed hij 't heelemaal niet. Die conditie had sir Richard trouwens zelf ook gesteld, en al scheen hij er nu eenigszins de hand mee te lichten, zelf wou Paul van geen Franschen slag of

geen accoordje weten. Die zeereis werd hem tot plicht gesteld — weliswaar betekende zij een nieuw en ergerlijk uitstel voor zijn verdere proeven, maar hij zou toch gaan, en eerlijk zijn best doen, om zijn ooms wenschen te vervullen. Mislukte het — en alleen een wonder kon een mislukking voorkomen — dan kon hij er verder niets meer aan doen. Dan kreeg hij een zakduitje, voldoende om niet van honger te sterven — misschien kwam er iets bij, als 't noodig bleek... in ieder geval was hij dan verlost van die eindeloze ergernis, te moeten pogen, verliefd te worden.

Toen zijn gedachten zoover waren, stak hij zijn handen diep in zijn zakken en begon hij met stevige, vastbesloten schreden heen en weer te lopen.

TWAALFDE HOOFDSTUK

Paul en zijn schoone metgezellin vervielen in stilzwijgen, en met beschouwende gezichten keken zij naar de zilverige zee. Zij hadden gedanst en zochten nu de afzondering van het bovendeck. Morgen kwam het schip aan — ze waren hun laatsten avond samen.

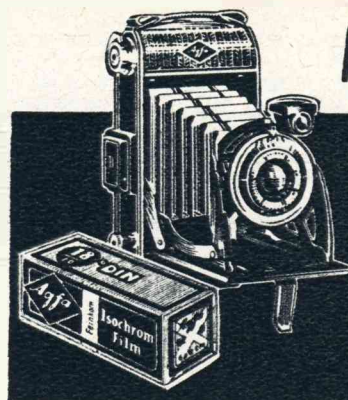
Het was een zeereis naar West-Indië geweest, op voorstel van sir Richard. Maar bij dat voorstel had die sluwe vos nog een troefkaart achter de mouw gehad. Hij had den maneschijn, de muziek en het klimaat genoemd als middelen, om de sluimerende aandoeeningen van zijn neef voort te drijven, maar hij had maatregelen genomen, om ze in de juiste richting te stuwen. Paul dacht, dat hij lukraak moest kiezen — maar sir Richard had geen vertrouwen in Paul's keuze, waar het meisjes betrof, dus had hij voor het meisje gezorgd. Dat verbeeldde hij zich ten minste — maar zelfs de schranderste intrigant rekent wel eens buiten den waard.

Sir Geoffrey was ook in het komplot geweest. Dat was al gesmeed vóór Maisie's komst, losgelaten toen zij kwam, en weer opgevat, toen zij van het tooneel verdween. Paul herinnerde zich, dat zijn oom iemand had opgebeld, vóór hij met zijn plan voor den dag kwam — nu wist hij, met wien sir Richard gesproken had. Natuurlijk zou hij het geheele spel onmiddellijk doorzien, als hij Veronica aan boord trof, maar sir Richard had zich daar niets van aangetrokken. Dagen lang zouden zij in elkaars nabijheid leven — het overige mocht worden overgelaten aan Veronica's bekoorlijkheden en de gunstige omstandigheden.

Veronica's broer zou meegaan als haar geleider. Rupert was aan boord, maar Veronica niet: haar plaats werd ingenomen door een spichtig en sproetig jongmensch met een terugwijkende kin. Veronica, scheen het, had alles gereed om te vertrekken, toen zij opeens koorts kreeg en de dokter haar het reizen verbood. Het was te laat om de passage af te zeggen, en daarom had Rupert in plaats van zijn zuster het sproetige jongmensch meegenomen.

Paul mocht Rupert niet, maar gelukkig hadden zij elkaar na de eerste ontmoeting, waarbij Rupert zijn wenkbrauwen optrok en zich even verbaasd hield, als Paul was, elkaar haast niet meer gezien. Rupert, een groot en slank jongmensch met katachtige, sierlijke bewegingen en donkere fluweelen oogen, trok de dames aan, en had het dus te druk, om Paul zijn gezelschap op te dringen.

En toevallig had Paul het te druk gehad, om veel aandacht voor Rupert over te houden. Hij had beleefd naar Veronica's gezondheid geïnformeerd

Agfa foto's... goede foto's!

De Agfa-Billy-Record en de Agfa - Isochrom - Film die doen 't hem.

RECLAME KNIPPATROON No. 17

Reclame Knippatroon

voor slechts **No. 17**
10 ct. plus 5 cent
voor toezending per post

Verkrijgbaar in de maten
40 - 42 - 44 - 46 - 48

**'n GOED PATROON
is het halve werk!**

Daar kunt U zich van overtuigen, door van de afgebeelde keurige blouse ons reclame knippatroon te bestellen. U zult dan ondervinden hoe gemakkelijk

en vlug onze Kant en klaar-patronen in de bewerking zijn. Het zal U dan tevens opvallen, wat een uitstekende coupe deze patronen bezitten en hoe leuk deze blouse zal staan.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR PANORA
NASSAUPLEIN 1 — HAARLEM

DÜSSELDORF

*Feestelijke
Zomerdagen*

Dansfeest op de Königsallee
Feeërieke verlichting
Drijvende muziekpodiums
Cabaret in groote feesttent

12.-20. AUGUSTUS

Vervolg op blz. 26

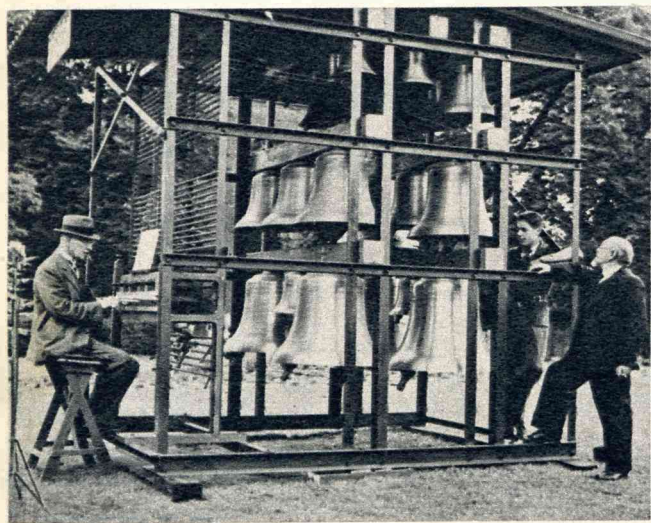
Als eerevoorzitter van den A.N.W.B. heeft prins Bernhard den 4000sten wegwijzer van den A.N.W.B., geplaatst te Bilthoven, onthuld. De heer H. J. P. Bloemers, voorzitter van den bond, hield een toespraak.

Het 25-jarig bestaan der transportcolonne van het Rode Kruis te Groningen werd gevierd met een nationalen wedstrijd voor Rode Kruis en E.H.B.O. Hierbij werd een nieuwe brancard gedemonstreerd, waarmede de voorzitter der afdeling Groningen, dr. Zielstra, een proef wilde nemen.

Zonder fiets kan de brancard ook gebruikt worden; de wielen worden dan naar voren verplaatst.

Wanneer te Soestdijk een prins of prinsesje geboren wordt, zal de blijde gebeurtenis ook met een carillonconcert gevierd worden. Het klokkenspel is aangeboden door de firma Petit en Fritzen te Aarle Rixtel, en is geplaatst bij het monument van koningin Emma te Soest. De heer Vincent heeft het carillon reeds beproefd.

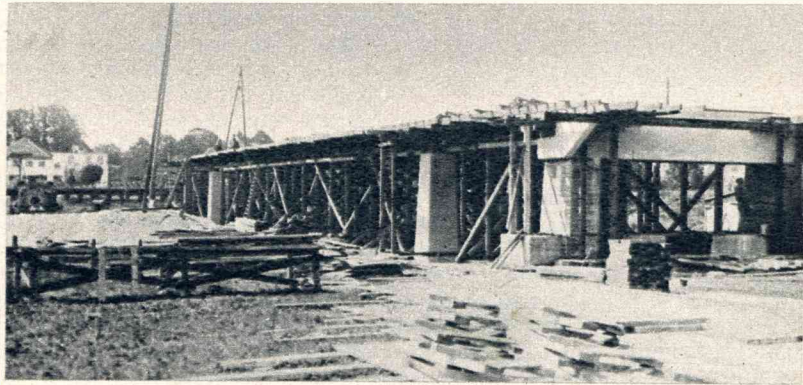

Bij graafwerk op het Nieuwe Plein te Arnhem stuitte men op fundamente van den ouden stadsmuur.

GEMENGD NIEUWS

Mr. T. J. S. Wieringa te Assen werd met ingang van 1 Augustus benoemd tot griffier der Staten van Drente.

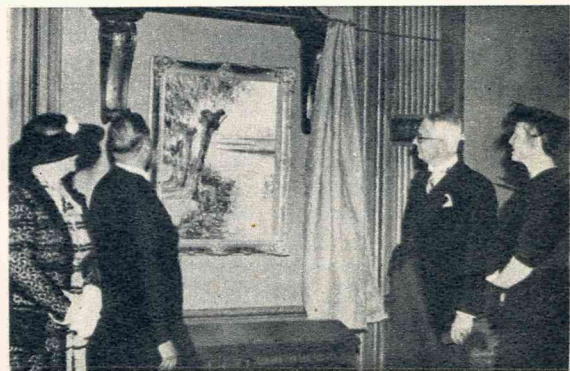
De smalle Lingebrug te Geldermalsen zal eindelijk vervangen worden door een moderne oeververbinding. De bouw vordert reeds.

De heer Stapel trad af als wethouder van De Wijk bij Meppel, na 22 jaar raadslid en wethouder te zijn geweest. Hem werd de medaille van verdienste der gemeente aangeboden.

Mr. J. baron de Vos v. Steenwijk, president van het Arnhemse Gerechtshof, behoorde ook tot de wandelaars van de Vierdaagsche.

Jhr. mr. dr. M. L. van Holte tot Echte nam afscheid als burgemeester van Zeist. Namens alle gemeentenaren werd hem in het Slot een schilderij aangeboden.

Zaterdag en Zondag vierde Terwolde het zomerfeest. Zondag werd een optocht gehouden, die veel belangstelling trok.

Tegenover het Kleine Engelsche Werk te Zwolle is thans een begin gemaakt met den aanleg van het gedeelte van den rondweg tusschen de Spoolderbergbrug en de nieuw te bouwen brug over 't Zwarte Water.

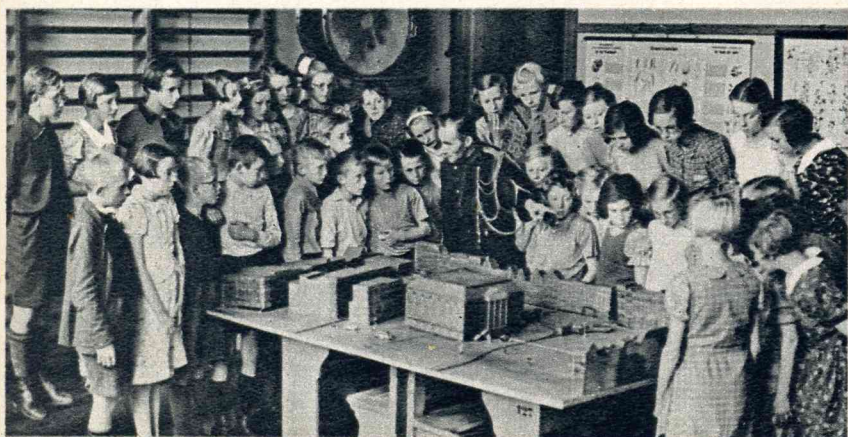
Links: De heer H. Schoonderbeek te Rijssen vierde zijn gouden jubileum als organist der Ned. Herv. kerk aldaar.

De afd. Enschede van den Nederl. Kappersbond vierde het 40-jarig bestaan met een groote kapdemonstratie.

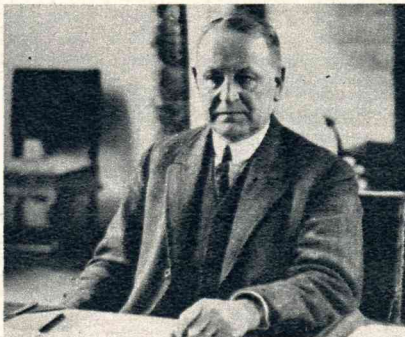
De Christelijke Bestuurdersbond te Enschede recipieerde ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan.

Op de lagere school te Gielen werd door den wachtmeester der marechaussee K. Edres verkeersexamen afgenomen. Bij een maquette van de Grootte Markt te Groningen werden alle verkeersvraagstukken besproken.

Met corpseer werd te Deventer het stojjelijk overschot ter aarde besteld van hoofdagent T. Nieuwenhuis. Bij het stadhuis stond het geheele politiecorps, murechaussee, rijksveldwacht en militaire politie opgesteld.

Links: Mr. F. W. Witterwaal is een kwart eeuw burgemeester van Deventer.

Het echtpaar A. J. Tersteeg-v. Rooyen te Jutfaus vierde zijn gouden huwelijksfeest.

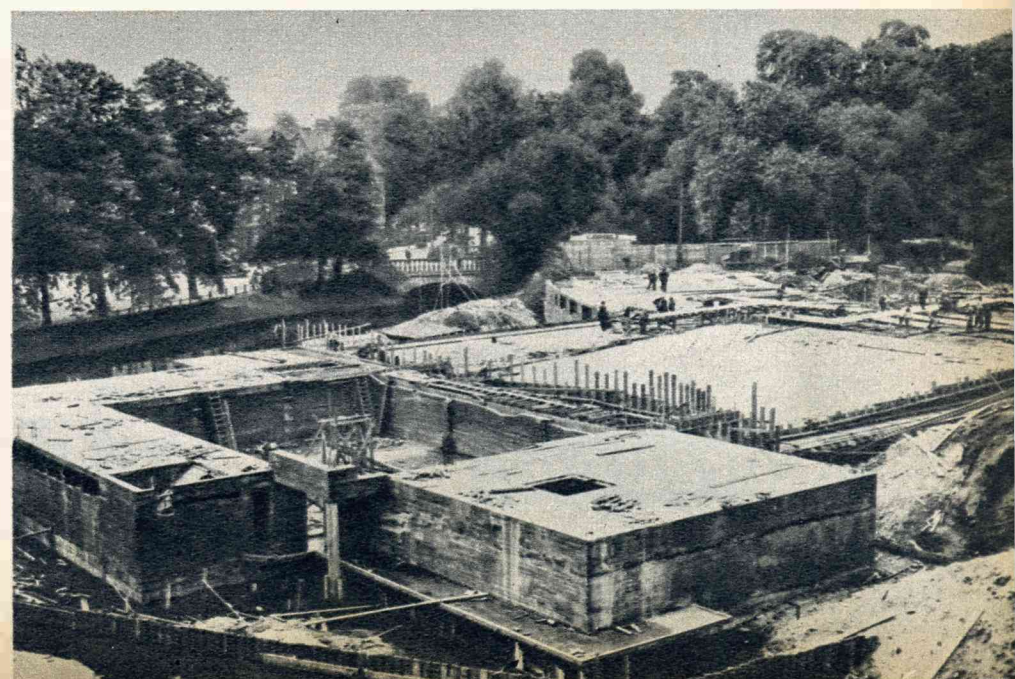

Bij den overweg van 't station te Soestdijk schoot een Duitse verhuisauto bij het remmen door, zoodat de zware wagens op de rails en het perron terechtwamen.

Bij Noordbroek vloog een gerequireerde militaire vrachtauto tegen een boom. De botsing was zoo hevig, dat de laadbak er werd afgeslingerd; twee militairen liepen lichte verwondingen op.

Er komt tekening in den bouw van den schouwburg te Utrecht. Op deze foto ziet men rechts het zaalgedeelte, links het toneel met kleedkamers.

VERWIJDER HAAR

ZONDER
Scheermessen,
Electrische
Naalden

of Onaangename Ontharingsmiddelen.

Een verbazingwekkende vinding der wetenschap. Lost overvloedig haar volkomen op in 3 minuten — de huid blijft glad en zacht als fluweel. Geen leelijke stoppels, zooals het scheermes achterlaat — geen grove wederaangroei. Spreidt deze heerlijke crème eenvoudig uit op de te ontharen plek — afwassen met gewoon water — het haar is verdwenen. Deze opzienbarende vinding wordt overal verkocht onder het merk Nieuwe „VIETO”. Bijzonder snel, hygiënisch en gemakkelijk in gebruik. Maakt voor altijd een eind aan de ongemakken van overvloedig haar met Nieuwe „VIETO”. In tuben van 85 cent en f 1.50 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

Gratis: Door een speciale overeenkomst kan elke lezeres van dit blad een speciaal pakket NIEUWE VIETO ABSOLUUT KOSTELOOS bekomen. Zendt 10 cent in postzegels ter dekking van porto, verpakking en andere kosten. Adres: B. Meindersma (Afd. U. 16), Den Haag.

VERTROUW UW KUNSTGEBIT TOE AAN STERADENT!

Dat kunt U inderdaad gerust doen, het is zelfs noodzakelijk, wilt U het volle genot hebben van Uw kunstgebit. Steradent is het onmisbare reinigingsmiddel. Evengoed als een echt gebit heeft een kunstgebit geregelde verzorging noodig en Steradent is daarvoor het aangewezen middel. Het houdt Uw kunstgebit zuiver en rein, ten bate van Uw gezondheid, smaak en uiterlijk. **Vraagt het maar eens aan Uw tandarts!** In busjes van 50 en 90 cent bij apothekers en drogisten.

Proefbusje gratis op aanvraag aan de N.V. Handelsmij. Reckitts, Pharm. afd., De Bilt.

GEBITBAKJE. Bovenstaand sierlijk matglazen Steradent-gebitbakje met plaats voor onder- en bovengebit is verkrijgbaar á 50 ct. bij apothekers en drogisten of wordt U na storting van 50 cent op postrekening 118638 van N.V. Handelsmij. Reckitts, Pharm. afd., De Bilt, franco toegezonden.

Steradent

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

Vervolg van blz. 23

maar aangezien ze slechts een tikje griep had, was dat onderwerp gauw afgehandeld. Eigenlijk was Paul zielsdankbaar, dat sir Richard's plan aldus van den beginne af vrijdeld was. Nu Fay Winslowe aan boord was, had het toch moeten mislukken, en was het voor Veronica enkel een overbodige vernedering geworden — als zij tot de samenzweerders behoorde ten minste. Rupert had beweerd, dat hij van Paul's reis niets vooraf had geweten, maar hij keek zoo gultig en deed zoo geheimzinnig, dat Paul hem moeilijk gelooven kon. Zelfs had Paul zich afgevraagd, of sir Richard aan sir Geoffrey geen kennis had gegeven van zijn plan, zijn testament te veranderen, als het klimaat plus Veronica en de rest er niet in slaagden het trage bloed van zijn neef op te zweepen. Maar dat scheen hij toch vóór zich gehouden te hebben, of althans wist Rupert nergens van, want hij vertelde het heele schip rond, dat Paul de erfgenaam was van een schatrijken oom, zonder dat er iets tusschen kon komen.

Dit alles had Paul echter eerst later bedacht; de eerste dagen aan boord had hij zich geen zorg gemaakt over zijn ooms testament of andere wereldsche feiten — hij had zich alleen afgevraagd, of hij Engeland nog ooit terug zou zien. In zijn gunstigste momenten ten minste; in de ongunstigste had hij alleen maar gehoopt op een vluggen en korten dood. Toen was hij opeens beterschap gaan voelen, en den vierden dag, toen hij vernomen had, dat de zee doodbedaard en bleek en mat was, dook hij op uit zijn hut en klom hij naar dek. De steward had hem voorgelogen: de zee was niét doodkalm, ze was grillig en springerig en ze had een galachtige groengrijze kleur. Hij keek eenmaal en deed zijn oogen dicht. Zijn hart was vol bitterheid. Bitterheid tegen de dwazen, die verband legden tusschen zee en romantiek. De zee was een monster, een wreed, verstokt, onbarmhartig monster, dat zelfs in zijn rustigste momenten (gelijk dit er een genoemd werd) zijn lippen likte, wat het kon verslinden. Als Britannia de golven beheerschte, dan deed Britannia zijn werk verdraaid slecht — als daar geen verandering in kwam, mochten ze het woord „plezierreis” wel schrappen uit de advertenties van stoomvaartmaatschappijen, als zijnde opzettelijke misleiding.

Toen hij al peinzend tot dit inzicht gekomen was, deed Paul zijn oogen open, en zijn hart stond stil. Daar was ze, naast hem — ze had iets gevraagd over zijn gezondheid, en hij had werktuiglijk antwoord gegeven, en zijn oogen hadden zich vergast aan een schoonheid van figuur en gelaat, gelijk hij nog nimmer had aanschouwd. Ze had een witte flanellen pantalon aan, schoenen met hoge hakken, een blauw mouwloos vest en een breedgeranden zonnehoed. Een open parasol rustte luchtig op haar schouder, om de zon weg te houden uit haar hals, en de welgevormde arm, die het scherm vasthield, was gesierd met een gladden gouden armband. Onder den hoed golfde bekoorlijk heur haar, een weelde van roodachtig goud. Haar oogen waren

diep paars. Haar lippen waren zacht en aanlokkelijk. Zij stond kaarsrecht en bewoog zich met betooverende bevalligheid.

Nog nooit had Paul zoo'n aandoening gevoeld, als toen hij Fay Winslowe aanschouwde. Na een kort gesprek had hij zich naar zijn hut begeven, om zijn gevoelens te ontleden. Zijn zenuwen trilden, zijn slapen bondsden, en zijn hart hamerde tegen zijn ribben. En — volgens Michael het meest sprekende verschijnsel — hij had een onmiskenbare neiging gevoeld, om neer te knielen voor haar voeten. Dit was dus de liefde, die Michael beschreven had! De liefde, die in twee oogen heel de glorie van het vrouw zijn kon herkennen! Paul had gesmaald op de glorie van het vrouw zijn — de stralende geheimzinnigheid, waarin de vrouw gehuld is, zag hij aan voor een uitvinding van schrijvers en dichters. Een uitvinding, door Shakespeare schaamteloos gebruikt, om ongeloofelijke verwikkelingen aannemelijk te maken, en nadien geëxploiteerd door allen, die van hun pen leefden. Dit had hem volkomen logisch geleken, maar nu waren zijn oogen opengegaan. Hier was iets anders dan een uitvinding van een broodschrijver, iets anders dan een wetenschappelijke formule, iets dat boven alle beschrijving en redeneering uitging! Een meisje — zó'n meisje — was een wonder, waar geen wetenschap vermoeden van had.

Toen Paul weer aan dek kwam, was hij een nieuwe mensch. En voor zijn nieuwe oogen was alles anders. De zee was als een spiegel; een groot, lui, welwillend blauw watervlak, dat tegen den kant van de boot kabbelde met de zachtheid van een moeder. De zon glimlachte op hem neer, de lucht was warm en weldadig. Op het promenade-dek waren groepen mensen, die enkel geluk en gezelligheid uitstraalden. Ze zagen er allerleukst uit in hun verschillende gewaden, vooral de dames, maar voor hem waren het slechts schaduwen, trekpoppen, behaaglijk voor het oog, maar zonder eigen bestaan. Hij zocht naar de ééne werkelijk levende persoon.

De volgende dagen werden een droom van heerlijkheid. Hij had met Fay Winslowe gedanst en getennist en met haar over 't dek gewandeld 's avonds, hij had zich alleen met haar bemoeid. En iederen dag ontdekte hij nieuwe schoonheden, om zich over te verbazen. Zij was al, wat zijn oom verlangen kon, al wat éénigerlei oom verlangen kon; zij dronk niet en rookte niet, zij was ingetogen, bescheiden, en vernietigend lief en mooi. Wel was hij even geschrokken, toen hij haar hoorde aanspreken als mevrouw Winslowe, maar die schrik was gauw over: ze was weduwe, maar een buitensporig jong weeuwtje: ze leek achttien en kon niet ouder zijn dan tweeëntwintig. Dus haar huwelijksleven was kort geweest, en met een drama geëindigd, maar zij sprak daar nooit over, en het onderwerp was te pijnlijk, om er naar te informeren. Zou sir Richard het een bezwaar vinden, dat zij al eens gehuwd was geweest? Dat kon niet, want al was hij nog zoo

Vroeger meed hij haar angstvallig....

Nu gebruikt zij Odo-Ro-No!

Niets stoot vlugger af dan die onaangename doordringende geur, welke met oksel-transpiratie samengaat. De moderne vrouw weet dit en maakt daarom regelmatig gebruik van Odo-Ro-No.

Odo-Ro-No beschermt niet alleen Uzelf, maar tevens Uw kleeding.

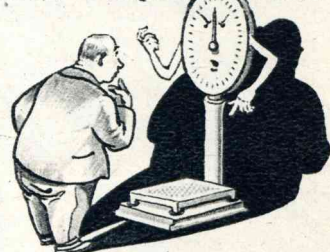

Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht. **REGULAR** voor normaal gebruik - **INSTANT** voor mensen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO CREAM voorkomt het transpireren en is direct kurkdroog.

ODO-RO-NO

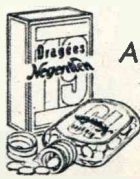
ANGST VOOR DE WEEGSCHAAL?

Zal deze aanwijzen, dat hij in de laatste weken weer zwaarder geworden is? Wat heeft hij toch alles tevergeefs geprobeerd! Ontvettingskuren, hongerkuren, dieet, alle mogelijke medicamenten enz. En daarbij kan hij tegenwoordig op gemakkelijke manier iedere week een paar pond afvallen, wanneer hij na de hoofdmaaltijden 1-2 Dragées „NEGENTIENTIEN” gebruikt. Dit zuivere natuurproduct is volgens de laatste onderzoeken van Prof. Dr. H. Much samengesteld.

Dragées „NEGENTIENTIEN” tasten het kwaad bij den wortel aan. Zij gewinnen den darm weer aan normale peristaltiek en verhinderen daardoor de overmatige vetvorming van het lichaam.

Prijs f1.25 per flacon van 40 stuks.

Te verkrijgen bij Apothekers en Drogisten.

Hoofdepöt: Den Haag.

Dr. H. Nanning.
Korte Poten 7a.

ouderwetsch, een weduwe wordt door een ieder geëerd, en aangezien zij alle eigenschappen, die hij bewonderde, in de hoogste mate bezat, kon hij licht een feit over 't hoofd zien, dat aan het toekomstig geluk van zijn neef niemendal kon afdoen.

Maar het was voorbarig, nu reeds over sir Richard's meeningen te denken. De vraag kwam eerst: zou Fay zijn vrouw willen worden? Hij had haar nog niet gevraagd, de woorden hadden talloze malen op het puntje van zijn tong gezweefd, maar telkens waren ze teruggeschoten in zijn keel en daar verstikt. Er waren storingen geweest — als prettige afwisseling bedoeld, maar voor hem ergerlijk — ze waren aan land geweest te Antigua, Barbados, Grenada, Trinidad en Demerara. Interessant voor toeristen, maar hij had niets gedaan dan terugverlangen naar 't schip, waar hij na de feestelijkheden van den dag met Fay alleen kon zijn, die paar heerlijke minuten vóór ze naar kooi gingen. Hield zij van hem? Zijn hart zei ja, zijn rede wou 't niet toegeven, en zijn tong dorst de vuurproef niet toe te passen: een voorbarige bekentenis mocht eens een einde maken aan die zalige uren van vreugd en hoop!

Zij waren goede kameraden, maar diepere gevoelens hadden zij nog geen van beiden bekend. Althans niet met woorden; zijn oogen hadden gesproken, al zijn daden hadden gesproken, maar als hun handen met elkaar in aanraking kwamen, had zij de hare teruggetrokken, gebloosd en een andere wending aan het gesprek gegeven. Was dat zedigheid, die ouderwetsche zedigheid, die zijn oom zoo prees, of moest hij er iets anders niet begrijpen? Enfin, vanavond zou hij 't weten, want vanavond zou hij spreken, dat had hij besloten, en zij zou luisteren, dat had hij ook besloten.

Het was een stille avond met fonkelende sterren, de zee lag voor hen uitgestrekt, glanzend en schemerig blauw en er hing 'n weldoende warmte in de lucht.

Recht vooruit starend, verbrak Paul de lange stilte.

„Ik heb je nooit verteld, waarom ik deze reis deed.”

Fay keerde zich naar hem toe. „Gezondheid?” vroeg ze.

„Nee, ik wou eens zien, of ik verliefd kon worden.” Hij voelde den schrik in haar oogen. „Klinkt gek, niet?”

„'t Klinkt interessant,” zei ze met een lachje. „Vertel eens wat meer.”

Hij haalde lang adem. „Nu, je weet toch, dat m'n oom sir Richard Challison heet, en dat hij ongetrouwd is?”

Zij knikte, want door Rupert's spraakzaamheid wist iedereen aan boord het.

„En je weet zeker ook, dat ik zijn erfgenaam ben?”

Zij haalde allerliefst haar schouders op. „Ik neem geen notitie van praatjes.”

„Maar 't is zoo,” vertelde hij, en hij verbeterde haastig: „Ik ben ten minste zijn erfgenaam, als ik trouw — trouw ik niet, dan geeft hij al zijn geld aan de liefdadigheid.”

Zij keek hem met levendige belangstelling aan, maar zei niets.

„'t Leek wel, of ik nooit verliefd kon worden,” ging hij voort. „Ik deed wanhopig mijn best, maar 't ging niet: hoe harder ik 't probeerde, hoe moeilijker 't scheen te worden, en ik stond al op het punt, er wanhopig het bijltje bij neer te leggen.”

Er tintelde schalksche spot in haar mooie oogen, maar nog zweeg zij.

„Enfin, mijn oom zou me nog één kans geven, zei hij.” Hij slikte en sprak moeilijk. „Ik moest een zeereis maken. Als ik verloofd terugkwam, was 't in orde, anders liet hij den notaris komen

en veranderde hij zijn testament.”

Een lange stilte, waarin hij haar niet aan dorst kijken.

„Je maakt natuurlijk gekheid,” zei ze eindelijk, en haar welluidende lach klaterde.

Nu keek hij in haar oogen. „'t Is precies zooals ik zei.”

„Dat je niet verliefd kon worden, bedoel ik.”

„Is dat zoo vreemd?”

Een aarzeling, en toen een zacht: „Lijkt mij wel; op jouw leeftijd.”

„Misschien is 't vreemd,” mompelde hij: „iedereen schijnt 't ten minste zoo te vinden. Maar toch is 't waar.”

Een pauze. „Misschien heb je te ijverig geprobeerd,” opperde zij. „Zoo komt de liefde niet, geloof ik.”

„Nee, zoo komt ze niet,” stemde hij in. „Ze komt als een bliksemschicht — dat weet ik nu.”

In een stilte ademde hij snel. Zij was in 't rose, eenvoudig en smaakvol als gewoonlijk, en ze was nog nooit zoo mooi geweest, vond hij. Bijna sprak hij de gewichtige woorden, maar ze ontweek zijn blik en vroeg half schertsend:

„Dus dit is de laatste ronde?”

„Dit is de laatste ronde,” bevestigde hij, zijn lippen bevochtigend. „Maar begrijp me niet verkeerd,” smeekte hij. „Ik ben aan boord gekomen, om dat recept van oom te probeeren, maar ik zou liever van iederen cent en van iederen vierkanten meter grond, dien ik erven kan, afstand doen, dan dat ik een liefde veinsde, die ik niet voelde.”

Na lang uitstel een nauwelijks hoorbaar: „Dat doet me plezier.”

„Nu zal ik binnenkort mijn oom rapport uitbrengen,” zei hij, nu met bevende, gretige stem, „maar hoe dat rapport zal zijn, hangt van jou af.”

„Van mij?”

„Ja, van jou!” Hij slikte en praatte snel door: „Ik heb op deze reis twee dingen ontdekt. Ten eerste: ik kan liefhebben, vurig en innig liefhebben, zoodat mijn bloed kookt en al mijn weefsels en zenuwen branden.” Zijn trekken waren verwrongen van ontroering. „Maar ik kan maar één keer liefhebben,” stiet hij uit. „Wat je ook antwoordt, jij alleen zult altijd in mijn hart blijven leven. Want jou heb ik lief, jou aanbid en vereer ik met mijn heele wezen.”

Hij kwam dichterbij en zij keek naar hem op met stralende oogen. Zoo stonden zij elkaar aan te kijken onder de sterren, toen sloot hij haar in zijn armen. Hij kustte haar, en zij kustte hem, maar toen trok zij zich los, verschrikt en ontsteld.

„Maar Paul, je oom!” riep ze uit.

Zijn blik was een vraag.

„Misschien val ik niet in zijn smaak.”

„O, is dat alles?” lachte hij, vroolijk om die naïeve veronderstelling, dat zij wel eens bij iemand niet in den smaak zou kunnen vallen. „Hij is natuurlijk direct dol op je.”

„En als 't niet zoo is?” vroeg ze, met groote bange oogen.

„Ik trouw toch met je, of je in zijn smaak valt of niet,” zei hij, met geveinsden ernst. „Maar je hoeft niet bang te zijn,” ging hij voort, weer glimlachend. „Oom zal zoo dol op je zijn, dat ik er jaloeersch van word.”

Zijn arm was weer om haar middel en eenigen tijd spraken zij niet. Eindelijk gunde hij haar een pauze om op adem te komen. Een zweem van een lachje gleed over haar gezicht en verdween.

„'t Was mijn bedoeling niet, verliefd op je te worden, Paul,” bekende ze, met even haperende stem, „maar 't is toch gebeurd.”

MARTINI

met spuitwater

HEERLIJK
VERFRISCHEND

DE IDEALE
ZOMERDRANK

*Geeft Uw
huidverzorging U de
gewenschte resultaten
Creme Mouson wel!*

De mooie vrouwen der geheele wereld prefereren Creme Mouson met onderhuidse werking. Reeds bij een enkele proef zal deze onderhuidse werking ook U verrassen. Wrijft eens een weinig Creme Mouson uit in

de palm van Uw hand. Na enkele seconden is de creme doorgedrongen; na enkele minuten is de huid schoon en soepel. De gevoelige

gezichtshuid wordt door Creme Mouson nog vlugger en grondiger verfraaid. Reeds na enkele dagen hebt U een frisch en jeugdig

uiterlijk. U zult dan zeggen: „Nu heb ik de juiste Creme gevonden.” De zeer fijne oliën, vetten en andere bestanddeelen van Creme Mouson werken niet slechts óp, maar ook onder de huid, waardoor men het gebruik niet bespeurt.

met
onderhuid-
sche
werking

CREME MOUSON

Generaal-Vertegenwoordigers: F. L. Vollemans & Zonen, Rotterdam, Utrecht, Amsterdam.

Vervolg op blz. 34

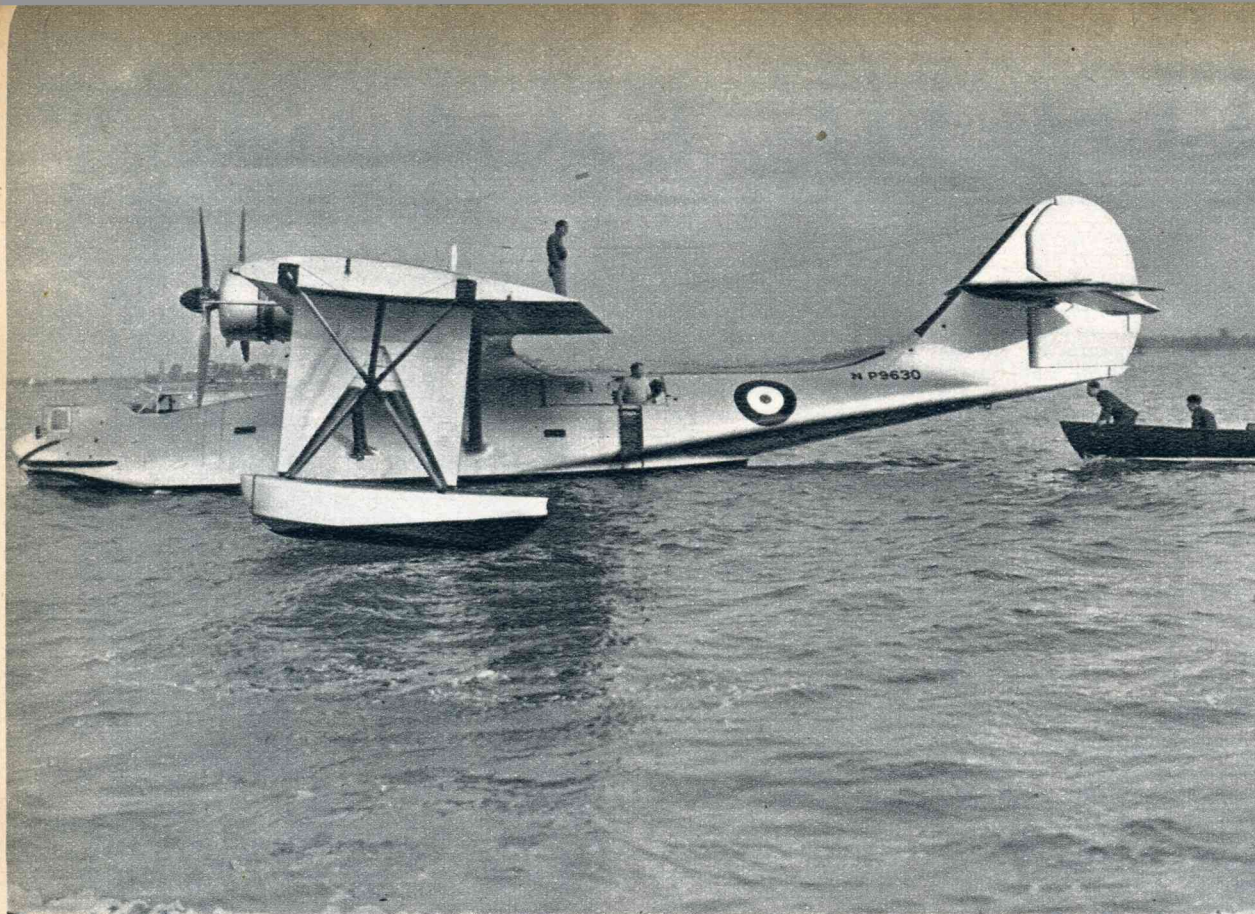
*De gehele brandweer van Washington rukte uit op het alarmsignaal, dat in het Kapi-
tool brand was uitgebroken. Na enkele uren hard werken was men 't vuur, dat geen ern-
stige schade had aangericht, spoedig meester. Een prachtige luchtopname van het Ameri-
kaansche regeeringsgebouw.*

ELCK WAT WILS

*Een charmante opname van ko-
ningin Elisabeth, vervaardigd
tijdens haar bezoek aan een
liefdadigheidsfeest, dat dezer
dagen te Londen gehouden werd.*

*Doug Corrigan, een Amerikaansche piloot, die vermaard-
heid verwierf omdat hij zoogenaamd op zijn vlucht van
New York naar Los Angeles den koers kwijtraakte en
over den Oceaan vloog, is met een onderwijzeres in
het huwelijksbootje gestapt. Wij zien hem hier, terwijl
hij zijn bruid van de huwelijksstaart laat genieten.*

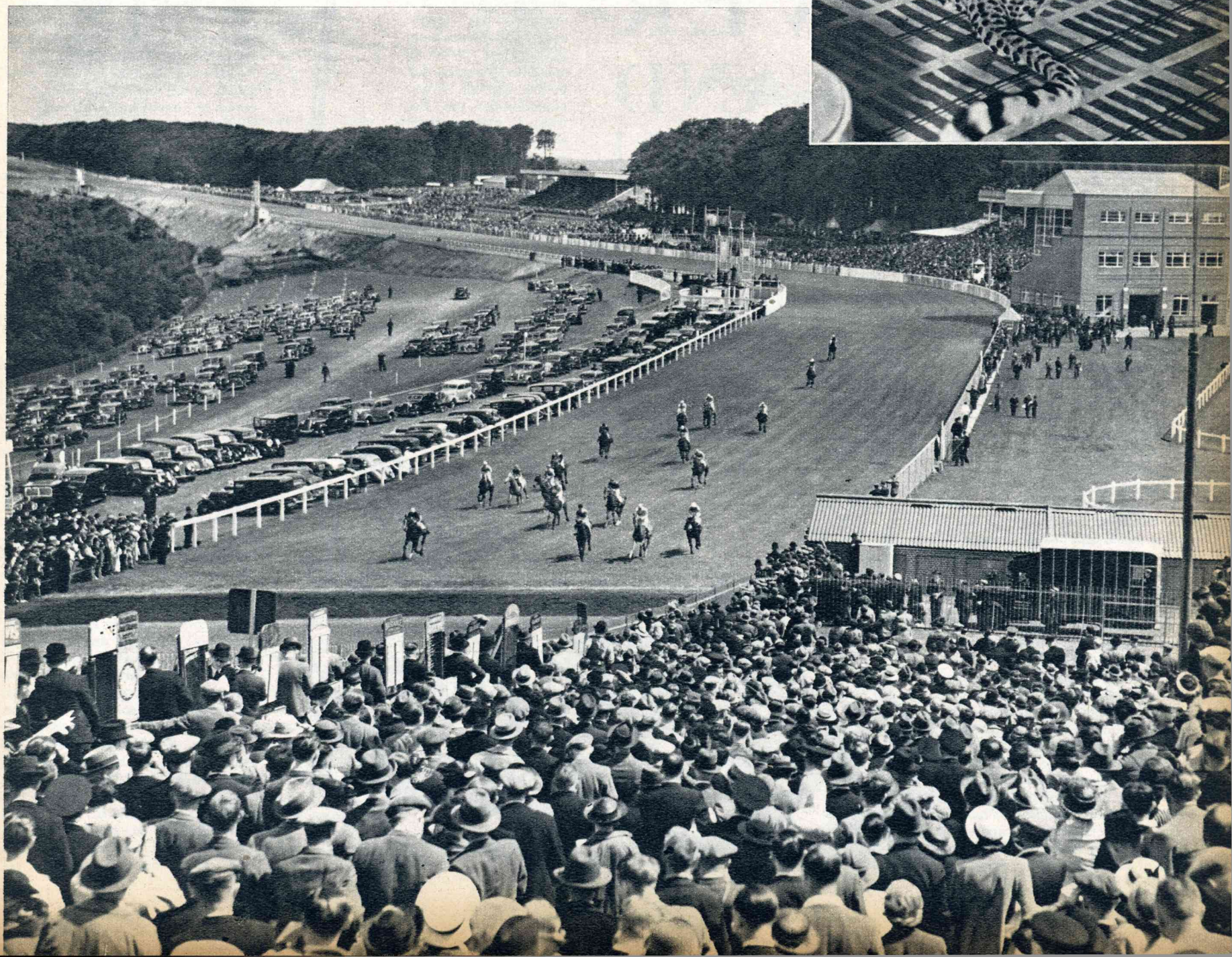

De Engelsche regeering heeft ter versterking van haar luchtvloot een aantal bommenwerpers bij Amerikaanse vliegtuigfabrieken besteld. Een dezer vliegbooten, een 15 ton zware bommenwerper, is op eigen kracht den Oceaan overgevlogen en kwam behouden in de vlieghaven van Felixtowe (graafschap Suffolk) aan.

Onder een enorme belangstelling en begunstigd door prachtig weer werden de paardenrennen te Goodwood in het graafschap Sussex gehouden. Een mooie overzichtsfoto, welke tijdens een der races genomen werd.

Een minder gewenschte gast was zeker de cheetah, welke mr. Bill Harben en diens verloofde, in een der Londensche restaurants, voor 'n dinertje hadden meegebracht. Het vervaarlijke dier wordt door zijn eigenaar voor race-wedstrijden getraind.

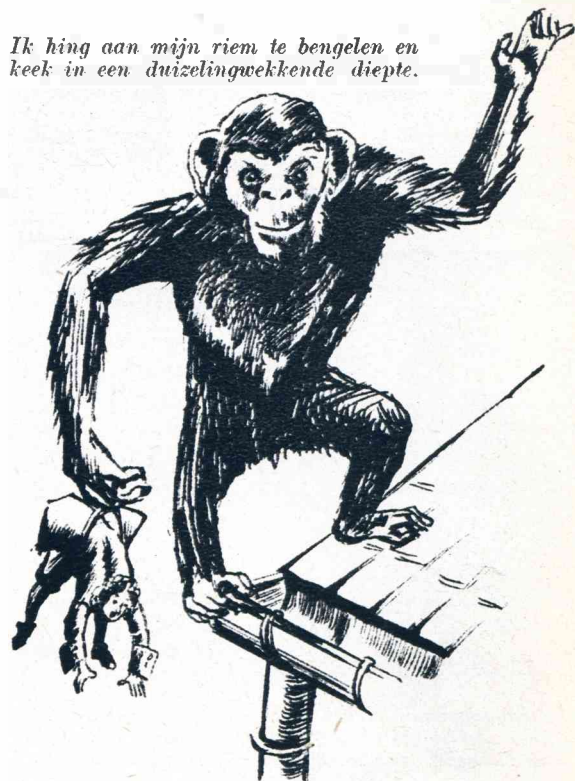
ROMANTISCHE FIGUREN

Tweemaal per week begaf ik mij naar de vertrekken van den koning en keek toe hoe hij geschoren werd. hoewel ik deze operatie in 't begin buitengewoon griezelig vond, want zijn scheermes was tweemaal zoo lang als een zeis!

van een onaangenaam avontuur, waarbij ik mij echter zelf uit de moeilijkheden redde. Hare Majesteit schepte er behagen in met mij te praten over mijn reizen en toen ik eens droevig gestemd was, vroeg zij mij, om mijn gedachten af te leiden, of ik kon zeilen en roeien. Ik antwoordde, dat ik eigenlijk chirurgijn was, maar dat ik vaak genoodzaakt was geweest 't werk van een gewonen matroos te doen. Ik wou haar mijn bekwaamheid in dit opzicht toonen, maar ik wist niet, hoe ik dat zou kunnen, want 't kleinste schuitje in dit land was nog altijd grooter dan een oorlogsschip bij ons. Zij zei verder niets, maar liet door een timmerman 'n bootje timmeren, groot genoeg om acht gewone menschen te bergen. Dit bootje werd in een speciaal ervoor gemaakt bak gezet, driehonderd voet lang, vijftig voet breed en acht diep; vlak bij den bodem was een kraan aangebracht om het water te kunnen laten wegllopen, als het verscht moest worden, waar twee bedienden gewoonlijk een half uur mee bezig waren.

Ik hing aan mijn riem te bengelen en keek in een duizelingwekkende diepte.

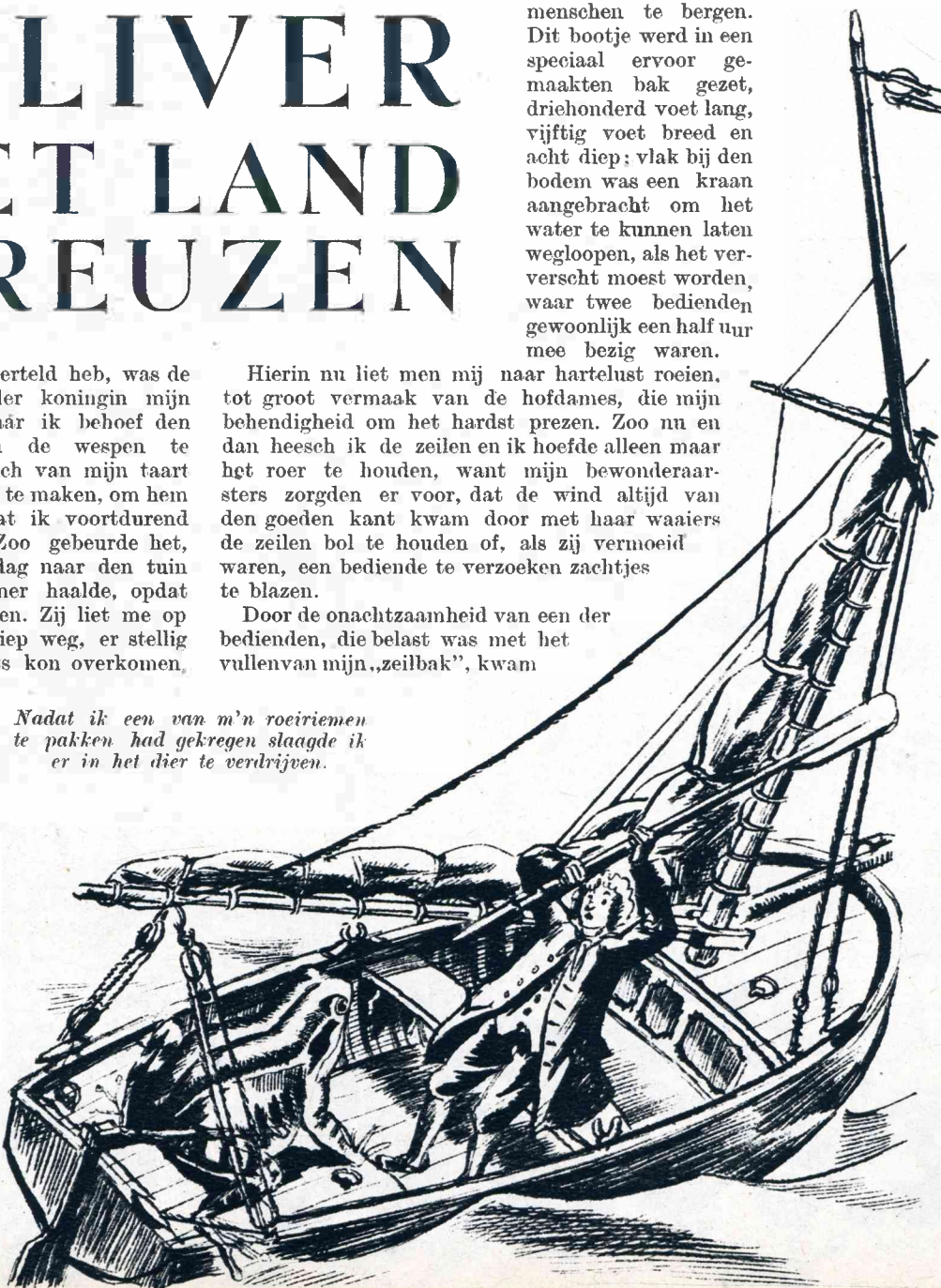
GULLIVER IN HET LAND DER REUZEN

Zoals ik reeds verteld heb, was de lievelingsdwerf der koningin mijn eenige vijand, maar ik behoef den lezer slechts aan de wespen te herinneren, die zich van mijn taart trachtten meester te maken, om hem te doen inzien, dat ik voortdurend aan gevaar was blootgesteld. Zoo gebeurde het, dat m'n verzorgster mij op 'n dag naar den tuin bracht en mij toen uit m'n kamer haalde, opdat ik wat rond zou kunnen wandelen. Zij liet me op een groot grasperk achter en liep weg, er stellig van overtuigd, dat mij hier niets kon overkomen, terwijl zij wat met een vriendinnetje stond te praten. Plotseeling kwam het hondje van den tuinman aanloopen, hij ontdekte mij en nam me in zijn bek om me naar zijn baas te brengen. Gelukkig had het beest me tamelijk voorzichtig en handig beetgepakt, maar toch was ik zoo van streek, dat ik enkele minuten niet kon spreken. Ook de tuinman schrok geweldig en bracht mij onmiddellijk op de plek terug, waar de hond mij gevonden had. Glumdalelitch stond ontsteld te wachten; zij meende, dat 't haar plicht was dit voorval aan de koningin te vertellen en dat de tuinman 'n flinke straf verdiend had. Ik verzocht haar van dit voornemen af te zien, omdat ik bang was mij belachelijk te maken. Zonder dat ze het wilde was ook de koningin eens de oorzaak

Hierin nu liet men mij naar hartelust roeien, tot groot vermaak van de hofdames, die mijn behendigheid om het hardst prezen. Zoo nu en dan heesch ik de zeilen en ik hoefde alleen maar het roer te houden, want mijn bewonderaars zorgden er voor, dat de wind altijd van den goeden kant kwam door met haar waaiers de zeilen bol te houden of, als zij vermoeid waren, een bediende te verzoeken zachtjes te blazen.

Door de onachtzaamheid van een der bedienden, die belast was met het vullen van mijn „zeilbak“, kwam

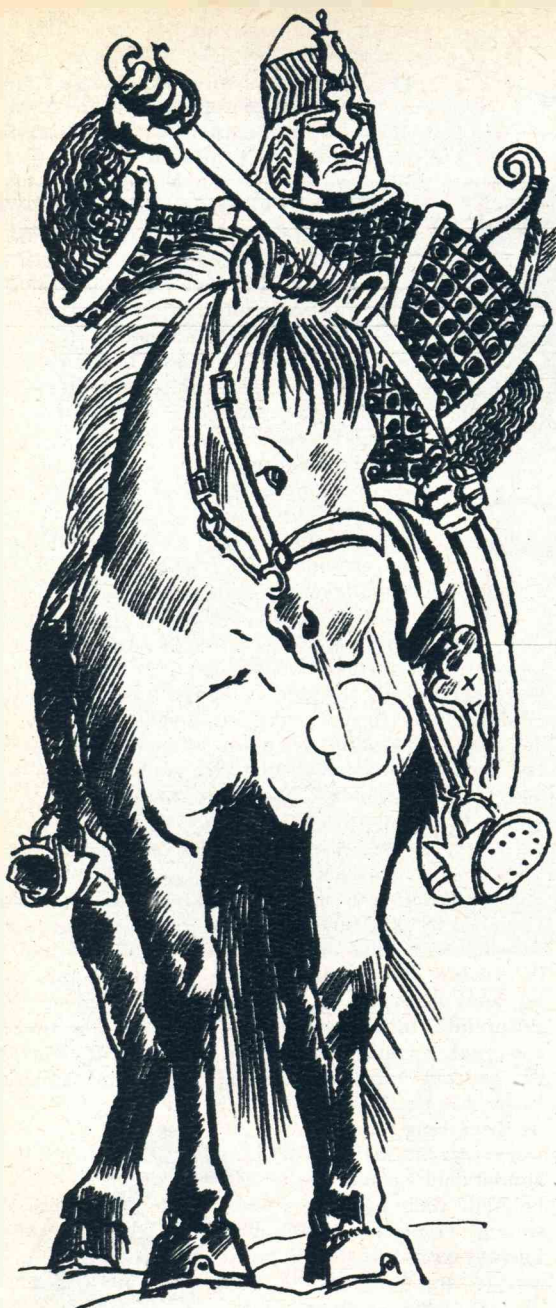
Nadat ik een van m'n roeiremen te pakken had gekregen slaagde ik er in het dier te verdrijven.

ik op 'n dag in moeilijkheden. Hij had namelijk, zonder het te merken, een kikker opgeschept en dien mee in den bak gegooit. Het beest hield zich verborgen tot ik met mijn scheepje van wal stak, maar toen het iets zag, waar het op uit kon rusten, sprong het pardoes op het achterbankje, zoodat de schuit bijna omsloeg en ik hard naar voren moest hollen om het evenwicht te herstellen. Dat was den kikker echter niet naar den zin en hij bipte op mij toe, eerst op mijn hoofd, daarna tegen mijn beenen, zoodat ik bijna overboord tuimelde en geheel bevuild werd met de modder van zijn pooten. In mijn oogen zag het beest er uit als een monster, maar toch verzocht ik mijn verzorger om niet in te grijpen, want ik wilde zelf met hem afrekenen.

Nadat ik een van mijn roeiremen te pakken had gekregen, slaagde ik er in het dier te verdrijven.

Werkelijk levensgevaar liep ik bij 't volgend avontuur. Op een keer, dat Glumdalelitch was vertrokken om hoodschappen te gaan doen, en mij met mijn woonkistje in haar kamer had opgesloten, hoorde ik door het open venster iemand naar binnen klimmen. Ik schrok, maar had toch nog den moed om naar buiten te kijken en toen ontwaarde ik tot mijn groote ontsteltenis een geweldigen aap, die op mijn huisje toekwam en waarschijnlijk uit nieuwsgierigheid beurtelings door de deur en de ramen naar binnen keek. Aangezien het dien dag warm was, had ik de deur open laten staan en ik zag geen kans meer deze te sluiten, zoodat ik niets anders kon doen dan mij in den uitersten hoek van mijn kamer terug te trekken. De aap was echter nogal doortastend van aard en hij hengelde net zoo lang tot hij me bij een jaspand te pakken had en naar buiten kon trekken. Hij deed me in 't geheel geen kwaad en beschouwde mij misschien wel als een jong van zijn eigen soort, zoodat het mij

Een ruiter te paard bereikte een hoogte van dertig meter.

mes was tweemaal zoo lang als een zeis. Eens vroeg ik den barbier om een aantal stoppels, die tamelijk lang waren, omdat de mannen van dat land slechts tweemaal per week geschoren werden. Ik bemachtigde daarop een stukje hout en maakte hierin met een naald op gelijken afstand verschillende gaatjes. Op die manier verschaft ik mij een kam, want de mijne was gebroken en geen werkman in het land was in staat geweest er een voor mij te maken.

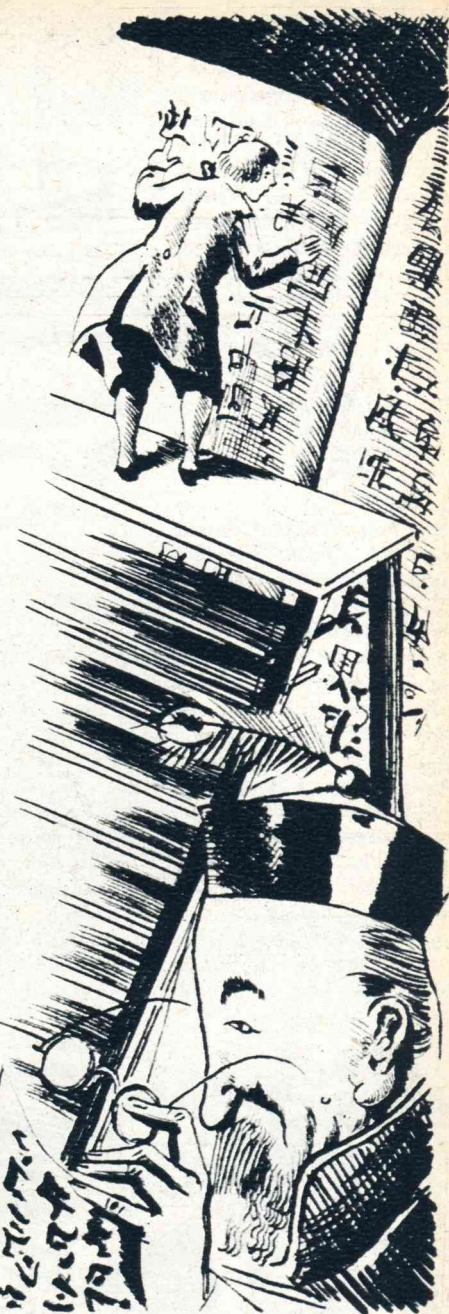
De koning hield veel van muziek en hij gaf dikwijls concerten, die ik meestal bijwoonde, maar het geluid was zoo hard, dat ik geen enkel accoord kon onderscheiden. Op mijn verzoek werd mijn kamer dus zoo ver mogelijk van de muzikanten geplaatst en als ik dan vensters en deuren sloot en de gordijnen dichttrok, kon ik met eenige moeite de melodie onderscheiden.

In mijn jeugd had ik zelf clavecimbel leeren spelen. Glumdalelitch had er een in haar kamer staan en elke week kwam een leeraar haar les geven. Plotseling kreeg ik lust den koning en de koningin op een Engelsch liedje te vergasten, maar ik wist niet hoe ik dat kon doen, want het instrument was twintig meter lang en iedere toets zeker een voet breed. Ik kon met mijn twee armen dus niet meer dan ongeveer vijf toetsen bereiken en om een toon aan te slaan, moest ik mijn vuisten gebruiken, anders kwam er geen geluid.

Maar eindelijk had ik er iets op gevonden: ik liet twee stokken maken en overtrok de einden met muizenvelletjes. Voor het clavecimbel liet ik een lange bank zetten en nu liep ik in vollen ren van den eenen toets naar den anderen. Op die manier haalde ik toch nog een Engelsch wijsje uit het instrument, tot groote voldoening van den koning en de koningin. Ik voelde er echter niets voor om dikwijls op te treden, hoewel ze mij er telkens om verzochten, want het was een vermoeiende bezigheid.

Hoewel men het misschien niet zou verwachten, waren de menschen in dit vreemde land tamelijk beschaafd; de boekdrukkunst bijvoorbeeld was er al eeuwen lang bekend, maar 't aantal boeken was niet bijzonder groot. De bibliotheek van den koning, een van de grootste in het land, bevatte maar duizend banden, gerangschikt op een rij van vierhonderd meter lengte, waar ik naar hartelust in mocht lezen.

Dit deed ik ook, want de

Een trap van achttwintig treden, ongeveer zestien meter breed, werd voor het geopende boek neergezet.

't verstandigste leek, zoo weinig mogelijk tegen te spartelen, hoewel hij mij zoo nu en dan leelijk pijn deed. Op 'n gegeven oogenblik werd er echter aan de deur gemorreld, alsof iemand op het punt stond binnen te komen. Het dier nam mij bij mijn gordel, sprong naar het venster en zóó het dak op. Achter mij hoorde ik Glumdalelitch verschrikte kreten slaken, maar haar wanhoop kan niet zoo groot geweest zijn als de mijne, want ik hing aan mijn riem te bengelen en keek in een duizelingwekkende diepte.

Intusschen was door het geschreeuw van mijn verzorgster het heele paleis in rep en roer geraakt en verschillende knechten kwamen met ladders aandrigen. De aap ging onder die bedrijven op zijn gemak zitten, terwijl hij mij als een pop in zijn armen hield en me trachtte te voeren met stukjes vleesch, die hij in de gauwigheid nog had buitgemaakt. Als ik niet wilde eten, tikte hij me op mijn hoofd, zoodat ik wel gedwongen was zijn zin te doen. De menschen beneden schenen het schouwspel nogal koddig te vinden, want ik hoorde hun bulderend gelach, maar mij stond het huilen nader dan het lachen. Enkele mannen gooiden met steenen, maar dat werd hun verboden, omdat zij mij dan konden raken en dat had voor mij een wissen dood beteekend. Toen de ladders tegen de muren stonden, klommen verscheidene mannen naar boven en onmiddellijk vluchtte de aap weg, mij in de goot achterlatend. Zoo kwam ik er toch nog goed af, want een der lakeien vischte mij op en bracht me in zijn jaszak naar mijn verzorgster terug.

Tweemaal per week begaf ik mij reeds vroeg naar de vertrekken van den koning en keek toe hoe hij geschoren werd, hoewel ik deze operatie in 't begin buitengewoon griezelig vond, want zijn scheer-

gin had een trap van achttwintig treden gemaakt, ongeveer zestien meter breed, die voor het geopende boek werd neergezet. Ik begon links bovenaan op de ladder en eindigde rechts onderaan en terwijl ik op die manier mijn geest verrijkte, deed ik tevens in niet onbelangrijke mate aan sport, want ik legde op deze wijze flinke afstanden af. Ik was in staat zelf de bladzijde om te

Ik werd zoo slaperig, dat ik den page verzocht de kamer te sluiten.

slaan, want het papier was dik als karton en de bladzijden van de grootste boeken waren niet breder dan zes of zeven meter.

Wat het leger betreft, vertelde men mij, dat het uit 176000 man voetvolk en 32000 ruiters bestond,

een respectabel aantal dus. Ik heb de cijfers echter niet kunnen controleeren, want eens heb ik oefeningen bijgewoond van slechts 22000 man voetvolk en 6000 ruiters, maar die namen al zooveel plaats in, dat ik onmogelijk het geheele terrein kon overzien. En dat is ook zeer begrijpelijk, want een ruiter te paard bereikte 'n hoogte van dertig meter. Op een gegeven bevel trokken de cavaleristen plotseling allen hun sabel en de zon weerkaatste zoo fel in het onafzienbare veld van blinkend staal, dat ik er geheel door verblind werd.

Toen ik twee jaar in dit land vertoefd had, besloten de koning en koningin een reis te gaan maken naar de zuidkust van het rijk en het sprak vanzelf, dat ik meeging. Toen wij aan het doel van onzen tocht gekomen waren, nam de koning zijn intrek te Flanflasnac, een plaats, die slechts een kilometer of twaalf van de kust gelegen

was. Ik brandde van verlangen om weer eens de zee te zien; bovendien lag daar de eenige mogelijkheid om te ontsnappen en naar Engeland terug te keeren.

Ik deed alsof ik ziek was en vroeg verlof een luchtje aan zee te mogen scheppen in gezelschap van een page, die erg op mij gesteld was. Glumdaleitch stemde met tegenzin toe en drukte den jongen op het hart, goed voor mij te zorgen. De page bracht me in mijn huisje naar de rotsachtige kust en hier keek ik zwaar-moedig op den oceaan uit, die mij zoo dikwijls in ge-vaar had gebracht, maar toch ook steeds weer het middel tot mijn redding was geweest. Ik was echter niet meer aan de scherpe licht gewend en ik werd zoo slaperig, dat ik den page verzocht mijn kamer te sluiten.

Voor zoover ik kan nagaan, moet hij mij even daarna verlaten hebben, misschien om eieren te gaan zoeken tusschen de rotsen. Hoe dit ook zij, plotseling werd ik in mijn slaap opgeschrikt door een hevigen schok en ik voelde, dat ik in pijlsnelle vaart omhoog werd getrokken. Ik schreeuwde uit alle macht, maar dat hielp niets en toen ik uit m'n raam keek, werd ik er ook niet veel wijzer op, want het eenige dat ik zag waren wolken. Boven mij hoorde ik een geweldig geraas als van vleugels en meteen begreep ik, dat 'n groote vogel, waarschijn-lijk een adelaar, mij had opgepikt. Mijn toestand

Vier uur lang bleef ik op de baren ronddobberen.

van mijn kamer twee lussen bevestigd en tot mijn groote verwondering hoorde ik aan dien kant eensklaps lawaai. Bovendien was het net alsof mijn kist werd voortgetrokken, terwijl ik tevens boven mijn hoofd het geluid van voetstappen vernam. Eindelijk hoorde ik in het Engelsch roepen:

„Is hier iemand binnen?”

Ik antwoordde: „Helaas, ja. Ik ben een Engelschman, die door het ongeluk achtervolgd is. Verlos mij, als u kunt, zoo gauw mogelijk uit mijn gevangenissen.”

„Wees maar niet bang,” hernam de stem, „er bestaat niet het minste gevaar, uw huis is al aan het schip vastgemaakt en de timmerman komt meteen om een gat in het dak te maken.”

Zoodra ik aan dek geheschen was, overstelpte men mij met vragen, maar de kapitein, Thomas Wilcocks uit Shropshire, nam mij in bescherming; hij bracht me naar zijn hut en stelde me zijn bed ter beschikking om mij uit te laten rusten van de door stane vermoeienissen en emoties. Ik sliep een paar uur en deed daarop verslag van mijn avonturen, beginnende bij mijn vertrek uit Engeland

ik in den loop van die twee jaar gekregen of verzameld had. In de eerste plaats liet ik hem den kam zien, dien ik met de baardstoppels van den koning gemaakt had, verder een pakje naalden en spelden, die alle 'n halven meter lang waren, en ten slotte een gouden ring, dien de koningin mij ten geschenke had gegeven en dien zij om haar pink droeg, terwijl ik er mijn hoofd doorheen kon steken. Ik verzocht den kapitein uit dank voor mijn redding, dit sieraad van mij te willen aannemen, maar hij weigerde deze belooning te aanvaarden en na veel moeite slaagde ik er slechts in hem de kies van een lakei op te dringen. Voor dit niet bijzonder waardevolle voorwerp bedankte hij mij zoo uitbundig, dat ik er verlegen onder werd.

Onze reis verliep vlot en zonder een haven aan te doen kwamen wij na een voorspoedigen tocht in Engeland aan. Hoewel ik op 't schip er al eenigszins aan gewend was, dat de afmetingen van

mijn medemenschen veel kleiner waren dan ik mij had voorgesteld, meende ik weer in Lilliput te zijn aangekomen, toen ik mijn vaderland betrad en de kleine huisjes, boompjes en weggetjes ontwaarde. Ik was aldoor bang de reizigers, die ik op weg naar huis ontmoette, onder de hoeven van mijn paard te verpletteren en toen ik thuiskwam en mijn vrouw me tegemoet snelde, ging ik op mijn knieën liggen, omdat ik meende haar mond anders niet te kunnen bereiken, zoo klein kwam zij mij voor. Mijn dochtertje maakte een buiging, maar ik zag haar niet voor ze zich opgericht had en ik voelde de neiging bij me opkomen, om haar bij haar ceintuur op te tillen, zooals men mij, gedurende mijn verblijf in het land der reuzen, zoo vaak twintig meter had opgebeurd. Kortom, ik gedroeg mij als iemand, die zijn verstand kwijt was en 't duurde heel lang voor ik weer op straat liep zonder het gevoel te hebben, dat het me weinig moeite zou kosten over de huzen te stappen, zooals ik dat tijdens mijn omzwervingen door het rijk van Lilliput had gedaan. Ik vertel deze bijzonderheden om te bewijzen, hoe groot de macht der gewoonte en de kracht van 'n vooroordeel kunnen zijn.

E I N D E

...een gouden ring, dien de koningin mij ten geschenke had gegeven.

was zeer gevaarlijk; deze dieren hebben namelijk de gewoonte schildpadden buit te maken teneinde ze op de rotsen stuk te laten vallen om ze daarna op hun gemak op te peuzelen. Ongetwijfeld zou de arend hetzelfde met mij probeeren en ik bereidde mij reeds voor op een roemloos einde, toen het geruisch boven mij sterker en sterker werd en mijn kamer als een uithangbord in 'n storm heen en weer begon te slingeren. Ik hoorde nog een paar heftige slagen en onmiddellijk daarop schoot ik met zoo'n snelheid naar beneden, dat ik nauwelijks kon ademen. Mijn val eindigde in een geraas, waarbij mij hooren en zien verging; een minuut lang werd het geheel donker, daarop schoot ik weer naar boven en ontdekte, dat ik in zee gevallen was. Wat er precies gebeurd is, weet ik natuurlijk niet, maar ik veronderstel, dat de adelaar, achtervolgd door twee soortgenooten, die hem zijn buit wilden ontrooven, mij in de hitte van het gevecht heeft laten vallen.

Mijn toestand was er niet veel beter op geworden, want weldra drong het water door een paar spleten mijn kamer binnen en ik was niet in staat het dak van mijn verblijf op te lichten. Trouwens, ik zou toch spoedig van honger en dorst zijn omgekomen, want ik had voedsel noch water. Vier uur lang bleef ik op de baren ronddobberen, ten prooi aan de somberste gedachten, terwijl het water hooger en hooger steeg en ik elk oogenblik verwachtte, dat een hooge golf een einde aan mijn leven zou maken.

Zooals ik reeds vertelde, waren aan één kant

en eindigend bij mijn merkwaardige ontsnapping uit het land der reuzen.

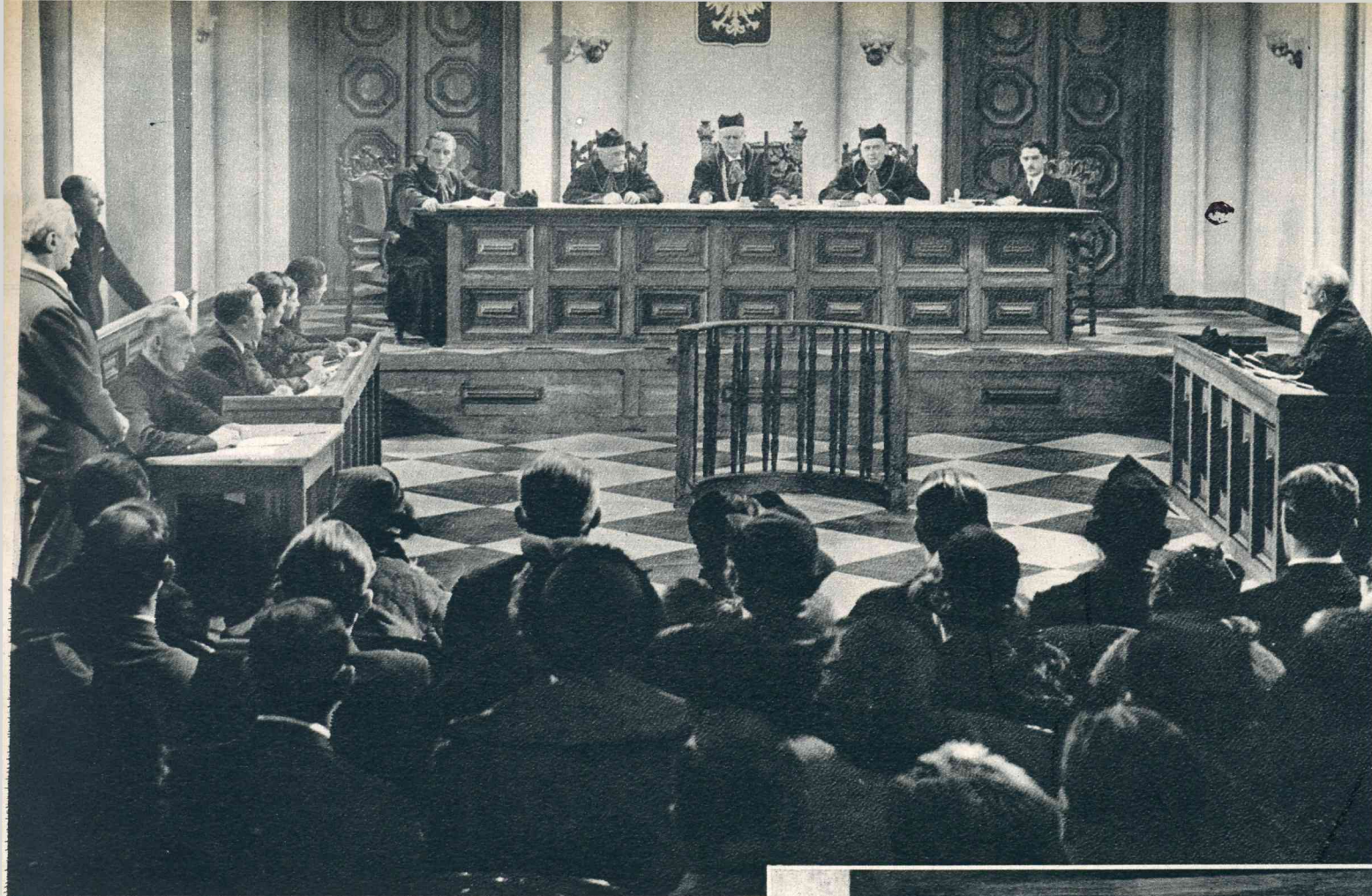
De kapitein was een redelijk mensch en bemerkte weldra, dat ik geen wartaal sprak, noch blufte, maar om hem van de waarheid mijner woorden te overtuigen, verzocht ik hem mijn koffer te laten halen. Toen ik dien in zijn tegenwoordigheid opende, stond hij toch wel even verbaasd. Want ik toonde hem allerlei vreemde voorwerpen, die

Hiermede besluiten wij het eerste verhaal in onze serie „Romantische figuren”. Binnenkort wordt deze reeks met een eveneens rijk geïllustreerd verhaal voortgezet.

Hoewel ik op 't schip er al eenigszins aan gewend was, dat de afmetingen van mijn medemenschen veel kleiner waren dan ik mij had voorgesteld, meende ik weer in Lilliput te zijn aangekomen, toen ik mijn vaderland betrad.

De terechtzitting, waarin de kwakzalver ter verantwoording geroepen wordt wegens het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunde.

DE KWAKZALVER

Als een boek bijna onmiddellijk nadat het verschenen is, verfilmd wordt, kan men van drie dingen zeker zijn: ten eerste heeft het veel succes gehad in het land waar de uitgave oorspronkelijk plaatsvond, ten tweede moet het verhaal voortdurend de aandacht bezighouden en ten derde moet het een gegeven behandelen, waarvoor iedereen belangstelling heeft.

Een spannende film naar een boeiend boek

Deze drie eigenschappen waren van toepassing op „All this and heaven too” van Rachel Field, waarvan de Nederlandsche vertaling onder den titel „Een vrouw in de branding” als nr. 16 van onze Kennemer Serie werd uitgegeven, en nauwelijks is onze vreugde om dit doorslaand succes tot bedaren gekomen, of wij vernemen, dat onze laatste roman, „De kwakzalver”, van den bekenden Poolschen schrijver Tadeusz Dolega-Mostowicz, verfilmd is door een groote filmmaatschappij, die de zware taak op zich heeft genomen van dit prachtige werk een rolprent te maken, die het origineel behoorlijk tot zijn recht doet komen.

Een bijzonder zware taak, want „De kwakzalver” vertoont in psychologisch opzicht zulke goede momenten, dat de regisseur een kunstenaar moest zijn om dit verhaal op het witte doek op hetzelfde peil te houden als op het witte papier. Doch tevens een dankbare taak, omdat schier elk hoofdstuk deelen bevatte,

De kwakzalver is een eenzelvig man, die het niet al te best kan vinden met zijn bewonderaars.

Wij brengen nog even in herinnering dat het boek „De kwakzalver” verkrijgbaar wordt gesteld voor den zeer lagen prijs van 30 cent voor een ingenaaid exemplaar en f 1.— voor 'n gebonden exemplaar in keurigen linnen prachtband. De boeken uit onze Kennemer Serie zijn verkrijgbaar aan ons bureau, bij onze agenten en bezorgers: franco per post na ontvangst van 40 cent (in postzegels, per postwissel of per giro 142700) voor 't ingenaaide of f 1.15 voor het luxeboek, aan ons hoofdkantoor Nassaulaan 51, Haarlem.

Marysia en haar verloofde maken een uitstapje met tragischen afloop. In hun jong geluk weten zij nog niet, dat zij spoedig voor langen tijd gescheiden zullen zijn.

EEN ZEEREISJE NAAR

Engeland

en terug
met de nieuwe motorschepen der
Mij. „Zeeland”

**Sterk verlaagde retours
van ALLE stations naar**

Harwich

inclusief logies en ontbijtaan boord

Bijv. van DEN HAAG retour III kl. trein,
II kl. boot **f 11.65**
Van VLISSINGEN retour II kl. boot **f 7.50**

Inlichtingen bij de Stations, Reisbureaux en Maatschappij „Zeeland”, Vissingen

KANT EN KLAAR TOER

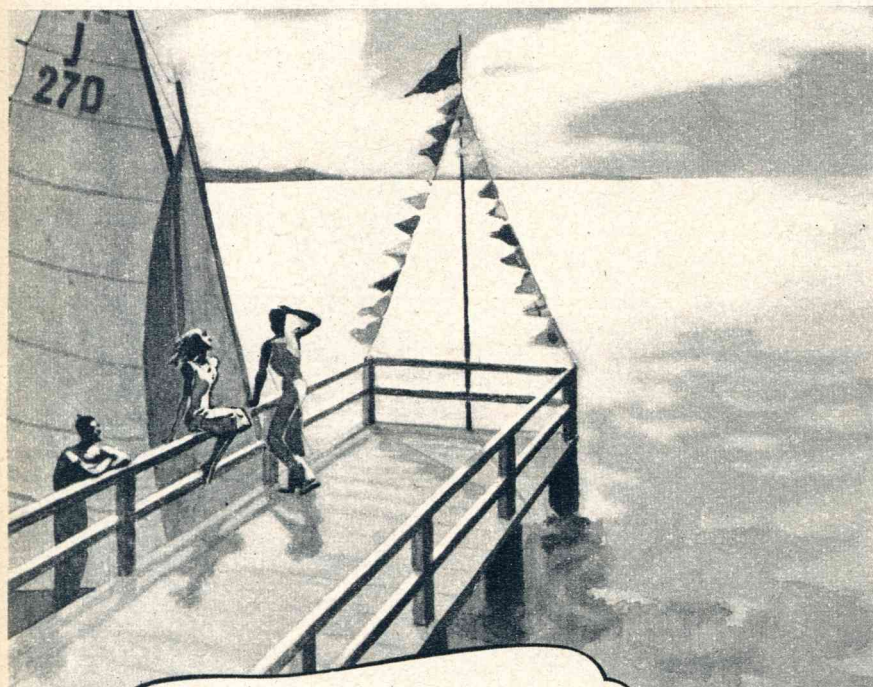
naar *Londen*

met de nieuwe motorschepen der
Mij. „Zeeland”

elken Donderdag in
Juli en Augustus

**Sterk verlaagde spoor-
biljetten**

Reiskosten Vissingen-Londen v.v.;
twee nachten logies in goed hotel
te Londen; maaltijden, sightseeing,
alles inbegrepen **f 39.50**

Als de
frissche zeewind
zoo verfrisschend is Oud Sandel
Water. De pittige, even wrange
geur van edele houtsoorten is een
ware verkwikking.

Oud Sandel Water,
alleen echt met de brik

Flacons vanaf 90 cts.

Welk een vreugde voor iedere
moeder, wanneer zij haar lieveling
zoo prachtig ziet opgroeien. De
moederlijke raad der kraamverzorg-
ster beval haar de betrouwbare
Vasenol-preparaten aan. Zij staan
borg voor den gezonden opgroei
van het kind.

Vasenol
Wond- en Kinder-Poeder, -Pasta

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

Vervolg van blz. 27

Hij lachte luid. „Da's de beste ma-
nier,” zei hij vrolijk, en hij boog zijn
hoofd om haar nog eens te kussen.

Zij drukte haar gezicht tegen zijn
schouder.

„Er is iets, dat ik je nog niet verteld
heb,” kwam er zwakjes.

„Komt 't er iets op aan?”
„Ik... ik geloof van wel.” Een
stilte. „Ik heb kinderen, zie je.”

„Kinderen?” zei hij verbluft, en zijn
armen raakten eenigszins los.

„Ja, lieveling,” zei ze met tranen
in haar stem. „Ik heb zoo'n naren tijd
achter den rug, door den dood van hun
vader en zoo, en ik moest wat ontspan-
ning hebben, zei de dokter, dus daarom
ben ik op reis gegaan.”

„En de kinderen thuis gelaten,” zei
hij toonloos.

„'t Was te duur als ik ze meenam,”
antwoordde hij. „Ze hebben 't goed
bij mijn zuster. Dus daar hoefde ik
niet ongerust over te zijn. En toen
trof ik jou, en in 't eerst vond ik 't al-
leen maar grappig, om weer 'n jong
meisje te zijn... Maar toen kwam
't... en... en nu weet je 't.”

Eén ding wist hij nog niet.

„Hoeveel kinderen... zijn 't?” vroeg
hij.

Ze keek hem treurig en rouwmoedig
aan. Ze was zelf nog haast een kind,
dacht Paul. Kinderen — twee kin-
dertjes zeker... misschien een twee-
ling...

„Vind je 't erg?” zei ze, alsof ze
zijn vraag niet verstaan had.

Hij keek in smeltende oogen. Als die
lachten, hadden ze allerlei tinten van
blauw en lila, maar nu lachten ze niet —
ze hadden te veel moeite, om de tranen
in te houden. Paul hield zijn adem in
en trok haar weer tegen zich aan.

„Nee, liefste,” zei hij kalmevend,
„'t hindert me niets. Ik zal een goede
vader zijn voor... Hoe heeten ze?”

„George en Annie... en Freddy en
Lize...” Nu suikte zij luid. En hij
was vol medelijden. Zacht streelde hij
haar blonde lokken. En onderwijl dacht
hij heel even: „Hoe oud zou ze dan
zijn?” Maar hij wist wel, dat hij zoo'n
vraag niet stellen kon. Dus bleef hij
alleen maar streelen.

Over die vier kinderen zou er natuur-
lijk een beetje gepraat moeten worden,
maar als sir Richard alle omstandig-
heden kende, en haar gezien had, werd
hij wel redelijk. In ieder geval, van-
avond maakten die kinderen geen ver-
schil; morgen zag hij wel weer.

DE TIENDE HOOFDSTUK

Een gebruide en beslist ongeruste
Paul zat tegenover sir Richard in het
salon, het verloop der gebeurtenissen
afwachting.

Een brief was hem vooruitgegaan;
daarin had hij zijn oom ingelicht over
het schitterend succes, dat zijn ont-
dekkingsreis had bekroond. Hij had een
vurige beschrijving van Fay gegeven,
en een hartstochtelijk verslag van zijn
gevoelens, maar hij was niet in nadere
bijzonderheden getreden. De rest vertel-
de hij wel, als hij zijn oom sprak,
hetgeen volgende week zou zijn, hoopte

hij, maar helaas zou Fay niet mee
kunnen komen, want zij moest eerst
naar haar zuster in Hampshire, dat
had zij beloofd. Inderdaad had Fay
naar haar zuster in Hampshire ge-
moeten, want die had geseind, dat ze
het lastige viertal geen uur langer in
huis wou houden, dan strikt noodig was.
Dus nu moest zij voor de kleinen elders
onderdak zoeken.

Sir Richard had geantwoord met een
kort briefje, dat hij hem Vrijdag ver-
wachtte. Dat was alles — geen woord
over het groote nieuws; Paul begreep,
dat hij verstoord was, omdat zijn
plannen mis waren gelopen. Hij had
zijn hart op Veronica gezet, en slechts
om Paul de gelegenheid te geven, haar
beter te leeren kennen, en zijn eersten
overijnden indruk te verbeteren, had
hij hem op reis gestuurd.

Zoodra Paul terug was, kocht hij een
auto. In de weken, dat hij zich aan de
voogdij van Michael en Maisie had
toevertrouwd, had Michael hem leeren
rijden, en aangezien Fay niet wist, of
zij zoo aanstonds weer van haar kinde-
ren weg zou kunnen, moest hij een
wagen hebben, als hij haar eenigszins
vaak wilde zien. Nu was hij naar Wood-
croft gereden, in een zacht gangetje,
omdat hij den wagen in moest rijden.
Om de een of andere reden, die hij zelf
niet goed begreep, had hij niet getracht
Michael te zien te krijgen, voor hij ver-
trok. Hij zou hem wel opbellen als hij
terug was, maar hij had liever eerst dat
gesprek met zijn oom achter den rug.
Hij stond een beetje in een delicate posi-
tie, en al was Michael nog zoo hartelijk,
zijn opmerkingen getuigden niet altijd
van den meest verfijnden smaak, en
lichtzinnigheden zou Paul in dit geval
niet kunnen aanhooren. Maar toch was
Paul benieuwd naar Michael; zijn ge-
weten was niet gerust: die oneenigheid
met Maisie, waarvan hij onwillens de
oorzaak was geweest, was nog niet bij-
gelegd, toen hij op reis ging. Michael
had zijn best gedaan, maar Maisie had
zich ongelooflijk koppig getoond, en
wilde haar grief niet loslaten. Paul
hoopte van harte, dat ze nu bij was
gedraaid.

Sir Richard was blijven vooruitgaan
in zijn gezondheid; hij zag er veel sterker
en normaler uit, dan toen Paul hem den
laatststen keer had gezien. Aan tafel had
hij iedere toespeling op Paul's brief ver-
meden, en Paul had hetzelfde gedaan.
Ze hadden in 't algemeen over de reis
gesproken, en sir Richard had een
paar anedoten aangehoord, waarbij
Fay niet betrokken was, maar toen
was hij gauw op een ander onderwerp
overgestapt. Het gesprek bleef natuur-
lijk gedwongen, toen zij verkozen te
zwijgen over hetgeen hen beiden ver-
vulde, maar eerst toen zij in het salon
zaten, werden de pauzen lang en pijn-
lijk.

Paul had geen haast; hij had gedaan,
wat hem was opgelegd: verliefd worden;
maar hij voorzag geen gloeiende lof-
tuitingen op die gehoorzaamheid. On-
danks de milde theorieën, die sir Richard
had uitgesproken, na de korte en onfor-
tuinlijke heerschappij van Maisie, ging
zijn blik niet verder dan Veronica. Dus

zou hij iedere plaatsvervangster met een wantrouwig oog bezien, en wegens die voorkeur ook had hij zijn tong zoo angstvallig bewaakt. Maar achter zijn masker van onverschilligheid ziedde hij van nieuwsgierigheid, dus sprak hij eindelijk, zoo bedaard en terloops als hij maar kon:

„Wacht eens even — zei je niet iets over een voorbijgaande verliefdheid?”

Paul kreeg een kleur. „U hebt mijn brief niet gelezen, zie ik,” zei hij kortaf.

„Nu ja — je verbeeldt je natuurlijk dat je diep in de ware liefde zit,” klonk het hooghartig, „maar dat heb je je al meer verbeeld.”

„Dit is heel iets anders.”

Sir Richard's lippen kwamen naar voren. „We weten allemaal hoe 't gaat op een boot,” zei hij, zijn handen uitspreidend, „geen verantwoordelijkheid, een romantische sfeer, den heelen dag niets te doen...” Een schouderophalen. „Er moest natuurlijk zooiets gebeuren.”

„Daarvoor had u me toch expres op reis gestuurd?” antwoordde Paul ietwat driftig.

„Ja, jawel,” zei zijn oom, kuchend om zijn verlegenheid te verbergen. „Maar niet alleen.”

„U bedoelt, u wou me er in laten loopen met Veronica?”

„Zoo zou ik 't niet uitdrukken,” zei sir Richard fronsend.

„'t Is maar goed, dat er niets van gekomen is,” stootte Paul op, „want Veronica was er netjes overgeschoten.”

„Dat betwijfel ik,” bromde sir Richard. Hij keek zijn neef met een eigenaardigen blik aan. „Er waren toch zeker nog meer mannen aan boord?”

„Wat mij betreft, bedoel ik,” zei Paul boos.

Sir Richard zweeg even, en toen kwam er langzaam iets aan 't vonken in zijn oogen, en met een heel andere stem vroeg hij opeens:

„Nu, wat is het voor een meisje?”

„Ze is beeldschoon,” zei Paul, nu met trillende geestdrift. „Een bloeiende Engelsche roos, bescheiden en zedig als een kind, met die peinzende onschuld, die zoo ontroert en aantrekt.”

Hij had nog meer willen zeggen, maar de vier kinderen schoten hem te binnen, en al zag hij Fay precies, zooals hij haar beschreven had, hij begreep toch wel, dat een buitenstaander op die bescheiden, peinzende kinderlijkheid al licht iets zou willen afdingen.

„Hm, dat klinkt niet slecht,” peinsde sir Richard.

„Wilt u haar portret eens zien?”

„Ja, heel graag.”

Paul haalde zijn portefeuille te voorschijn en toonde het portretje, dat Fay hem voor haar vertrek naar Hampshire gegeven had.

„Heel mooi gezichtje,” was de uitspraak van zijn oom na een studie, die een volle minuut geduurd had.

„Ja, vindt u niet?” zoemde Paul. Hij zag wel, dat Fay's schoonheid een diepen indruk had gemaakt op den gevoeligen sir Richard.

„Maar 't is al een vrij oud portret — ze is niet meer zoo jong, als ze hier lijkt.”

„Ze ziet er geweldig jong uit,” zei Paul.

„Hoe is haar familie?”

„Dat weet ik niet.”

Sir Richard keek op. „Daar heb je toch naar gevraagd?”

„Nee...”

„Maar je hebt je toch met haar verloofd?”

„Ja, natuurlijk, oom.”

„Dan weet je toch zeker, wie haar moeder en haar vader zijn?”

Paul dacht na. Vreemd eigenlijk...

Fay had nooit over haar ouders gesproken of iets over haar familie verteld. Maar welbeschouwd... waarom zou ze dat ook gedaan hebben? Ze had voor een tweede huwelijk geen toestemming van haar ouders nodig, dus deden ze betrekkelijk weinig ter zake. Maar zoover, dat hij dit inzag, was hij nog niet, dus zei hij slapjes:

„Ik zal 't informeren, als u wensch.”

Sir Richard maakte een niet te omschrijven keelgeluid en keek nog eens naar het portret. Het mooie gezicht scheen hem gerust te stellen, hij haalde althans diep adem en vroeg:

„Maar je bent nu toch echt verliefd?”

„Wanhopig,” verzekerde Paul hem, en begrijpend, dat hij nu zijn oom een diepe overtuiging moest bijbrengen, trachtte hij zich die eerste verschijnselen te herinneren, die Michael had opgesomd. „Toen ik den eersten keer in haar oogen keek, zag ik voor 't eerst alle glorie van het vrouw zijn. Den adel, de teederheid en de verheven roeping der vrouw. Ik voelde, dat ik voor haar voeten zou kunnen neerknielen, om de bron van alle menschelijke inspiratie te vereeren.”

Zoo goed had zelfs Michael het niet kunnen zeggen, vond Paul, en hij verbaasde zich over de macht eener liefde, die zijn onervaren tong zooveel gladde welsprekendheid kon berokkenen. Misschien dacht sir Richard hetzelfde: hij keek met groote oogen naar den neef, dien hij tot dan toe als een koudbloedigen materialist had beschouwd.

„Ja, nu lijkt 't er op,” mompelde hij, en naar het portret van Mary Rammerleigh starend, raakte hij aan 't droomen. „Breng haar maar eens hier,” zei hij eindelijk.

Vóór dat gebeurde, moesten er nog een paar geheimen onthuld worden, begreep Paul. Hij mompelde iets toestemmends, en peinsde: hij moest 't maar zoo gauw mogelijk zeggen. Kwamen de schaduwkanten uit, terwijl Fay er was, dan kwamen er misschien scènes. Nu kon oom eerst aan 't idee wennen.

„Hoe heet ze ook weer, zei je?” vroeg sir Richard, nog eens naar het portret kijkend.

„Fay Winslowe.”

„Fay,” proefde sir Richard. „Ja, dat gaat,” besloot hij.

Paul slikte. De bom moest nu meteen maar barsten. 't Was trouweus volstrekt geen schande, wat hij te ontsluiëren had.

„Mevrouw Fay Winslowe,” zei hij met een vreemd stemgeluid.

„Mevrouw Fay Winslowe!” Sir Richard herhaalde de woorden, om ze beter te begrijpen, maar aan zijn blik te oordeelen slaagde hij daarin niet.

„Ze is weduwe.”

„Weduwe!”

„Ja, maar nog niet zoo lang,” zei Paul, alsof dit een excuus was. „Haar man is verongelukt. Iets met electriciteit.”

Wordt vervolgd.

Moeder heeft nooit meer last van haar zenuwen

nu zij dagelijks

Wrigley's P.K. kauwt...

Tegenwoordig is ze altijd kalm en bedaard, zij verliest haar goede humeur niet meer. Een drukke werkdag, lastige kinderen, onverwachte gasten, niets brengt haar uit haar evenwicht. Zoodra zij voelt aankomen, dat de dagelijksche beslommeringen te veel van haar zenuwgestel eischen, neemt zij een stukje WRIGLEY'S P.K. want het kauwen kalmeert en versterkt de zenuwen.

Het kauwen van P.K. is de natuurlijke weg naar witte, sterke, gezonde tanden. Het verwijdt de voedselresten die buiten bereik van den tandenborstel tusschen de tanden blijven zitten en bestrijdt zodoende het tandbederf. P.K. maakt de verslachte gelaatsspieren weer veerkrachtig en geeft aan de wangen een natuurlijke ronding, waardoor een jeugdig uiterlijk bewaard blijft. De frissche en geurige pepermuntsmak garandeert U een zuiveren adem.

Koopt vandaag nog enkele pakjes en houdt er steeds een paar bij de hand, zoowel thuis als wanneer U uitgaat. Geef ze ook aan de kinderen, het is goed voor hun gezondheid en..... ze zijn er dol op.

Veel genot
voor weinig
geld:
5 cent
per pakje.

WRIGLEY

De beste grondstoffen - de fijnste smaak.

M.T. 34

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam. 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101984. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 4286. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VISSINGEN, Badhuisstraat 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenzekerings zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Daarna breien we met naalden nr. 3 weer 3 maal het patroon en zijn dan aan het armsgat gekomen. Hiervoor kanten we aan weerskanten achtereenvolgens 4 st., 3 st., 2 st., 2 st., 1 st., 1 st., 1 st. en nog eens 1 st. af. Boven de overige 98 st. breien we nu als volgt: eerst 12 naalden steeds afwisselend 1 r. verdraaid, 1 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.) en daarna 12 naalden steeds afwisselend 1 av., 1 r. verdraaid. Het patroontje verspringt hier dus.

Deze laatste 24 naalden herhalen we nu steeds. Zoodra we echter op deze wijze 30 naalden gebreid hebben, kanten we de middelste 10 st. af en breien verder iederen schouder afzonderlijk boven 44 st. af.

Voor den hals kanten we daarbij achtereenvolgens nog 3 st., 2 st., 1 st., 1 st., 1 st., 1 st. en nog eens 1 st. af. Boven de overige 33 st. breien we dan door tot we in totaal 52 naalden in het patroontje 1 r. verdraaid, 1 av. gebreid hebben (niet vergeten om telkens na 12 naalden te verspringen!). Daarna kanten we den schouder in drie maal af; we kanten dus drie maal telkens 11 st. af.

Den tweeden schouder breien we op dezelfde doch tegengestelde wijze af.

HET RUGPAND

We breien dit tot en met het armsgat hetzelfde als het voorpand. Zoodra we echter 6 naalden in het patroontje van het platstuk gebreid hebben, breien we eerst den rechterschouder afzonderlijk boven 52 st. af. Zoodra het armsgat even lang is als het armsgat van het voorpand kanten we voor den schouder ook drie maal 11 st. af en daarna de overige 19 st. voor den hals in één keer.

Voor den linkerschouder zijn er nu nog 46 st. over. Voor we hieraan beginnen, nemen we echter in het midden 6 st. erbij op en breien dan dezen schouder op dezelfde doch tegengestelde wijze af.

HET MOUWTJE

Met naalden nr. 2½ zetten we 66 st. op. Hierboven breien we eerst 10 naalden steeds afwisselend 1 r. verdraaid, 1 av. Daarna gaan we verder met naalden nr. 3 in het schelp patroon.

Aan het einde van iedere naald maken we er 1 st. bij tot we 80 st. op de naald hebben. Daarna maken we er aan het einde van iedere volgende naald telkens 2 st. bij tot we 126 st. op de naald hebben. Hierboven breien we door in patroon tot we in totaal 2 maal het patroon gebreid hebben. Aan het begin van elk der volgende 10 naalden kanten we telkens 2 st. af; aan het begin van elk der daaropvolgende 10 naalden kanten we telkens 1 st. af; aan het begin van elk der volgende 8 naalden kanten we telkens 2 st. af en aan het begin van elk der daaropvolgende 8 naalden kanten we telkens 1 st. af. Vervolgens kanten we aan het begin van iedere volgende naald nog telkens 1 st. af, tot we ten slotte nog 24 st. over hebben. Deze kanten we in één keer af.

HET MANCHETJE

We zetten met bruine wol 28 st. op en daarbij aansluitend met donkergroene wol ook nog 28 st. (te zamen 56 st.).

Hierboven breien we in tricotsteek (heengaande recht, teruggaande averecht); alleen de eerste en laatste 4 st. van iedere naald breien we steeds recht, zoodat aan weerskanten een geribbeld randje ontstaat.

Zoodra we 20 naalden op deze wijze gebreid hebben, gaan we verder als volgt: 21e naald: 24 st. r. breien, omkeeren en r. terugbreien.

Zoo breien we achtereenvolgens 20 st.,

16 st., 12 st., 8 st. en 4 st. heen en terug in ribbelpatroon.

Daarna breien we ook aan den anderen kant op dezelfde wijze boven de andere kleur een punt en kanten af.

HET KRAAGJE

We zetten 48 st. op. Hiervan zetten we de middelste 40 st. met bruine wol op en aan weerskanten de buitenste 4 st. met donkergroene wol.

De eerste en laatste 4 st. van iedere naald breien we steeds recht, terwijl we de overige steken in tricotsteek breien.

1e naald: boven alle steken recht.

2e naald: 4 r., 40 av., 4 r.

3e naald: 4 r., uit den len bruinen steek 2 st. breien en nog 1 r.; omkeeren.

4e naald: 3 av., 4 r.

5e naald: 4 r., uit den len bruinen steek 2 st. breien en nog 5 r.; omkeeren.

6e naald: 7 av., 4 r.

7e naald: 4 r., uit den len bruinen steek 2 st. breien, en nog 9 r.; omkeeren.

8e naald: 11 av., 4 r.

Op deze wijze gaan we nu steeds verder tot we ten slotte 34 st. op de naald hebben. Daarna breien we boven alle steken van de naald nog 20 naalden, vervolgens nog 5 naalden met groene wol in ribbelpatroon (heen- en teruggaande recht) en kanten af.

De tweede helft van het kraagje breien we op dezelfde doch tegengestelde wijze. Het middengedeelte breien we nu echter met groene wol en de randen met bruine wol.

HET CEINTUURTJE

Met bruine wol zetten we 9 st. op en breien hierboven in ribbelpatroon tot we de vereischte lengte bereikt hebben.

Vervolgens persen we de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Bij het opnaaien van de manchetjes moeten we er op letten dat de hoogste kant op het midden van de mouw komt te zitten. Achteraan bij het splitje naaien we een knoopje en maken hiertegenover 'n lusje.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag:	Bloemkoolsoep. Gebakken lever. Gebakken appelen. Aardappelen. Blanc manger.
Maandag:	Krabbetjes. Rabarber. Aardappelen. Griesmeelvla.
Dinsdag:	Roastbeef. Postelein. Aardappelen. Karnemelksche pap.
Woensdag:	Kop bouillon. Koud vleesch. Worteltjes. Aardappelen.
Donderdag:	Poulet. Gestoofde tomaten. Aardappelen. Carmelvla.
Vrijdag:	Melksoep. Harde eieren. Sla. Aardappelen.
Zaterdag:	Gebakken spek. Capucijners. Aardappelen. Gebakken beschuiten.

Moeder! Nu is er Kwix voor uw gezin!

Een heerlijk ontbijt, waar ze elken dag opnieuw van smullen!

Kwix is kant en klaar. Strooi de porties zóó uit het pak op diepe borden. Voeg daarna melk en desgewenscht wat suiker toe. Kwix smaakt ook heerlijk met vruchtensap, rabarber, aardbeien, schijfjes banaan of gestoofde vruchten.

In ieder pak is een bon; verzamel ze voor een keurigen, zwaar verzilverden, Oud-Hollandschen lettertheelepels.

Kwix
het nieuwe ontbijt

Befaamde kwaliteit gegarandeerd door Quaker

QUAKER OATS-GRAANPRODUCTEN N.V. - ROTTERDAM

Schoonheit in vroeger Eeuwen

De schoonheid der welverzorgde, patricische vrouw in de 16e eeuw inspireerde de kunstenaars tot prachtige scheppingen. De kostbare, tijdrovende teintverzorging van die dagen heeft thans plaats gemaakt voor de eenvoudige Vinolia-behandeling der huid. Vinolia Vanishing Cream is uiterst heilzaam voor de huid en wrijft door de fijne emulgering gemakkelijk uit. Voorts is zij de ideale onderlaag voor poeder. Gebruik Vinolia Vanishing Cream in combinatie met Vinolia Cold Cream, die de huid gedurende de nacht voedt en verjongt.

VANISHING CREAM
COLD CREAM

Vinolia

Materialen voor HOOGZOMER

Het is nu midzomer. Ons hart verlangt naar fleurige en luchtige kleedij en vrouw mode stelt ons niet teleur op dit punt. Het is al fleurigheid, wat het stoffenpaleis brengt. Luchtige weefsels in teere kleuren, overstrooid met bloemen. Voor het ochtenduur en sport en spel katoenen en linnen weefsels. Ook piqué doet weer opgeld. Daarnaast vinden we een massa andere waschbare stofjes als toile de soie, shantung, zoowel naturel als gekleurd en soms zelfs gestreept, organdie en de voor de wasch zoo gevaarlijke crêpe-stoffen.

Toile de soie is dit jaar een groot artikel en wordt ook in alleraardigste sportieve strepen gebracht. Organdie is lastig in het dragen, moet telkens weer opgestreken worden en is na het wasschen gewoonlijk heelemaal onhandelbaar.

Van den anderen kant kan het de pretentie hebben, dat het uiterst flattens is, vooral voor zomeravondjurken. Surah, een zijde, die veel overeenkomt met de bekende dassenzijde en foulard, wordt veel gebruikt voor gekleedere middagjurkjes. Een typisch verschijnsel is, dat we ze over het algemeen niet met de thans zoo moderne bloempatronen bedrukt zien, doch over het algemeen met ballen of heel sinpele motiefjes.

Crêpe de chine, mousseline de soie, kantstoffen en geborduurd organdie worden natuurlijk voor gekleedere jurken gereserveerd. Het open Engelsch borduursel wordt dit seizoen op verschillende luchtige materialen toegepast.

Naast de vele effen pasteltinten en variaties op de modekleur cyclamen zien we van den zomer over het algemeen bloemen dragen. Groote bloemen en heel kleine bloemetjes, welke laatste dikwijls in 'n streep verwerkt zijn. Een typisch verschijnsel is, dat de bloemen op eenvoudige katoenen stofjes over het algemeen het gewone standaard-rood, geel, groen en marine vertoonen, terwijl de verschillende zijden stoffen gewoonlijk bedrukt zijn met modetinten.

Hoewel bloemen dit seizoen sterk favoriet zijn, zien we toch ook strepen, ruiten, vooral ook ballen en een overdaad van kleine kriebelpatronen.

Er worden ook weer randstoffen in den handel gebracht, doch deze kunnen slechts met succes verwerkt worden door degenen, die over voldoende fantasie beschikken.

Linnen Jurkjes voor den Zomer

790. Linnen japon, bovenstuk van smal ingestikte plooijsjes, ronde hals met bias; korte mouw, plooijsjes in den rok. Benodigde stof: 4 m. à 80 cm. breed.

792. Gestreepte japon met schouder- en rugstuk, mouw in twee deelen, rok met geplooid voorbaan. Benodigde stof: 4 m. à 90 cm. breed.

793. Effen japon met ingezet vest, rok met heupstuk, in de voor- en achterbaan van den rok zijn plooijsjes gezet. Benodigde stof: 4 m. à 90 cm. breed.

794. Effen japon, ronde hals met kraag, korte mouw, rok met plooijsjes. Benodigde stof: 4,25 m. à 90 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan 't modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door giro-storting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPLEIN 1.
HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

VERKRIJGBAAR
IN DE MATEN
42 - 44 - 46 - 48

INMAKEN IN ZUUR, MOSTERDZUUR EN ZOETZUUR

Zilveruitjes in azijn

2 kg. uitjes, 1 liter inmaakazijn, 1 Spaansche peper, 10 gr. mierikswortel, 20 peperkorrels, 3 à 4 laurierbladen, 30 gr. mosterdzaad.

Zet de uitjes met een dunne schil een nacht met zout bestrooid weg en wrijf ze den volgende dag tuschen een doek, zoodat de schilletjes loslaten. Schil de uitjes met een dikke schil af met een roestvrij mesje. Zet de schoongemaakte uitjes nog 24 uur met zout weg. Kook vervolgens den azijn, laat hem bekoelen en schep de uitjes er eenige keeren in om, waardoor ze aan alle kanten met azijn bevochtigd zijn. Doe ze dan in goed schoongemaakte fleschjes, giet den azijn er op, schik de kruiden er tusschen of bind ze in een dun lapje en laat ze er in hangen. Sluit de fleschjes met vochtig perkamentpapier af en bewaar ze op een koele plaats.

Augurkjes in azijn

2 kg. augurkjes, 2 liter inmaakazijn, 10 gram laurierbladen, 20 gr. mosterdzaad, 2 Spaansche pepers, 2 takjes venkel, 2 takjes dragon, 10 gr. mierikswortel. Borstel de augurkjes met een stevig borsteltje af en verwijder de kroontjes. Zet ze daarna ongeveer 24 uur met zout weg en laat ze op een vergiet uitlekken. Breng den azijn aan de kook en laat hem afkoelen. Schep de augurken er door en neem ze er dan met een schuimspaan uit. Doe ze in goed schoongemaakte fleschjes, giet den azijn er op en schik de kruiden er tusschen. Sluit de fleschjes af met vochtig perkamentpapier en bewaar ze op een koele plaats.

Groenten in mosterdzuur

Verschillende groenten zooals: worteltjes, doperwtten, snij- en spiercie-

boontjes, tuinboonen, uitjes, augurkjes, bloemkool e.d. samen ongeveer 1 kg., 1 3/4 liter inmaakazijn, 10 gram kurkuma, 10 gram gemberpoeder, 125 gr. mosterdpoeder. Maak de kurkuma, het gemberpoeder en het mosterdpoeder met een weinig van den kouden azijn aan tot een dun papje. Giet den overigen azijn er bij en laat dit mengsel op 'n zacht vuur aan de kook komen onder voortdurend roeren. Laat het sansje even doorkoken tot het dik gebonden is. Kook de groenten nadat ze zijn schoongemaakt en in kleine stukjes verdeeld gedurende 5 minuten in water met zout. Laat ze op een vergiet uitlekken. Schik ze vervolgens in de goed schoongemaakte potjes en giet de mosterdsaus er op. Sluit de potjes na bekoeling af met vochtig perkamentpapier.

Zoetzuur van meloen

1 kg. vrucht vleesch van meloen, die onrijp is, 1 kg. suiker, 1 liter azijn, 40 gr. kruidnagelen, 120 gr. pijpkaneeel.

Schil den meloen, snijd hem doormidden en verwijder het zaad. Snijd het vrucht vleesch in blokjes. Breng vervolgens den azijn aan de kook met de suiker, voeg er de kruidnagelen en de pijpkaneeel, in een lapje gebonden, aan toe en tevens de stukjes meloen. Laat deze zoo lang in het stroopje koken tot ze glazig zijn geworden, neem ze er dan een voor een uit en doe ze in de goed schoongemaakte flesschen. Laat het stroopje nog eenigen tijd inkoken en giet het over de stukjes meloen. Voeg de kruidnagelen en de pijpkaneeel erbij, sluit de flesschen met vochtig perkamentpapier en laat den meloen minstens drie weken staan voordat er van gebruikt wordt.

ONDRAGELIJKE JEUK BEDAART

Waarom zoudt U langer lijden aan de ondragelijke last en de folterende jeuk van huidaandoeningen, terwijl een paar druppels D.D.D. voldoende zijn om de jeuk te doen bedaren en de huid te zuiveren? U kunt weer rustig slapen en 's morgens verkwikt aan den arbeid gaan. D.D.D. is geen vette ge zalf, doch een heldere

vloeistof, die diep in de poriën doordringt, de ziektekiemen doodt, stof en vuil verwijderd en de huidweefsels versterkt en verfrist. Sinds vele jaren wordt D.D.D. met succes toegepast ter bestrijding van Eczeem, Psoriasis, Puistjes en andere huidaandoeningen. Flacons: 75 cent, f1.50 en f2.50, bij Apothekers en Drogisten.

D.D.D.

GENEESMIDDEL tegen HUIDAANDOENINGEN

Weer voor het huishouden zorgen vandaag...

overal pijn en doodmoe
voor de dag begint!

De klacht van vele vrouwen, die, behalve hun zware taak in het huishouden, ook nog den last te dragen hebben van een zwak en pijnlijk gestel. Iedere dag brengt weer andere narigheid: moe naar bed, urenlang wakker liggen, doodmoe 's morgens bij het opstaan, beenen als lood, doffe hoofdpijn, een slecht humeur. Dat zijn maar al te vaak aanwijzingen van uitputting door onzuiver bloed. Dat waren ook de klachten van Mevrouw E. H. te W. Totdat zij er genoeg van had. Ziehier haar brief:

„Enkele maanden geleden voelde ik me een half mensch. Mijn werk deed ik met groote moeite — alles was me te veel. Mijn humeur was zoo slecht, dat de kinderen er aanmerkingen op begonnen te maken. Ik kon geen vrolijkheid om me heen hebben — het werkte

op mijn zenuwen. Mijn man zei: „Probeer Kruschen Salts eens.” Zonder veel hoop begon ik eraan, maar twee weken later zou ik Kruschen hebben gekocht, al was het tien keer zoo duur geweest. Ik doe mijn werk zonder moeite en ben 's avonds vroolijk en opgewekt dank zij Kruschen.”

Wat Kruschen Salts voor haar deed, zal het ook voor U doen. Kruschen's zes minerale zouten wekken lever, nieren en ingewanden op tot nieuwe werking. Deze bloedzuiverende organen filteren alle teveel aan zuur uit Uw gestel. Met frisch bloed in Uw aderen verdwijnen Uw klachten. Kruschen maakt U weer fit en levenslustig, in staat om opgewekt de handen uit de mouwen te steken!

KRUSCHEN SALTS

verkrijgbaar bij apothekers en drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 (extra groot pak). Fabrikanten: E. Griffiths Hughes Ltd., Manchester (Engeland). Opggericht 1756

Dralle

het natuurproduct voor uw haar!

Iederen dag slechts een paar druppels zijn voldoende om Uw haar gezond en krachtig te houden. Door de gunstige inwerking van Dralle's Berkenhaarwater op de hoofdhuid worden de haarwortels versterkt en daardoor wordt de natuurlijke groei van het haar bevordert. Bovendien bestrijdt en voorkomt het roos en haaruitval.

Uw haar zal weer zacht, soepel en glanzend worden en er steeds welverzorgd uitzien door dagelijkse behandeling met

BERKENHAARWATER

BERKENHAMPOO — BERKENHAARDROOGPOEDER

VACANTIETIJD

